

YAŞAMIN TARAFINDAYIZ BARIŞTA ISRARCİYİZ!

Grafik: Feyza Lal

"BİZ SEÇİMİMİZİ SAVAŞTAN YANA YAPMADIK"

"Nasıl bir Meclis, nasıl bir ülke istediğimizi oylarımızla anlattık. İrademiz hiçe sayıldı. Bombalamalar, yangınlar, misillemeler sardı etrafımızı. Bir ayda onlarca insanımız öldü. Onların yasını tutmak yerine yeni kayıpların korkusunu duyurdunuz. Biz seçimimizi savaştan yana yapmadık. Yürürlükteki antidemokratik hukuka bile uymayan bir olağanüstü hal rejimine oy vermedik. Ne bombalara, ne misillemelere ne infazlara ne de sabotajlara ihtiyacımız var." >> s.5

"Türkiye'nin tüm toprakları defter, tüm ağaçları kalem olsa, çektiklerimizi yazmaya yetmez"

Sadun Türe, Mevsimlik Tarım İşçisi >> s.13

"TÜRKİYE" BARIŞ İSTİYOR!

"Söyleyişinin sonlarına doğru Türkiye TeYZe geliyor! Buradan ülkeyi cinsiyetçi temel de ele aldığımız düşünülmesin sakın. Viranşehirli, gerçek adı Türkan olan, ama nüfus memurunun takdirine muhatap kalarak, nüfus cüzdanına adı "Türkiye" olarak yazılan Kürt kadından bahsediyoruz. Kürtçe isimlerin tamamen yasak olduğu, ya da aşına olunmayan her ismin yok sayıldığı dönemlerde konulmuş Türkan (Türkiye) TeYZe'nin adı. Koca bir devletin adını taşıyan ama, o devletin puşisini taşıyamadığı kadından bahsediyoruz." **Ali Koçer, >> s. 13**

"SEN KİMİ KİMDEN KORUYORSUN?"

"Sonuçta hepimiz Türkiyeliyiz. Biz güneydoğudan geldik. Burada çalışıyoruz. Bir hafta önce Polatlı'nın yerel bir gazetesi 'Kürtleri burada istemiyoruz!' diye başlık attı. Zaten burada çok zor koşullarda çalışıyoruz. Kendi halimizdeyiz. Bize 'teröristsiniz' diyorlar. Bunu neden yaptıklarını biz de bilmiyoruz. Cizre'de de aynı şeyleri Devlet yapıyor. Tayyip Erdoğan çıkıp "Cizre'de Kürtleri koruyoruz" diyor. Sen kimi kimden koruyorsun? Orada insanlar elektriksiz, susuz kalmışlar. Bu mu senin koruman? Başka ne diyeyim ki..." **Sadun Türe >> s.12**

Ankara Barış Bloku, Ankara'da bir hafta boyunca Barış Etkinlikleri yaptı

Dünya Barış Günü'nü Ankaralıları hafta boyunca çeşitli etkinliklerle kutladılar. Etkinliklerin ana teması, Kürt illerinde sürmekte olan savaşın sonlandırılmasıydı. Ankara Barış Bloku'nun

etkinliklerinden biri Barış Zinciri idi. El ele tutuşan insanlarla Barış Zincirini oluşturanlar barış isteklerini ellerindeki ve üstlerindeki kağıt harflerle dillendirdiler. Barış zincirinin yanı sıra, bisikletliler de "barışa pedal çevirdiler".

Aydın Bodur >> s.08-09

emine kart

"Beypazarı" Bu Değil

K. P. >> s. 05

Nemrut ve Put Kırıcı

Aydın Şimşek >> s. 06

Ankara ve Dilleri

Aydın Akın >> s. 07

Asma Çay Bahçesinde

Derya Güçlü >> s. 15

Kayıp Su'yun İzinde

Duygu Cihanger >> s. 17

11 Soruda ve A. D. Pabuççıyan'dan
Kamp Armen

Elif Koca >> s. 18-19

Sırt Ağrısı

Erdal Ozan Metin >> s. 20

El Koydukları Ölüler
Antogone'yi Yanlış Okumaya Mecburuz

Beliz Güçbilmez >> s. 22

Enver Behnan Şapolyo'nun Kaleminden 1920'lerin Başında ANKARA (1)

Tarihçi, öğretmen ve gazeteci Enver Behnan Şapolyo (1900-1972) "Atatürk ve Seymen Alayı" başlıklı kitabının önsözüne "1920 yılında Ankara'ya geldim" tümcesiyle başlar. O yılların Ankara'sında olup bitenleri gözlemlerine, belgelere dayalı ve bizzat yaşamış olarak ayrıntılı biçimde anlatır. Örneğin, Ankara'nın da "işgal kuvvetleri"ncenasıl işgal edildiğine değgin (dair) özlü bilgi yer alır Şapolyo'nun kitabında.

Önder Şenyapılı >> s.10-11

'E-Bilet'e, Milliyetçiliğe, Cinsiyetçiliğe, Erkek Egemenliğine, Baskıya, Yasaklara, Faşizme, Tek Sessliliğe, Sömürgeciliğe, Homofobiye, Irkçılığa, Devlet Şiddetine, Kapitalizme, Heteroseksizme ve Transfobiye Karşı

"Barışa pas, savaşa gol atan" bir ligi var artık! Özgür Lig 2. Sezon Başlıyor!

Taraftar grupları, üniversite öğrencileri, tüm cinsel yönelimler/kimlikler, çocuklar, köpekler, bisikletliler, gazeteciler, kent bostanı emekçileri, mahalleli muhalif topluluklar, ... yok yok. Gezi'den aldığı mirasla, kendi alternatif dünyasını paylaşanlar arasında. **T. G.>> s.15**

Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi

12 Eylül'ün 35. Yıldönümünde, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla bir araya gelen sol örgütler, İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması yaptı.

12 Eylül darbesinin ruhunun bugün de AKP eliyle sürdürüldüğünü vurgulayan açıklamada Cizre'nin Gazze benzeri bir kuşatma altında olduğu belirtildi. Sık sık "Diren Cizre, Ankara seninle" sloganı atıldı ve Barış dilekleri dillendirildi.

KESK Eş Başkanı Lami Özgen, Cizre'de sokağa çıkma yasağının kaldırılmasına rağmen devlet terörünün devam ettiğini belirtti. "Bir tek sivil vatandaş öldürülmedi" diyen Başbakan Davutoğlu'na, "35 günlük bebeği, 10 yaşındaki Cemile'yi, yedi çocuk annesi Meryem Süne'yi, 60 yaşındaki, 40 ve 50 yaşlarındaki insanları sivil'den saymıyor musun" diye cevap verdi.

TMMOB Başkanı Soğancı ise "yaşanan savaşın sorumlusunun Erdoğan olduğunu" belirtti ve barış isteğini dile getirdi. DİSK Başkanı Beko ise, 35 yıl önceki askeri darbeden sonra bir de Erdoğan'ın saray darbesinin yaşandığını ve Erdoğan'la AKP'nin ülkeyi faşizanca yönettiğini söyledi. Son olarak TTB Başkanı Beyazıt da demokrasi ve emek güçlerinin savaşa karşı barış mücadelesini yükseltmesi gerektiğini söyledi.

Açıklama "Savaşa hayır Barış hemen şimdi" sloganıyla bitti.
Solfasol/Abo/sendika.org

Öğrenmeyi Reddediyoruz

kapanmaz bu; kıyamet yarası...

-I-

birkaç saniye arayla ölürsün

birkaç saniye arayla / yaşarsın belki

bir isyanın genişliğince...

soru sormuyor / yanıt beklemiyoruz

kalbimiz durdu / artık solumuyor

kanlı sinir uçlarımızla yürüyoruz

ellerimiz ayaklarımız...

gözlerimiz yok

gittikçe inceliyor gölgelerimiz

temmuz gülleriyle dolaşık

dil koyaklarına tutsak sözcüklerle

çocukluğun erguvan mevsimi

öğrenmeyi reddediyoruz!

-II-

korkuyu örgütlüyor

öğretiyorlar ya güya

sonunda keçeleşiyor insan;

ölümle / işkenceyle...

aynı gemide değiliz / ol'mayacağız

çoktan demir aldık / o limandan

artık çıktık zıvananızdan

öğrenmeyi reddediyoruz!

-III-

acı / ama hiçbir acı / giremez aramıza

ayırdık yolumuzu kitapla

gözyaşıyla yolumuzu ayırdık

acıyoruz / acıyoruz / acıyoruz...

hücrelerimize dek...

öğrenmeyi reddediyoruz!

-IV-

iki yüzünde zamanın...

yâr yüzündeki uzun gecede

ve soluğunda sabahın...

göğü hançerlediler

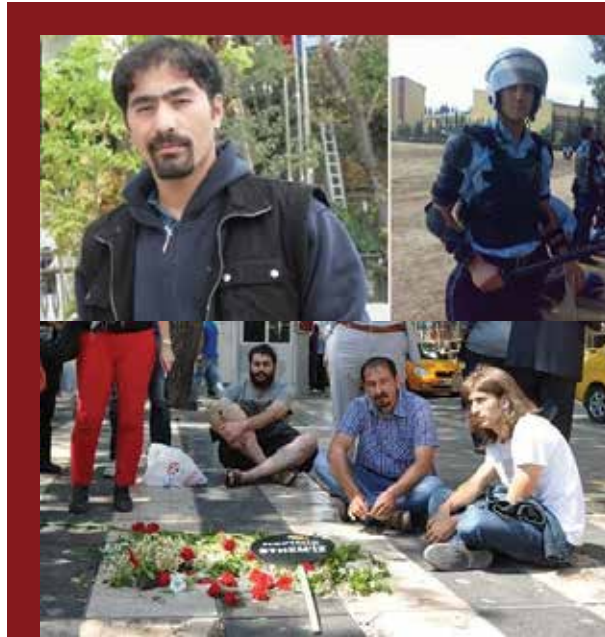
üzerimizde arkadaşlarımızın külü

kıyamet yarası bu

kapanmaz artık...

öğrenmeyi reddediyoruz!

"Barış Mücadelesinde tüm yitirdiklerimiz için"
Serdar Koç (Temmuz 2015, Ankara)

Adaletin Geldiği Nokta:

Katiller serbest, mağdurlar tehdit altında...

Haziran İsyanı'nda Kızılay Meydanı'ndaki direnişte öldürülen Ethem Sarısülük'ün katili polis Ahmet Şahbaz, Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından davanın Aksaray'a nakli sırasında salıverildi. Ethem Sarısülük'ün ağabeyi Mustafa Sarısülük, kardeşinin yolunun Batıkent'te silahlı üç kişi tarafından kesildiğini ve ölümle tehdit edildiğini söyledi. Sarısülük, davayı takip etmeye devam ettikleri takdirde, öldürüleceklerini söylediklerini aktardı.

Solfasol/Abo

Polis, Konur Sokak'ta sol örgütlerin stand açmalarına izin vermiyor, gerilim artıyor, çatışmalar yaşanıyor...

Ağustos ayının başlarından bu yana polis, Konur Sokak'ta gazete satışı yapan ya da imza toplayan sol örgüt standlarına ve asılan pankartlara saldıyor. Polis, Konur Sokak'ta esnafa ve müşterilerine de zarar veriyor...
Solfasol/Abo/Sendika.org

Barışa Bir Tülbent de Sen Bağla

İlkay Akkaya, Yasemin Göksu ve Filor Uluk'un çağrısı ile kadınlar, Millet Meclisi Dikmen Kapısı önünde toplanarak "Barışa Bir Tülbent de Sen Bağla" eylemini gerçekleştirdiler. Dünyanın ve Türkiye'nin farklı bölgelerinden üzerlerine barış mesajları yazılan beyaz tülbentler bir araya getirilerek, eyleme katılan kadınlar tarafından taşındı.

Grup adına ortak açıklamayı yapan Yasemin Göksu, "savaşın ve nefretin yok eden dilini reddediyoruz" diyerek barış sürecinin yeniden başlatılmasını istedi. Tülbentleri taşıyan kadınlar, birbirine eklenen tülbentlerle "BARIŞ YOLU" yaptılar...
Solfasol/Abo/Cumhuriyet

Geçen sayımızda, değerli yazar/şairimiz Serdar Koç'un, "Öğrenmeyi Reddediyoruz" isimli şiirinde, şiirin başlığı "**Öğrenmeyi Reddediyoruz**" yerine "**Suruç'ta yitirdiğimiz sosyalist ve anarşist gençlerimiz için**" bilgi satırı öne çıkmıştır. Yaptığımız hatadan ötürü, okuyucularımızdan ve şairimizden özür dileriz.

HDP Genel Merkezi'ne ENGELLENMEYEN Faşist Saldırı!

6 Eylül'de Dağlıca'da 16 asker PKK'nin bombalı saldırısı ile hayatını kaybetmesinin ardından, Türkiye'nin birçok kentinde sokağa dökülen faşist gruplar, HDP binalarına saldırdılar. Bu saldırıların en ağırlarından birisi Ankara'da yaşandı. HDP'nin Ankara Büklüm Sokak'taki Genel Merkezi yakılarak kullanılmaz hale getirildi.

7 Eylül'den itibaren başlayan ve Hükümetten gelen açıklamalarla kışkırtılan tepki 8 Eylül'de HDP'nin Ankara'daki Genel Merkez Binasına faşist bir saldırı halini alarak yöneldi. Güvenpark'ta toplanan 3 bin kişilik kalabalıktan ayrılan beş yüz kişilik bir grup, önce Konur Sokak'ta Ankaralılara ve esnafların dükkanlarına saldırdı. Bu sırada kendileriyle birlikte İstiklal Marşı okumayan bir kadını darp eden grup, ardından da Tunalı Hilmi Caddesi'ne yöneldi. Tunalı Hilmi Caddesi üzerinden HDP'nin Büklüm Sokak'taki Genel Merkezine doğru giden grup, neredeyse üç kilometrelik yolu tek bir polis müdahalesi olmaksızın katetti.

Demokratik kitle örgütlerinin üç metre dahi yürütülmediği, Güvenpark'a sokulmadığı Ankara'nın orta yerinden, Konur, Yüksel, Selanik, Kızıllırmak, Tunalı ve Büklüm Sokak'tan ellerinde satır, sopa ve benzeri aletlerle terör estirerek, sağa-sola saldırarak ve küfrederek geçti faşist gruplar. Hedefi ve amacı HDP Genel Merkezine ulaşmak olan, sokaklarda Kürt avına çıkmış grup polisin desteğiyle amaçlarına ulaşmakta hiç zorlanmadılar! Bir saat içinde hiçbir engelle karşılaşmadan HDP Genel Merkezi'ne ulaşan grup içeride insanlar da varken binayı ateşe verdi. Grup içinden özellikle ve doğrudan bilgi işlem-arşiv odasına yönelenler binanın ikinci katını harabeye çevirdiler, kattaki dizüstü bilgisayar da çalarak ellerini kollarını sallayarak çıktılar.

Üstelik bütün bunlar polisin gözleri önünde oldu. AKP'nin kurulduğu günden bugüne kadar Kocatepe Camii arkasındaki il binasının önünden bir saniye bile eksik olmayan polis, HDP Genel Merkezi'nin yakılması ile sonuçlanan bu faşist saldırıyı sadece izledi. Yüzlerce kişinin katıldığı saldırıyla ilgili sadece bir kişi gözaltına alındı. O da aynı gün serbest bırakıldı. /Solfasol

Hep Yaptık, Hep Haklı(mı)ydık?!

Tanju Gündüzalp

1915'te tüm Anadolu'da yaptık.

1937-38'de Dersim'de yaptık.

1996'da Güçlükonak'ta yaptık.

1993'te Kuşkonar'da yaptık.

1955'te İstanbul'da yaptık.

2011'de Roboski'de yaptık.

1978'te Maraş'ta yaptık.

Geldik 2015'e ve yine yapıyoruz.

Evet evet benden söz ediyorum. Beypazarı'ndaki, Büklüm Sokak'taki, Polatlı'daki, Kırşehir'deki, Bolu'daki yaptıklarımın söz ediyorum.

Barış içinde bir arada, toplumun tüm parçalarının kendi kaderini tayin hakkına saygı duyarak, diline, dinine, etnik kimliğine, cinsiyet kimliğine, insan mı hayvan mı ağaç mı gözetmeksizin, kardeşçe yaşayamaz mıyım..!

İki hafta önce Varto ile başlayan; Silvan, Lice, Sur ve son olarak dün Yüksekova ve Cizre'de şehrin ortasında "ben" devletin, kendi halkına havan topları gibi ağır silahlarla saldırmam, valimin ve kolluk güçlerimin bölgede gelenek haline getirdiği sokağa çıkma yasağı...

İki yılı aşkın bir süredir devam eden "çözüm sürecinin" müzakere edildiği masayı devirmem..! Yüzlerce ölüm, köy yakmalar, sokak ortasında cinayetler ve boşaltılan yaşam alanları...

Barışın kaçınılmazlığını daha da elzem kılan bu sancılı sürecin derhal bitirilmesini ve ülkenin siyasal-toplumsal sorunlarının akıselim bir yöntemle çözüme kavuşturulmasını istiyorum..!

Bu topraklarda yaşanan, başta Roboski olmak üzere tüm katliamların sorumlularının her düzeyde ortaya çıkarılarak adaleti sağlayamaz mıyım..!

Çocuğumun, gencimin, "ben" devletle aynı düşünmeyememin öldürülmediği, katledilmediği, özgürce kendini ifade edebildiği bir ülke yaratamaz mıyım!

Bu toprakların sahibi, Rum, Ermeni, Süryani, Ezidi, Kürt, Türk, Alevi, Hıristiyan, Yahudi insanlarımla Türkiye sınırları içinde ve dışında BARIŞ İÇİNDE BİRARADA yaşayamaz mıyım..!

Bu topraklar sadece benim değil, senin de, onun da, bunun da, hepimizin de.

Öyleyse,
Sadece BARIŞ istiyorum.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 400 vekil isteğini dillendiren Hürriyet Gazetesi, AKP yandaşları iki kez tarafından basıldı.

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, Türkiye'de son dönemde yaşanan çatışmalar ve ölümler üzerine konuşurken, bir kez daha 400 vekil talebini hatırlatarak, "400 milletvekili alınsaydı durum bugün çok farklı olurdu" dedi. Bunu internet sitesinde dillendiren Hürriyet Gazetesi'ne başlarında AKP milletvekili Boynukalın'ın da bulunduğu bir kalabalık tarafından saldırıldı. Bir gün arayla tekrar saldırıya uğrayan Hürriyet Gazetesi'ne saldırıların, polis tarafından adeta teşvik edildiği de görüntülerle ortaya çıktı.

Saldırılardan sonra Hürriyet Gazetesi'ne bir darbe de yargıdan geldi ve yaptığı haber dolayısıyla dava açılması gündeme geldi. AKP yandaşı basın, aralarında Hürriyet, Zaman, Bugün, Birgün, Cumhuriyet vb. gazetelerin olduğu muhalif basına adeta saldırı çağrıları yaptığı görülüyor... Solfasol/Abo/Hürriyet

Sabırlar taşıyor, yaşamını kaybeden asker ve polislerin yakınları, AKP ve Erdoğan'a tepkilerini dile getiriyor

7 Haziran seçimlerinden sonra tek başına iktidar şansını kaybeden AKP ve başkanlık hayalini kaybeden Cumhurbaşkanı Erdoğan, müzakerelerin sürdürülmesini sonlandırmıştı. Suruç'ta 33 gencin, Viranşehir'de 2 polis'in katledilmesinin ve IŞİD'in 1 askerimizi öldürmesinin ardından, IŞİD'e savaş ve PKK'ye savaş açıldığı söylendi. Ancak IŞİD mevzileri yerine PKK mevzileri bombalandı ve sol örgütlerin üzerine gidildi.

Sınır ötesi saldırılarla birlikte Şırnak, Mardin, Diyarbakır, Van gibi bir çok ilde yer yer operasyonlar yapıldı, sokağa çıkma yasakları konuldu. Birçok sivil yurttaş, çoluk çocuk denmeden öldürüldü.

PKK saldırılarında da birçok asker ve polis, pusularda öldürüldü. Eylül ortası itibari ile kayıplar yüzlerle ifade ediliyor!

Artık cenazelerde hükümet yetkilileri istenmiyor, Cumhurbaşkanının kardeşi kardeşe kırdırıldığını söyleyerek tepkilerini dile getiren asker ve polis yakınları, tutuklanıyor, hapse atılıyor. **Solfasol/Abo**

PKK, bombalı eylem yaptı: İki ayrı saldırıda Dağlıca'da 16 asker, Gürpınar'da 15 polis öldü.

Dağlıca'da asker taşıyan araçların devrilmesinden sonra çıkan çatışmada, PKK, uzun süre cenazeleri alıkoydu. Genelkurmay uzun süre açıklama yapmadı. Çok geçmeden PKK'nin diğer bir saldırı haberi Iğdır'dan geldi. PKK'nin üstlendiği saldırıda 15 polis hayatını kaybetti.

Ağır kayıpların ardından, ülkenin dört bir yanında Kürt işçilerine, Diyarbakır plakalı araçlara, HDP örgütlerine, Kürtçe konuşan vatandaşlara, Halkevleri, ESP, YSGP, İHD gibi parti ve sivil kuruluşlarla gazetelere kitlesel saldırılar yapıldı.

Saldırıların sonrası aralarında Barolar Birliği, Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği, Türk Tabipler Birliğinin de olduğu birçok sivil kuruluş, meslek örgütü ve yine birçok parti, PKK'nin bu saldırılarını kınadı. Saldırıyı kınayanlar arasında HDP de olmasına rağmen iktidar partisi ve yandaşlarınca, saldırıların sorumlusu gibi gösterilmeye çalışıldı; kalabalıkların öfkesi, yandaş gazetelerde çıkan yazılarla ve vekillerin konuşmalarıyla bu grupların üzerine yönlendirilmeye çalışıldı.

Ankara Polatlı ve Beypazarı'nda Kürt tarım işçilerine saldırıldı. Sincan ve Tuzluca'da Halkevleri ve Alevi mekânlarına saldırılar vardı. Kızılay ve Konur Sokak'ta Türk bayrağı taşıyan ve kurt işareti yapan kalabalıklar, mekânlara saldırı. HDP Genel Merkezi içerdeki görevlilerle birlikte yakılmaya çalışıldı ve saldırganlar bilgisayarları çaldı. Ankara gibi birçok başka şehirde de saldırılar günlerce sürdü. 100'lerle ifade edilen HDP parti binaları, yakıldı, yıkıldı, görevliler dövüldü. İstanbul'da ve Ankara'da Hürriyet binaları, başlarında AKP milletvekili A. Boynukalın olmak üzere kalabalık bir grup tarafından birkaç kez saldırıya uğradı. Türkiye, Almanya'da NAZİ Partisinin iktidara geldiği Kristal Gece'ye benzer bir pogrom denemesi yaşadı. **Solfasol/Abo**

Cizre'de devlet terörü hortladı. 9 gün boyunca çoluk çocuk, öldüler, öldürüldüler...

Başbakan'ın sivil can kaybı yok dediği Cizre'de, güvenlik güçlerinin operasyonları ile 20'den fazla sivil öldürüldü. Ölenlerin arasında oyun oynayan çocuklar, ekmeğe almaya giden kadınlar da var. Öldürülen çocuklardan 10 yaşındaki Cemile Cizgir'in cenazesi morga götürülemediği için günlerce evdeki derin dondurucuda saklanmış. Daha sonra beyaz bayraklarla sokağa çıkan kadınlar, Cizgir'in cenazesini morga teslim edebilmişti. Ölümünün birçoğunun nedeninin çatılardaki keskin nişancılar tarafından tek kurşunla olduğu iddia ediliyor.

Sokağa çıkma yasağının son günlerinde, Cizre'den top atışı ve patlama sesleri de geldi. Güvenlik güçlerinin bıraktığı patlamamış mühimmat can almaya devam ediyor.

Cizre'de devlet terörünün son bulmasını isteyen doktorlar, avukatlar, insan hakları örgütleri, parti temsilcileri, milletvekili ve bakanlar, ilçeye sokulmadı.

Yasağın kaldırılmasından sonra ilçeye gelen HDP'liler ve Demirtaş, yoğun sevinç gösterileriyle karşılandılar. Demirtaş, yaptığı konuşmada "AKP'nin yapmak istediği HDP'yi değersizleştirerek insanların demokratik siyasete umudunu kırmaya çalışmaktadır. İşte bu dağın yolunu göstermektedir. Gelin bakın Cizre'ye insanların neden dağa çıktıklarını anlarsınız" dedi ve devam etti:

Biz insanları HDP'ye çekmeye çalıştıkça devletin politikaları insanları ısrarla dağa itiyor.

Olağanüstü hal kalktığımda ben 30 yaşındaydım, ben hep öyle yaşadım.

"Özel hareketçilerin 9 gündür Cizre'de yaptığı propagandayı inanın 30 yıldır PKK, Cizre'de yapmayı başaramamıştır" dedi.

Sadece Cizre'de değil, Varto, Yüksekova, Diyarbakır, Silvan, Van birçok yerleşimde sokağa çıkma yasakları konuldu ve devlet olaylara sebep oldu. Cizre'ye sokulmayan AB Bakanı Konca'da Sokağa çıkma yasağı konulan yerleşimlere yapılan saldırıları kınadı. Bakan Konca aynı zamanda PKK'yi de kınadı.

"Dağlıca, Iğdır'da birçok asker ve polis şehit oldu. En son Cizre'de yaşanan olayları hepimiz izlediniz. 20'ye yakın ölü ve 50'ye yakın yaralı oldu. Bütün bunlar bu ülkede kardeşliği, barışı sabote eden olaylardır. . Başta genel merkez olmak üzere 400 parti binamız basılmasına karşı biz 'Barış, özgürlük ve kardeşlik' diyoruz. Seçim sürecinin yaşandığı bu ortamda seçim güvenliğinin sağlanmasıyla birinci derecede görevli olan hükümetin mutlaka silahların durdurulması, sürekli ateşkes ilan edilmesi, çözüm masasına dönülmesi noktasında ortaya irade koyulması ve onu sağlaması gerekiyor. Öbür türlü seçim güvenliğinden söz etmek mümkün olmayacağı gibi seçim sonuçlarının tartışılmasına da yol açacaktır" dedi.

Bölgede yaşanan sokağa çıkma yasakları ve devlet terörü, aralarında AB, ABD, yabancı basın organları ve İnsan Hakları İzleme Örgütü vb. gibi yabancı misyonlar tarafından da kınandı. **Solfasol/Abo/Gazeteler/Reuters**

AKP'nin ve Erdoğan'ın çalımıyla "Geçici Hükümet" geçirildi

Cumhurbaşkanı, teamüllerin aksine yeni hükümeti kurma görevini ana muhalefet partisine vermedi. Ve Davutoğlu zorla, geçici hükümeti kurdu. Geçici hükümette MHP ve CHP'den bakan yer almadı. Bakanlık teklifini kabul eden MHP'den Tuğrul Türkeş de partisinden ihraç edildi. Bağımsız olması gereken bakanların hepsi, AKP'ye yakınlıklarıyla bilinen isimler... Hükümette AKP dışında sadece 2 tane HDP'li bakan var. **Solfasol/Abo/Gazeteler**

Aylan Bebek, kardeşi ve annesiyle birlikte, Kobani'de toprağa verildi.

Bodrum'dan Yunanistan'ın Kos adasına ailesiyle çıktığı 'Umuda Yolculuk'ta bindikleri lastik botun alabora olması sonucu iki çocuğu Aylan ve Galip'e eşi Rihan Kurdi'yi kaybeden Abdullah Kurdi, memleketi Kobani'ye döndü. Kurdi, kendisine yapılan Türk vatandaşlığı teklifini geri çevirdi ve Allah'tan sabır dışında bir şey istemediğini söyledi. **Solfasol/Abo**

Kadın ve LGBTİ Örgütlerinden Herkese Barış Çağrısı!

1 Eylül Barış Günü'nde; Ankara, İstanbul, Bursa ve Muğla'da eşzamanlı basın toplantıları yapıldı. "Biz kadınlar ve LGBTİ örgütleri barıştan asla vazgeçmeyeceğiz, yok sayılmanın, yok edilmenin anlamını hayatlarımızdan, verdiğimiz mücadeleden iyi biliriz. Barış için ısrar edeceğiz. Savaşın ne olduğunu ve bizim neden barışa ihtiyacımız olduğunu tekrar tekrar söyleyeceğiz!" diyerek basın toplantılarını sosyal medyadan duyurdular.

Beyaz giydiler, mor kurdele taktılar ve altında 113 örgütün imzası olan bu açıklamayı yaptılar!

"Biz bu ülkenin kadınları, Barış istiyoruz. Savaşın, çatışmanın kıyıcılığını daha kaç kuşak yaşayacak? Telifisi olmayan bunca acıyla ne yapacağız?"

Seçime beş kala iktidarın "dondurduğunu" ilan etmesiyle çözüm süreci ortadan kalktı. Savaş dili eskisinden de beter biçimde geri döndü. Kanı yerde kalmayacak dedikleriniz, bizim çocuklarımız. Feda edebileceğinizi söyledikleriniz, bizim çocuklarımız, bizim yakınlarımız. Öldürdükleriniz, bizim çocuklarımız.

Nasıl bir Meclis, nasıl bir ülke istediğimizi oylarımızla anlattık. İrademiz hiçe sayıldı. Bombalamalar, yangınlar, misillemeler sardı etrafımızı. Bir ayda onlarca insanımız öldü. Onların yasını tutmak yerine yeni kayıpların korkusunu duyurdunuz. Biz seçimimizi savaştan yana yapmadık. Yürürlükteki antidemokratik hukuka bile uymayan bir olağanüstü hal rejimine oy vermedik. Ne bombalara, ne misillemelere ne infazlara ne de sabotajlara ihtiyacımız var.

Barış için gerçek adımlar atılsın ki bu ülkenin çocuklarının bir geleceği olabilsin.

Biz kadınlar, bir savaş ve çatışma ortamını kabul etmeyeceğimizi buradan ilan ediyoruz. Silahlı, silahsız tüm taraflara "artık bir durun" diyoruz. Haklı haksız tartışmasını bir kenara bırakarak, "o başladı, bu başladı" demeden DURUN! Öldürmeye değil, yaşatmaya çalışın! Biz kadınlar ölümün değil, yaşamın tarafındayız. Silahları susturun! Diyalog ve müzakereler başlasın! Demokratik çözüm yolları hayata geçirilsin! Ki barışa dair umudumuz, beklentimiz hayat bulabilsin. Barış için gerçek adımlar atılsın ki bu ülkenin çocuklarının bir geleceği olabilsin.

Biz kadınlar barıştan asla vazgeçmeyeceğiz. Hiçbir savaş çığırıklığına, kışkırtıcılığına prim vermeyeceğiz. Çünkü biz biliyoruz ki ayrımcılığın ortadan kalkması, adaletin tesis edilebilmesi, hepimiz için eşit ve özgür bir yaşam, ancak barış ortamında mümkündür. Biz, yok sayılmanın, yok edilmenin anlamını hayatlarımızdan, verdiğimiz mücadeleden iyi biliriz.

Barış için ısrar edeceğiz." Solfasol/Hülya Demirdirek

Beypazarı Bu Değil! En Kolayı İnkâr Etmek, Suçu Başkasına Atmak

K. P.

Beypazarı'ndaki yürüyüşü internette duyar duymaz halamı aradım. Henüz olaylar başlamamıştı. Sadece yürüyüş yapıldığı haberi vardı. Ama önceki yürüyüşlerden yaptığım çıkarımlar birşeyler olacağını düşündürdü.

"İnsanlar ellerine sopa, taş ne bulurlarsa alıp mahalleye koşmaya başlamışlar"

Aslında başta sadece halamı merak ettim. Çünkü kendisi olayların yaşandığı Zafer Mahallesi'ne çok yakın. Hem onu, hem de neler olduğunu merak ediyordum. Bana kalabalık artınca işyerini kapattığını ve eve geçtiğini, çünkü ortamın gergin olduğunu, insanların gitgide kalabalıklaştığını söyledi. Onun duyduğuna göre yürüyüş yapan gruba "Kürt mahallesi" olarak bilinen Zafer Mahallesi'nden taş atılmış. Bu haber yayıldıktan sonra katılanların sayısı da artmış. İnsanlar ellerine sopa, taş ne bulurlarsa alıp mahalleye koşmaya başlamışlar.

Telefonu kapatır kapatmaz HDP'den birkaç arkadaşım aradı. Olayları yerinde görmek, belki insanları yatıştırmak ve saldırıya uğrayan Kürtlere yardımcı olmak için Beypazarı'na gitmek istediklerini söylediler. Beypazarlı olduğum ve orada hala birçok akrabam yaşadığı için benimde onlarla gitmemi istediler. Sonrasında hemen yola çıktık. 1,5 saat sonra Beypazarı'ndaydık.

"Ne o ne de yanındaki onlarca kişi taş atanı, silah sıkkanı görmemiş"

Biz gidene kadar internette görmüş olduğunuz sahneler gerçekleşmişti ne yazık ki. Zafer Mahallesi'ne ulaştığımda karşılaştığım ilk görüntü bir elinde kırılmış bir sandalyenin tahta bacağı, bir elinde taş olan, 2 çocuk sahibi 35 yaşındaki akrabam idi. Ben Türk ve Sünni bir aileden geliyorum. Hayatım boyunca karşılaştığım tek şiddet devlet şiddetiydi. "Parasız eğitim" dediğimde polisler saçlarımdan sürüklediler mesela. Hiçbir zaman bir komşum kapıma dayanmadı. Bana nefretle bakmadı. Şiddetin ve nefretin bu türünü bilmiyorum yani. Bilmiyordum. Kendi akrabamın gözünde görene kadar.

"Taş at-mış-lar. Silah sık-mış-lar"

Sadece "Sen ne yapıyorsun?" diyebilirdim. Elindeki sopayı almaya yeltendim. Tüm öfkesiyle cevap verdi. "Onlar bize saldırdı. Taş atmışlar, silah sıkmışlar". Biraz sakinleştikten sonra anladık ki ne o ne de yanındaki onlarca kişi taş atanı, silah sıkkanı görmemiş. Öyle olduğunu duymuş sadece. Taş at-mış-lar. Silah sık-mış-lar. O ve orada tanıdığım birkaç kişiyi sakinleştirmeye çalıştım. Beraber gittiğim arkadaşlarım da darp edilen, korkan Kürt arkadaşlarımızın yanındaydı. Saldırıya uğrayanların arasında hem mevsimlik işçiler hem de orada yerleşik Kürtler vardı.

Kürt işçiler tarlalarda Beypazarı'nın yerli halkından çok daha ucuza çalışır. Hatta onlar sayesinde Beypazarı'nın yerli halkı şımarmıştır. Belirli bir fiyatın altına asla gitmez tarlaya. Bana anlatılanlara göre bu olaylardan kısa bir süre önce Beypazarı Belediye Başkanı Kürt işçileri Beypazarı'ndan göndermeyi düşünüyormuş. Komşu ilçe Gündül'de olduğu gibi tarlalarda sadece yereller çalışsın istiyormuş. Ama Bostancılar çok fazla zarar edecekleri gerekçesiyle buna karşı çıkmışlar. Bu plan tamamen iptal olmasa bile bir süre ertelenmiş.

"Bir daha nasıl birbirimizin yüzüne bakarız bilmiyorum"

Olaylardan sonra hem mevsimlik işçiler hem de yerleşik Kürtler Beypazarı'nı terketmek zorunda kaldı. Çoğu tamamen evlerini boşaltıp memleketlerine ya da yakın şehir merkezlerine taşındı. Çok az sayıda aile ise geçici olarak Ankara'daki akrabalarının yanına geldiler. Bu ailelerden birisi babamın arkadaşı. Gelinini ve torunlarını alıp Ankara'da yaşayan kızının yanına gelmiş. Okul açılana kadar burada kalmayı planlıyorlarmış. O zamana kadar birşeyler normale döner diye umuyor. Ama arkasından da "Bir daha nasıl birbirimizin yüzüne bakarız bilmiyorum" diye ekliyor. Ben çocukken onun çocuklarıyla oynadığıma göre bu adam en az 30 yıldır Beypazarı'nda. Çocuklarının doğum yeri Beypazarı. Tıpkı benimki gibi.

Zafer Mahallesi'ndeki evler boşalmış durumda.

Şimdi Zafer Mahallesi'ndeki evler boşalmış durumda. Bostancılar ise mutsuz. Ettikleri zararları hesaplayıp hesaplayıp "bu işi kim yaptı?" diye soruyorlar. Ucu kendilerine bu kadar dokunan bir olayı yine kendilerinin yaptığını kabul etmek zorlarına gidiyor olsa gerek. Duyduğuma göre eylem yapmak için sokağa ilk çıkanlar ülkücülermiş. Sonradan arkalarına 14-17 yaşında çocuklar takılmış. Onların söylediğine göre AKPliler en son, olaylar başladıktan sonra çıkmış. Hatta bu nedenle AKPlileri de eleştiriyorlar. Onların şehitlere sahip çıkmadıklarını düşünüyorlar. Oldukça uzun geçen geceyi Ankara'dan desteğe gelen Çevik Kuvvet Polisleri bitirdi.

"Olaya vatani kurtarma olarak bakıyorlar"

Ne yazık ki olayların üstünden günler geçmesine rağmen, yani o galeyan hali, o kışkırtma, birbirini kışkırtma hali geçmesine, insanlar sakinleşmiş olmasına rağmen hala yaptıklarının arkasındalar saldıranlar. Olaya komşunun evini basma, çalışma arkadaşını dövme, çocukların zarar görmesine neden olmak gibi bakmıyorlar. Olaya vatani kurtarma olarak bakıyorlar. "Önce onlar başlattı" diyorlar.

"Ben kendi "soyumdan" gelen insanlardaki öfkeyle yüzleştim, ama onlar kendilerindeki öfkeyle ne zaman yüzleşir bilmiyorum"

Ben kendi "soyumdan" gelen insanlardaki öfkeyle yüzleştim, ama onlar kendilerindeki öfkeyle ne zaman yüzleşir bilmiyorum. Kaçının kendindeki bu kini ve öfkeyi kaldıracak gücü var onu da bilmiyorum. En kolayını inkâr etmek, suçu başkasına atmak, bu rezilliğe kutsal değerler atfetmek olsa gerek.

Nemrut ve Put Kırıcı...

Aydın Şimşek- asimsek68@gmail.com

Nemrut saltanatının ilk yıllarında adalet duygusundan kopmamış bir hükümdardı. Zamanla zenginlik biriktirip, mülk, servet sahibi olmuş ve kibir ile halkına yaklaşmış, ceberut ve zalimlikte sınır tanımaz olmuştu. Nemrut, kendisini Bâbil halkının yeryüzündeki tanrısı olarak görüyordu. Bâbil halkının cehaletini kendi ilahlık mertebesi için fırsata çevirerek, tahta değil, Bâbil halkının cehaleti üzerine oturmuştu...

Müneccimler, Nemrut'a dünyaya gelecek bir kişinin hem putlara, hem de kendi saltanatına son vereceğini söyler. Nemrut, tellalları vasıtasıyla, hiç kimsenin eşyile ilişkiye girmeyeceğini, doğacak çocukların öldürüleceğini duyurur. Saltanatını korumak için, yaklaşık yüz bin masum çocuğu ilahlık davası ve taht uğruna katleder. Bu katliamdan kurtulan Hz. İbrahim'dir.

Kendisini yeryüzünün tanrısı olarak gören Nemrut, kendisine ve putlara tapmayı kabul etmeyen Hz. İbrahim'in gökyüzü tanrısı ile Bâbil kulelerinde dövüşmek ister. Çıldırılmış bir şekilde gökyüzüne oklar atar. Bu esnada Nemrut'un etrafını sinekler sarar. Sineklerden biri Nemrut'a musallat olur. İnancından ödün vermeyen Hz. İbrahim, Nemrut'un ve nemrutlaşanların put kırıcısıdır ve Nemrut tarafından ateşe atılır. Hz. İbrahim'in inancından ödün vermemesi, Nemrut'a musallat olan sineğin burnundan beynine geçmesi, Nemrut'un ilahlığına ve saltanatına son verir. Kendisini ilahlık mertebesinde gören Nemrut, bir sineğin kurbanı olur.

Nemrut'un ölümünü hazırlayanlardan birisi de, olaylar ve gelişmeler karşısında, onu yanlış yönlendirerek saltanatını ve ilahlığını koruması için telkinlerde bulunan veziri, Haran'dır.

Kutsal İktidar için Kutsal Savaş!

AKP ve Erdoğan, iktidar olduklarında -2002 Balkon konuşması- Türkiye'ye adalet ve huzur getireceğini ve her kesimin temsilcisi olacaklarını söylediler. "Fırat'ın kenarında kurdun kaptığı kuzu"nun vebalini taşıyacaklarını, "tüyü bitmemiş yetimin hakkı"nı koruyacaklarını söylediler. Adalet ve hakkaniyetten yana söylediklerini yapmadılar. 13 yıllık iktidarlari boyunca, hakkaniyetten ve adaletten uzak uygulamalarını, İslam inancını referans göstererek ve dini sömürerek yaptılar.

Dinin hükümlerini siyasetlerine tercüme ettiler. Ayetleri, AKP'nin ve Erdoğan'ın saltanatı için "siyasetname"ye dönüştürdüler. Camilerin kutsal minberlerini siyasetlerinin kürsüsü haline getirdiler. Dini ve gerçek dindarların duygularını sömürdüler.

Bugün muktedirlerin aymazlığına hep birlikte tanıklık ediyoruz. Ağıtlar ve gözyaşları "kutsal iktidarın" bakiliği için. Ölü bir ülkeyiz. Nemrut ve nemrutlaşanların ülkesi...

Nasıl ki; Nemrut zenginlik biriktirip, mülk, servet sahibi olmuş ve kibir ile halkına yaklaşmış, ceberut ve zalimlikte sınır tanımaz olmuş ise, bugün AKP ve Erdoğan gönül İslamından kopmuş, zenginlik, mülk, servet sahibi olmuş ve kibir ile halkına yaklaşmaktadır. Nemrutlaşmışlardır.

Nasıl ki; Nemrut saltanatını korumak için; sayıları yüz bini bulan masum çocuğu ilahlık davası ve taht uğruna katletmiş ise, bugün AKP ve Erdoğan iktidarını korumak için, "kutsal iktidar"ları için kutsal savaş" başlatmış durumdadır. Memleketin her yerinden cenazelerin gelmesi ve dağda gerillaların ölmesi bundandır.

Nasıl ki; kendisini yeryüzünün tanrısı olarak gören Nemrut, kendisine ve putlara tapmayı kabul etmeyen Hz. İbrahim'in gökyüzü tanrısı ile Bâbil kulelerinde çılgınca dövüşmek istemiş ise, AKP ve Erdoğan, kibir ve güç zehirlenmesi ile kendisi gibi düşünmeyen tüm toplumsal kesimlere çılgınca savaş açmış durumdadır.

Put Kırıcı HDP!

Nasıl ki, inancından ödün vermeyen Hz. İbrahim, Nemrut'un ve nemrutlaşanların put kırıcısı olmuş ise, bugün HDP, AKP ve Erdoğan saltanatının ve bilindik siyasetin put kırıcısı olmuş, 7 Haziran seçimlerinde gücü ve kudreti baki görülen, Erdoğan ve AKP iktidarını düşürmüştür.

Bu nedenledir ki, HDP ve Kürt sorunu karşısında, Erdoğan'ın devlet aklı yerine, devlet sopasına sarıldığı görülmektedir. Nasıl ki; Nemrut, kibir ile halkına yaklaşmış, ceberut ve zalimlikte sınır tanımaz olmuş ise, AKP ve Erdoğan, Kürdü Türkten daha az insan sayan muktedir devlet geleneğine sarılmış durumdadır.

Devletleşmiş muhteris AKP, kendini siyasetin put kırıcısı HDP'nin kurbanı olarak görüyor. Kutsal savaş ile bu aczinden kurtulmak istiyor! Bundandır ki, kutsal iktidar için kutsal savaşta ölenlerin (askerlerin) tabutuna elini koyarak, "Ne mutlu onun ailesine, ne mutlu onun tüm yakınlarına. Peygamberlikten sonra en yüce makam" diyerek, şehitliği kutsuyor. Ölümü ve ölüm acısını "şehitlik" mertebesinde mutlu kılıyor. Yaşamı değil, ölümü kutsuyor! Bundandır ki, orduyu, polisi, milliyetçileri, Ergenekon'u ölüm biriktiren bir koalisyon etrafında topladı... Bundandır ki Fırat'ın doğu yakası, memleketin Filistin'i durumunda... Topraklar kan, barut ve can kokuyor.

Şehitliği kutsayan ve peygamberlikten sonra en yüce makam olduğunu söyleyen Erdoğan, Siirt'te 19 Ağustos'ta şehit düşen Hakan Aktürk'ün ailesiyle görüşüyor. Telefonu açan şehidin kız kardeşi, "senin Bilal'in de böyle bayrağa sarılı gelirse bizi anlarsın. Oyların azaldı diye çocuklarımızın, ağabeylerimizin bedel ödemesi mi lazım?" diyor. Buna sinirlenen Erdoğan, "ağabeyin de bu mesleği seçmeseydi!" karşılığını veriyor. Kibir ve hırs ile ölen askerin, şehitlik ve peygamberlikten sonra en yüce makam olma mertebesini (öğütlerini) bir kenara bırakıp, asıl niyeti, kalbi ve yüzü ile, acılı aileye höykürüyor. Acılı ailelere şifa niyetine zerk edilen peygamberlikten sonra en yüce makam mertebesine erişme temennisi "kutsal iktidar"a biat meselesine dönüşüyor! Her kim, bu biadin dışında kendi acısını sahici yaşar ve "kutsal iktidar" sorgular ise, ne şehitliğe ne de peygamberlik mertebesinden sonra en yüce makama layık olabilir. Yerle yeksan olması makbuldür. Bu hükmü ise ancak Saray verebilir.

AKP ve Erdoğan; Roboski'de, Soma'da, Afyon'da, Ağrı'da, Diyarbakır'da, Geve'de, Artvin'de, Yeşil Yol'da, Gezi'de, Silopi'de, Varto'da, insanın ve insanlığın acılarını dövmekte mahir olduklarını gösterdiler. Tüm mazlumların ocağına ölüm düşürdüler.

Gelen her asker cenazesinin ardından, oy oranlarını öğrenmek için, araştırma şirketlerini devreye soktular. Ölen asker ve polisleri "makbul" ve kutsal şehit; dağda ölen her gerillayı, makbul olmayan terörist ilan ettiler. Bu ülkeyi, makbul ölümler ve makbul olmayan ölümler diyarına çevirdiler. Ölen her asker, polis ve gerilla ile ölümleri istiflediler.

Her geçen gün, kurumuş kalbinizi daha net görüyor bu halk. Bunu içindir ki; her cenazede "vatan sağ olsun" demiyor. Haklı olarak sizi ve yaptıklarınızı sorguluyor.

Recep Beycur'un cenaze töreninde akrabası Ömer Beycur, Erdoğan'a seslenerek; "**cumhurbaşkanı gurur duysun. Kardeşi kardeşe kırdırıyor. Onun oğlu olsa böyle olur muydu?**" diye soruyor.

Çavuş Haşim Dirik'in cenaze töreninde akrabası "**cumhurbaşkanı, başbakan, milletvekili hiçbirinin çocuğu ölmedi. Yazıklar olsun onların insanlığına. Sadece boy gösterisi yapıyorlar**" diyerek isyan ediyor.

Yarbay Mehmet Alkan, asker kardeşinin tabutu başında soruyor; "**Bunun katili kim, bunun sebebi kim, güne kadar çözüm diyenler ne oldu da sonuna kadar savaş diyor?**" Gezi ruhu tabutların yanı başında dolaşiyor, adeta.

Benden Sonra Tufan...

"10 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı yerine Başkan seçmiş olsaydık Türkiye bugün bu kaosu yaşamayacaktı" diyen **Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu'na**, Jandarma Çavuş Bahadır Aydın'ın cenaze töreninde isyan eden akrabası, şu soruyu soruyordu; "**sayın bakan, 'başkan seçilseydi böyle olmazdı' dediniz. Daha kaç şehidin gelmesi gerekiyor?**"

AKP ve Erdoğan günahlarını süslüyor ve acı biriktiriyor. Her daim gayrimeşru sohbetlerle insanı ve insanlığı çürütüyorlar. Öyle görünüyor ki; AKP ve Erdoğan kendi iktidarlari için memleketi "musalla taşına" yatırmakta bir sakınca görmüyorlar. Erdoğan, "benden sonra tufan." diyen, 15'inci Louis'nin ruhunu canlandırıyor adeta.

Milli iradenin kendilerini yetkilendirmeyerek, darbe, ahlaksızlık ve namussuzluk yaptığını düşünen, siyasi ve ahlaki olarak pörsümüş AKP ve Saray aklı, tabutlara yoksul gençleri dolduruyor. Kürt gençlerini öldürmekle kalmıyor, sınır boylarında çürümeye terk ediyor.

Erdoğan, cenaze törenlerinde acılarının sahici tepkisini dile getiren "şehit aileleri"nin neden "vatan sağ olsun" demediklerini, bunun nedenlerini bulmak için araştırma şirketlerine görev veriyor.

Evladını vatani bilmiş Kürt ve Türk anasının, vatan sağ olsun demesinin mümkün olmayacağını, oğlu ölmüş bir anne ve babanın, vatanının da ölmüş olacağını anlamak istemeyen bir AKP ve Saray aklı ile karşı karşıyayız.

Barış Hemen Şimdi!

Anadolu Ajansı, Sabah, Türkiye, Güneş, Akit, Milat, Yeni Şafak, Star, Takvim, Akşam gibi gazeteler gelen tabutları ve cenazelerdeki tepkileri görmezden geldiler. Her tepkinin kendi vücudunu bulmaması için görmediler, duymadılar. Ayan olan Gezi ruhunu hissettiler. **Gezi ruhu** gelen her asker tabutu ile birlikte, **Saray'a** dönük bir öfke ve isyan olarak kendisini gösteriyor. Havuz medya, bu ruhun ülke sathına yayılmaması için kör ve sağır oldu.

Silahların susması çağrısı yapan HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş: "İzmir'den çağrı yapmak istiyorum. Ölümünün durması lazım. PKK'nin amasız olarak silahlı eylemlerini, durdurması lazım. Silahın demokrasi mücadelesi açısından mazereti yoktur. AKP'nin hataları suçları, askeri ve polisi öldürerek sorulmaz. **Anneler ağlamasın, bundan kıymetli söz yoktur. Kürt, Türk, asker, gerilla, polis daha fazla ölmeden önce bunu ancaksız, amasız kurmalıyız. Sözümüz buydu önce ölümler, durdurulmalı. Yarını değil, seçime kadar değil, şu anda İzmir'den çağrı yapmak istiyorum**" dedi. Ne yazık ki, bu çılgınlıkta Özgür Gündem'in (23 Ağustos 2015 Pazar) sayfalarında kendine yer bulamadı.

Barışı kazanmak sanıldığı gibi kolay değil. Darbe görmüş Türkçe ile savaş görmüş Kürtçe'nin barış dilini kurması kolay olmuyor.

Nasıl ki, Nemrut'un ölümünü hazırlayanlardan birisi; olaylar ve gelişmeler karşısında, Nemrut'u yanlış yönlendirerek saltanatını ve ilahlığını koruması için telkinlerde bulunan veziri Haran ise, bugün AKP ve Saray saltanatının Haranları -danışmanları- ve saltanat medyası, çürüten ve pörsümüş bütün uygulamaları savunarak, adalet sevgisi, hak sevgisi, insan sevgisinin ölümüne seyirci kaldılar. Üç maymunu oynadılar. Hakkaniyetli davranan medyaya ise, yaşama hakkı tanımadılar. 13 yıllık bir saltanatın ölümünü hazırladılar.

Bundandır ki, 7 Haziran'da "başkanlık sistemi"ni referandumla götürülen bir seçim söz konusu iken, tekrarlanacak olan seçimde AKP ve Saray saltanatının yeniden iktidar olup olamayacağı referandumla götürülecek. HDP ise siyasetin put kırıcılığına devam edecek.

Ankara ve Dilleri

Aydın Akın

Sanırım lise yıllarıydı, Kızılay taraflarında bir bakkala girdiğimde, dükkânın kenarında duran üç kişinin kendi aralarında konuştuğu dil kulağıma ilişmişti. Birbirlerine neşeli bir şekilde bir şeyler anlatıyorlar ve arada gülüyorlardı. Önce çekindiysem de, dillere olan merakım sonra ağır basmış ve hangi dili konuştuklarını sorduğumda, "Şıhbızınca" konuştukları cevabını almıştım. "Şıhbızınca nedir" diye içimden bir soru geçmişti ama tekrar sormaya cesaret edememişim. Dil ve etnisite gibi konuların rahat konuşulmadığı yıllardı, bunun da etkisi vardı kesin. Yıllar sonra, Şıhbızın dilinin Sorani Kürtçesi olduğunu ve Türkiye'de birkaç yerde ve özellikle da Ankara'nın Haymana ilçesinde konuşulduğunu öğrendiğimde şaşırılmıştım. 16. ve 17. asırda, Irak'ın kuzey bölgesinden gelip yerleşmişler ve dillerini de bugüne kadar koruyarak gelmişlerdi. Polatlı ve Şereflikoçhisarlı Kürtlerin "biz bunların dilinden bir şey anlamayız" diye geçiştirdikleri Sorani Kürtçesi, Ankara'nın geniş bozkırlarının verdiği yalıtım sayesinde bugüne kadar geldi.

Harita'ya bakıldığında, Ankara ilinde konuşulan birçok dil olabileceği pek akla gelmiyor. Sıkça sokakta duyduğumuz, hafif komik ve kulağa değişik kaçan Ankara ağzı, Ankara'ya yerleşmiş ve çoğunluğu oluşturan Türkmenlerin temel şivesi. Anadolu'nun birçok şivesinde bulunan ama resmi Türkçe'de yer almayan, "n" ve "g" seslerinin kaynaşmış biçimi olan (n)

Türkçe'den sonra, Ankara ilinde en yaygın dil, Kırmancı Kürtçesidir. Kürtçe, Ankara'nın kuzeyindeki ilçelerde hemen hiç yoktur ama Gölbaşı, Polatlı, Bala ve Şereflikoçhisar ilçelerinin birçok köyünde halen konuşulmaktadır. Osmanlı zamanında, Orta Anadolu bölgesinde yerleşen Kürtlerin yerleşim nedenleri hakkında çeşitli söylenceler vardır. Bazıları, Osmanlı İmparatorluğu zamanında yerleştirildiklerini, bazıları da atalarının kendi seçimleri ile bu bölgeye yerleştiklerini söylerler. Polatlı ve Gölbaşındaki Kürtler, dedelerinin Adıyaman ve Urfa bölgesinden geldikleri ve bugüne

kadar ev dili olarak konuşulan Kürtçe'nin en çok Adıyaman ve Urfa'daki Kürtçeye benzediğini söylerler. Kürt yerleşimleri, Ankara ilinin güneyinde de devam eder. Konya'nın Yunak, Cihanbeyli gibi ilçelerinde Kürtçe halen yaygın olarak konuşulmaktadır.

Gene aynı bölgede, yani Tuz Gölü'ne doğru yaklaşıldıkça engebeli arazisi düzleşen Ankara bozkırlarında, Türk dillerinden sayılan ama Türkçe olarak geçiştiremeyeceğimiz Tatar ve Nogay Tatarları köyleri de bulunmaktadır. Tatarlar ve Nogaylar, 19. asır boyunca süren Osmanlı-Rus savaşlarından sonra buraya yerleşmişlerdir. Nogay diline göre, Anadolu Türkçesinde daha yakın olan Tatarca, özellikle de Bala ve Gölbaşı'nın bazı köylerinde halen konuşuluyor. Anadolu Türkçesine daha uzak ve anlaşılması daha zor olan Nogay Tatarcası da, ağırlıklı Ankara'nın güneyinde yer alan Bezirhane ve Ahiboz taraflarında halen yaşamaktadır.

Çerkes dilleri de, Tatarlar ve Nogayların geldiği zamanlarda Ankara bölgesine geldi. Çerkes dilleri deyince, uzun olmayan bir parantez açmak istiyorum. Kendilerini Adige olarak tanımlayan Çerkes boylarının birbirlerinden oldukça farklılık gösterebilen çeşitli şiveleri vardır. Bazı Çerkes şiveleri (örneğin Şapsıh ve Abzeh) birbirlerine yakındır ama örneğin Kabartey şivesi, adı geçen bu iki şiveden daha uzaktır. 1864 yılında zirveye ulaşan ve sonraki yıllarda da azalarak devam eden Çerkes göçü sonrasında, Ankara'nın Gölbaşı ve Haymana bölgesinde yaklaşık on kadar köy kurdular ve köye yerleştiler. Hatta bunlardan Hacımurat köyünde, Kuzey Kafkasya'dan geldikleri için Çerkes olarak adlandırılan ama bir Hint-Avrupa dili konuşan az sayıda Oset de yaşamaktadır.

Gözlerimizi Ankara kırsalından Ankara'ya çevirsek, gayrimüslim ve dilleri ile karşılaşacağız. Mübadele zamanına kadar Haymana'da Rumlar da yaşıyordu. Hatta Aşağı Ayrancı adını, o zamanlar çiftçilik ve hayvancılıkla uğraşan Rumlardan almıştır. Ama 1924 yılındaki

mübadeleden sonra bu bölgede hiç Rum kalmadığı için Rumca'yı Ankara'da konuşulan dillerden saymıyoruz. Diğer yandan, sayıca çok az da olsa, Ankara'da halen Ermeniler yaşamaktadır. Toplum baskısı, milliyetçilik ve siyasi islam yüzünden, kimliklerini bugüne kadar saklamak zorunda kalan Ankara Ermenilerinin çoğu, genel Ermeni nüfusun aksine Katolik'tir. 16. ve 17. asırda Ankara'da boy gösteren Batılı tüccarların da etkisi ile Katolik mezhebine geçen Ermeni cemaatinden az sayıda çekirdek bir nüfus kaldı. Çok az sayıdaki Ermeni tarafından konuşulan Ermenice'nin Ankara'da konuşulan şivesi, Bert Vaux gibi Armenologlar tarafından araştırılmıştır.

Ermeniler gibi, Ankara'da çok az sayıda kalan Yahudilerin Türkiye'de temel olarak kullandıkları Ladino dili, sadece belli yaşın üzerinde bir avuç kişi tarafından bilinmektedir. 15. asrın sonunda, ağırlıklı da İzmir, Selanik ve İstanbul'a gelen Safarid Yahudilerinin dili, zaman içinde Anadolu'ya yayıldı. Şu anda ise, birçok kesimde olduğu gibi, genç nesil Türkçe konuşmaktadır.

Her ne kadar Orta Anadolu, her türlü kavim gelip geçtiği ve yerleştiği bir coğrafya olsa da, izolasyona olanak veren bir bölge idi. Hafif engebeli, bazı bölgeleri dümdüz ve dağlık olan bu kurak bölge, bir Kelt dili olan Galatçayı en az MS 6. asra kadar, yaklaşık 8 asır, kendi bünyesinde tuttu. İstilaların olmadığı zamanlarda bu geniş platolar, düzlükler ve ovalar zinciri, insanların bir şekilde sarıp sarmalıyordu. Ama zaman içinde açılan yollar, radyo, televizyon ve eğitimin geldiği 20. asır, bu dillerin asimilasyon sürecini hızlandırdı. Şehirde bu çarkların daha keskin şekilde işlemesi ile başka şehirlere ve ülkeye süregiden göçler ve tabii ki 1915 katliamı, Ermeni ve Yahudilerin dillerinin Ankara'dan hemen hemen tamamen silinmesi ile sonuçlandı. Ama hayat bu ve hayatta aslanan tek şey değişimdir. Bir zamanlar modern Türkiye'nin sembollerinden olan Çankaya semtinde şimdi Gürcüce, Arapça, Rusça, Tagalog dili (Filipin'de konuşulan dil) kulaklarımıza geliyor. Hoş geldiler.

OKUYUCULARIMIZA...

Mayıs 2011'de yola çıktığımızdan bu yana birinci sayfamızın sağ üst köşesinde yer verdiğimiz Cemal Süreya dizesi, artık bir gerçeğe dönüşüyor Solfasol için:

"biz şimdi yanyana geliyoruz ve çoğalıyoruz"

Solfasol çevresi farklı siyasi ve toplumsal çevrelerden katılımlarla gittikçe genişliyor. Destekçileri ve aboneleri ile ayakta duran, yazarlarının okuyucusu, okuyucularının söz sahibi olduğu bir yapı olarak gittikçe daha fazla kişiye ulaşıyoruz. Ankara'da hala ulaşmak istediğimiz pek çok yer, tanışmak istediğimiz insanlar var. Daha için çok başında olduğumuzun farkındayız.

Biz, büyük bir hevesle ve büyük bir heyecanla, Solfasol'u çıkartan, Ankara'nın bağımsız ve eleştirel bir gazetesi olması için gayret gösteren, bir grup amatörüz. Künyemizi biliyorsunuz.

Solfasol'un yayınlanması ve sürdürülebilirliği bizim için, belki sizler için de, çok önemli. Ancak, o kadar bıçak sırtı bir mali çizgi üzerinde yürüyoruz ki, her sayı, bir mucize gerçekleşir gibi yayımlanabiliyor. Solfasol'u para kazanmak amacıyla yayınlamadığımız, sanırım herkes tarafından biliniyor. Fiyat politikamızı, mali düzenimizi buna göre kuruyoruz. Reklam almamaya özen gösteriyoruz. Sponsorumuz yok. Sadece, bu gazete için olağanüstü emek harcayan bir grup insan var. Tek gelir kaynağımız, abonelerimiz ve gazete satışının dönüşleri... Solfasol bu sayede bağımsız ve gayriresmi kalabiliyor.

Bu gazeteyi isterseniz satın almadan ve para vermeden de okuyabilirsiniz. Buna açık olmayı çok önemsiyoruz. Ancak, olanak bulabildiğiniz kadar, gazeteyi satın almanızın, abone olmanızın, aboneyseniz aboneliğinizi yenilemeniz bizim için yaşamsal önemi var. Solfasol yaşasın istiyoruz...

Eğer siz de aynı fikirdeyseniz Solfasol'a abone olur musunuz?

SOLFASOL

SOLFASOL ABONELİK ALTERNATİFLERİ VE BANKA HESABI BİLGİSİ:

1- Aşağıdaki banka hesabına **120 TL** ya da üzeri belirleyeceğimiz bir bedeli yatırarak bir yıllık destekçi abone olabilir ve Solfasol'un sizinle birlikte, her ay Ankara'nın farklı kesimlerine ulaşabilmesi için ek destek sağlayabilirsiniz.

2- Ya da sadece abone (bir yıllık) olmak istiyorsanız aynı hesap numarasına **50 TL**'lik bir bedeli göndermeniz yeterlidir.

3- Yurtdışı abonelik bedeli **120 TL**'dir.

4- Öğrenciler için abonelik bedeli **24 TL**'dir.

5- Online abonelik için bir yıllık bedel **24 TL**'dir. Gazetemizin PDF kopyası her ay e-mail adresinize gönderilir.

6- Abonelik bedelini kredi kartıyla ya da nakit olarak ödemek isterseniz gün içinde **TAYFA KİTAPKAFE**'ye uğrayarak Solfasol'a abone olmak istediğinizi söyleyerek ödeme yapabilirsiniz.

7- Ödeme yaptıktan sonra, lütfen, bir e-mail ile bize bilgi vermeyi unutmayın. (abone@gazetesolfasol.com)

EFT ve HAVALE için Banka Hesap Bilgileri:

İŞ BANKASI KÜÇÜKESAT ŞUBESİ

Şube Kodu: 4208 Hesap No: 0786787

IBAN: TR83 0006 4000 0014 2080 7867 87

(Hesap Sahibi: Mehmet Onur Yılmaz SOLFASOL)

Ankara Barış Bloku Koordinasyonunda Ankara'da Bir Hafta Boyunca Barış Etkinlikleri Yapıldı

Dünya Barış Günü'nü Ankaralılar hafta boyunca çeşitli etkinliklerle kutladılar. Etkinliklerin ana teması, Kürt illerinde sürmekte olan savaşın sonlandırılmasıydı.

Ankara Barış Bloku'nun etkinliklerinden biri Barış Zinciri idi. El ele tutuşan insanlarla Barış Zincirini oluşturanlar barış isteklerini ellerindeki ve üstlerindeki kağıt harflerle dillendirdiler.

Barış zincirinin yanı sıra, bisikletliler de "barışa pedal çevirdiler".

Barış etkinliklerinden biri de Gündem Çocuk Derneği'nin Kuğulupark'ta düzenlediği "Cizre'de Çocuk Olmak" isimli belgesel gösterimi ve söyleşiydi. Söyleşi'de Cizreli Çocukların barış talepleri dillendirildi.

Bir diğer etkinlik ise Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde yapılan Küçük Kara Balıklar filminin gösterimi ve söyleşiydi. Söyleşiye, Ezel Akay, Haluk Ünal, Serpil Güler katıldı. Film, "90'larda Çocuk Olmak" kitabından yola çıkılarak yapıldı. Filmde 90'ların çatışmalı ortamı çocukların gözüyle anlatılıyor.

Ve Polisin Yaptırmadığı Barış Mitingi

Binlerce barış tohumu paketiyle, bembeyaz giymiş her halleriyle güzel kadınlarla, rengarenk yine cıvıl cıvıl LGBTİlerle, sarayın savaşına karşı direnen meşe fidanlarıyla yürüdü yürüyüşçüler. Kolej Meydanı'na girerken polis, "saraylar yıkılacak, halk kazanacak" ve "sarayın savaşına çocuklarımızı kurban etmeyeceğiz" yazan pankartları ve pankartların sahiplerini içeriye almadı ve pankartı indirmelerini istedi. Yürüyüşçüler, polisin şiddet inadına

istediği cevabı vermedi, ne pankartı indirip alana girdi, ne de şiddet uyguladı. Sadece pankartlarıyla, girişin önünde bekledi.

Polisle yapılan görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca, miting alanına girenler de protesto sloganları ile miting alanını terk ettiler ve miting alanının dışında "saraylar yıkılacak, halk kazanacak" pankartını taşıyanların yanına geldiler.

Burada yapılan basın açıklamasının ardından, barış isteyen kalabalık dağıldı.

Barış Dileyenler, mitingi yaptırtmayanlar hakkında suç duyurusunda bulundu. **Solfasol/Abo**
Fotoğraflar: Can Mengilibörü-Elif Koca-Fahri Aksirt

Barış Çağrıları Yükseliyor...

Aralarında aydınların, sanatçıların, akademisyenlerin, mühendislerin, öğretmenlerin, avukatların ve daha birçok meslek temsilcilerinin olduğu insanlar, devlete ve PKK'ye barış çağrısında bulunuyorlar.

Aralarında Fazıl Say, Levent Üzümcü, Ahmet İnsel, Nuray Mert, Ayşe Kulin ve birçok aydın'ın yanı sıra DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi çeşitli meslek örgütleri, İHD, Mazlum-Der ve sivil toplum kuruluşları da barış çağrıları yapıyor. Ankara'da da barış isteyenler Barış Bloku'nun çağrılarında katılıyor, ses veriyor... **Solfasol/Abo**

Sarayın savaşına karşı
ACİL BARIŞ
DEMOKRASI

DÜNYA BARIŞ GÜNÜ MITİNGİ

TARİH : 6 EYLÜL 2015 TOPLANMA : 15.00 TOROS SOKAK
MITİNG : 17.00 KOLEJ MEYDANI

ANKARA BARIŞ BLOKU

Savaş ilan ettiler: içeride, dışarıda, ormanlarda, köylerde, ağaçlara, canlılara, kadınların bedenine, gençlerin ideallerine, çocukların hayallerine!

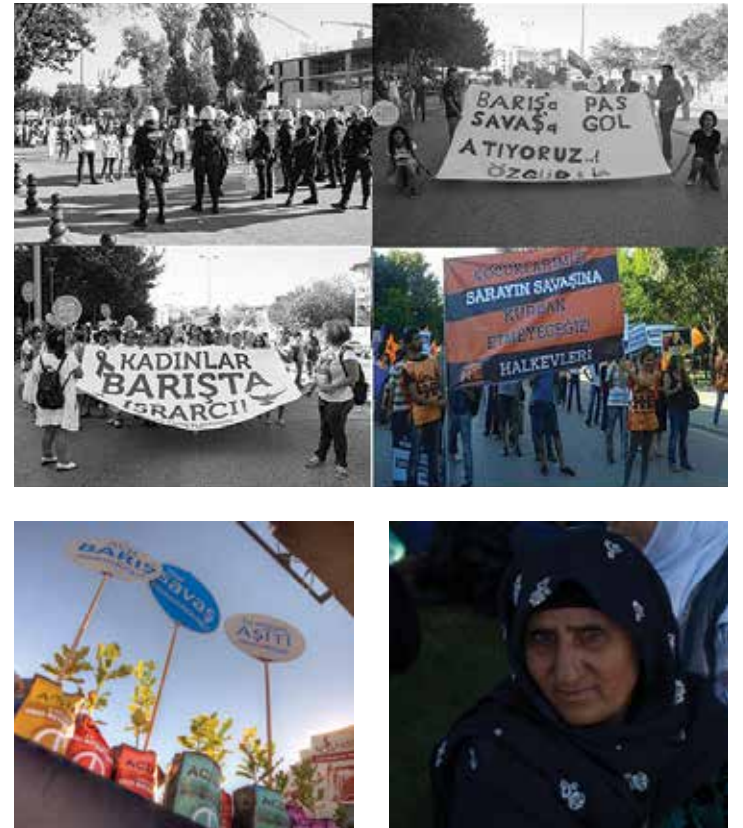
Gelin bu savaşı durduralım!
Başka bir dünya mümkündür!
Gelin barış tohumlarını birlikte ekelim.

Barışı biz inşa edelim!
BARIŞ HAFTASI PROGRAMI

31 AĞUSTOS	Söyleşi & Forum : Gökyazın, Duygunur, Bilgehan : BARIŞ Katılmamalı / İrfan Akın, Sena Petek, Menderesler : Mine Genel Bek Yer : Çiğdem Sanatlar Merkezi / Kennedy Caddesi No : 4 Saat : 19.00
1 EYLÜL	Barış Anımları Yürüyüşü Barış Yürüyüşü Toplanma : 11.00 Yıkılcalı Caddesi Toplanma : 18.00 Yıkılcalı Caddesi Barın Açıklaması : 18.30 Madeni Anıt
2 EYLÜL	Söyleşi & Forum : Çiğdem Çocuk Olsun! Ayşegül Doğanlı katılmayacak. Yer : Kağıthane Park Saat : 19.00
3 EYLÜL	Barış Çiğdem : 12.00 Sakarya Caddesi Barışa Padişahı Çeviriyorsanız : 18.30 Ziya Gökalp Caddesi Barış Zindanı : 19.00 Toplanma : Sakarya Caddesi
4 EYLÜL	Film Gösterimi & Söyleşi : Waçık Karo Balıklar Yer : Çiğdem Sanatlar Merkezi / Kennedy Caddesi No : 4 Saat : 19.00
5 EYLÜL	BARIŞ ARKIVİSİ : Miting çağrısına birlikte hazırlanacak. Saat : 10.00 Gündem Çocuk / 180000 Sokak 444 DOĞAYLA BARIŞ : Doğa katılmama karşı buluşuyoruz. Saat : 14.00 Yıkılcalı Caddesi BARIŞA SAHNE SÖYLÜYÖRÜZ : Alper Fidaner'in katılmayacağı Saat : 19.00 Kağıthane Park
6 EYLÜL	BARIŞ MITİNGİ Toplanma : Toros Sokak Saat : 15.00 & MITİNG : Kolej Meydanı Saat : 17.00

facebook.com/ankarabarisbloku twitter.com/ankarabaris

ANKARA BARIŞ BLOKU

Enver Behnan Şapolyo'nun Kaleminden 1920'lerin Başında ANKARA (1)

Önder Şenyapılı

Tarihçi, öğretmen ve gazeteci Enver Behnan Şapolyo (1900-1972) "Atatürk ve Seymen Alayı"(1) başlıklı kitabının önsözüne "1920 yılında Ankara'ya geldim" tümcesiyle başlar. O yılların Ankara'sında olup bitenleri gözlemlerine, belgelere dayalı ve bizzat yaşamış olarak ayrıntılı biçimde anlatır. Örneğin, Ankara'nın da "işgal kuvvetleri"ncenasıl işgal edildiğine değgin (dair) özlü bilgi yer alır Şapolyo'nun kitabında. 1919 yılının son ayında İstanbul'dan gelen bir tren, iki bölük İngiliz askerini getirir Ankara'ya. Önce Ankara istasyonunu, sonra da "bir bölük kadar İskoçyalı askerler iri kadanalar üzerinde gözlerini Ankara kalesine dikerek" kenti işgal ederler.

İskoçyalı bir bölük Cebeci'de Demirlibahçe dolayına yerleşir. İngiliz askerlerinin komutanı Mister Vitol, İzmirli lövanten bir ailenin, (Vitaliler) üyesidir. Vitol, karargâhını, istasyonda Riyaseticumhur Kalem Mahsusu(2)yapısında kurar.

İngilizlerden sonra Ankara'ya Faslı zabıtlar(3), daha sonra da, İngilizlerin Türklerle ilişkilerini incelemek ve Türklerle Fransız sevgisini aşılama amacıyla Fransız askerleri gelir. Fransızların komutanı Mösyö Buazo adında bir yüzbaşısıdır ve Kurşunlu Camii dolaylarında bir Yahudi evini kiralar. Karargâhını Birinci TBMM yapısının Taşhan'a bakan yüzündeki ilk odaya kurar. Şapolyo ilk TBMM yapısı hakkında bilgilendirir:

"İleride Türk istiklâl ve hâkimiyetini hazırlayacak mütevazı Türk kemerleriyle süslenmiş olan bu binanın üstünde Fransız bayrağı bulunuyordu. Bu bina 1916 senesinde Ankara'ya gelen sabık Osmanlı Harbiye Nazırı Enver Paşanın emriyle, İttihat ve Terakki Cemiyetinin Ankara merkezi olmak üzere temelleri atılmıştı. Bu binanın plân ve resimlerini o zaman Evkaf mimarı olan Salim Bey yapmıştı. Binanın inşaatına da mimar Hasif Bey bakmıştır. Bu zat o zaman kolordunun askerî mimarıydı. Bu binanın inşasına başlandı. Kârgir kısmı bitti. Fakat ahşap kısmı ikmal edilememişti. Hasif Bey(4) Yunanlıların Bandırma üzerine yürüyüşleri esnasında Balıkesir'de şehit olmuştur. İşte Fransız kumandanı Buazo bu binanın bir köşesine kurulmuştu." (s. 10)

Şapolyo, Atatürk'ün Ankara'ya gelişini, karşılama öncesinde, sırasında ve sonrasında halkın coşkusu da anlatır. Ne var ki, o sıralar kendisi Ankara'da değildir. Dinlediklerine dayalıdır anlattıkları. Gelgelelim, kendisi de karşılayanlar arasındaymışçasına ayrıntılı olarak bilgilendirilmiştir. 1932 yılında karşılama olayının temsili olarak yinelenmesini düşünür. Halkevleri Başkanına söyler. Başkan Şapolyo'yu Ankara Valisi Tandoğan'a götürür. Tandoğan derhal gerekenin yapılmasını ister. 27 Aralık 1932 günü temsili karşılama sahnelenir. "Ankara'da yer yerinden oynar." Atatürk, o gece gösteride yer alan seymenleri Köşke davet eder. Düzenleme Heyeti olarak bu işle ilgili olmayanlar da Köşke gider ama Şapolyo götürülmez. Atatürk düzenlemeye önyak olanı sorunca, Recep Peker(5) "Enver Behnan!" adını verir. Daha sonra Atatürk Marmara Köşkünde Şapolyo'ya olup bitenleri anlatır ve birden "Ben Ankara'ya ne zaman geldim?" diye sorar.

Şapolyo, "27 Aralık 1919 Cumartesi günü saat 3'ü 10 geçte Kızıl Yokuştan bir Benz otomobille geldiniz" deyince, Atatürk, "Sen Ankara'nın Evliya Çelebi'si olmuşsun" (6) diye iltifatta bulunur.

Enver Behnan Şapolyo, "bugünkü modern Ankara şehrinde yaşayanlara bir mukayese imkânı vermek için" Milli Mücadele günleri Ankara'sının "çehresini tarihî bir vesika olarak bırakmayı bir vazifebildiğini" belirterek 1920 yılında Ulus Meydanının pek perişan bir durumda olduğunu bildirir ve ekler:

"Kaldırım namına tek bir taş bile döşeli değildi Küme küme taş yığınları, bir toz deryası kışın da çamurdu. Bu meydana Taşhan Meydanı, buradan istasyona uzanan tozlu yola İstanbul yolu, sağa sapan yola Çankırıkapı yolu, sola sapan yola da Kızılbey yolu(7) denilirdi. Taşhan'ın karşısında sıra sıra dükkânlar yoktu. Burada Romalılardan kalma binaların

temel harabeleri, bir takım tepeler, bir de çeşme vardı. Bu arsada birkaç da Romalılara ait aslan heykelleri vardı. Yazın bu tepeliklerin üzeri yeşerir, kır çiçekleri açardı. Akşamları kadınlar, buraya otururlar, gelen geçeni seyrederdiler. Bu arsanın arkasında, taştan yapılmış Darülmualimin(8) vardı. Bankalar Caddesine bakan cephesinde setli bir bahçesi vardı. Karşısında ahşap bir tiyatro binası ve şehir bahçesi vardı. Yol müthiş tozlu idi. Bu tiyatro binası üç defa yandı. Sonradan bu binanın önüne (yaptırılan) birer katlı dükkânlar da 1955'te yıktırılarak yeni hanın inşasına başlandı. Bu binanın Taşhan'a bakan arsalarının üçüne Ankara'lı Hafız Bey, bir otel ile altına salon yaptırdı. Bu salonu Rizeli Matrakçoğullarından Ali Rıza Bey kiralarak İstanbul pastahanesini açtı.

Vilayet Konağı(panoramio.com) (Üstte);
Ankara Sultanisi (Altta)

büyük bir ağılın bulunduğu bilgisini aktardıktan sonra anlatısını sürdürür:

"Taşhan arsasını satın alan Ankara vilayeti meclisi idare başkâtibi ve sonradan Keskin Kaymakamı olan İsmail Hakkı Bey. Bu zat burada bir han yaptırmak istiyor. Fakat burada küçük bir mescid varmış, halk bu mescidin yıkılmasına razı olmadıklarından, Hakkı Bey bu hanı bir türlü yaptıramıyormuş." (s.57)

Dönemin Ankara Valisi Abidin Paşa devreye girmiş 1888 yılında Niğdeli bir kalfa hanı yapmış. Dışı Hızırlik dağının(10) pembe kalkerleri ile kaplı olduğu için Taşhan diye adlanan yapının içi kerpiç.

Meşrutiyetin ilânından sonraki Ankara Valisi Doktor Reşit Bey(11)açtırır Ulus Meydanını. Meydandaki Taşhan'ın, İnebolu, Kırşehir ve İstanbul yollarının kesişme noktasında yer aldığı için önemi artar.

Taşhan'ın çevresine 3 taş yapı daha eklenir: Erkek Muallim Mektebi(12), Sanayi Mektebi(13) ve Vilâyet Konağı. Ziraat Mektebi(14) ile Ankara Sultanisi(15) de o sıralarda yapılanlar arasındadır.

Şapolyo, Ankara'ya geldiği 1920 yılı ve izleyen 3 yıl içindeki Taşhan'ı ve çevresini betimler:

"Ankara'ya ilk geldiğim sıralarda Taşhan'ın ön kısmında Meşrutiyet oteli vardı. Arka tarafı handı. İlk geldiğimde bu otelde bir hafta kalmıştım. 1921 yılında Taşhan'ın alt katındaki salonda bir 'İnkılâp Müzesi' halinde, askerî istihbarat salonu açıldı. (...)

Taşhan'ın caddeye bakan tarafında sıra ile dükkânlar vardı. Bu dükkânların birinde Eskişehir'den gelen tüccarlardan Hacı Velinin yazıhanesi vardı, yanında müteahhitlik yapan Mithat Bey, Tesanüt Cemiyeti(16), avukat idarehaneleri ve

Darülmualimin-i Rüşdî (Erkek Öğretmen (Orta) Okulu) yapısı (Metin A. Kansu Arşivi'nden)

Enver Behnan Şapolyo da 1920'lerin Ankara'sını anlatırken Taşhan'dan uzun uzun söz eder. O dönem bulunduğu meydana da adını vermiş olan Taşhan'ın yerine (günümüzde Sümer Holding Genel Müdürlüğü yapısı olarak bilinen) Sümerbank Genel Müdürlüğü yapılır. Şapolyo, 1886 yılında satın alınan Taşhan'ın arsasının bulunduğu bölgenin (o yıllarda) Divanı Muhasebat(9) yapısına değin mezarlık olduğu, mezarlığı bir başka mezarlığın izlediği, Taşhan'ın yapıldığı arsa üzerinde köylerden gelen kağnıların konakladığı, ve meydana

dişçi Sezayî Bey'in muayenehanesi bulunmakta idi. Ortada hanın araba kapısı vardı. Arabalar bu kapıdan girerek, hanın meydanına arabalarını bırakırlardı.

Taşhan'ın bir odasında 1919 tarihinde 'Azmi Millî Yurdu'(17) kurulmuştu. (...)

Sakarya harbinde yaralılar Ankara'ya naklediliyordu. Bunların hafif yaralılarından bir kısmı (...) Taşhanda yatırılıyordu. Bir kısmı da sanayi mektebine, bazıları da Türkocağı olan hastahaneye, Cebeci hastahanesine, bir çoğu da Yahudi evlerinde yatırılıyordu. (...)

İmar İskân Vekaleti de Taşhan'da kurulmuştu. İlk İmar İskân Vekili Mustafa Necatî Bey, bu hanın bir odasında vekillik etmişti. Anadolu Ajansı da bu binada vazife görmekte idi. Taşhan'ın arka han odalarında İstanbul'dan kaçıp gelen arkadaşlar kalmakta idi. Taban tahtaları aralık olduğundan, alt kattaki ahırların gübre kokuları odalarına sızıyordu. Bu karanlık han odalarında yatanlar, yeni devletin yüksek rütbeli memurları idi.

1923 tarihinde Taşhan tamir edildi. Alt katında Karpiç lokantası açıldı. Karpiçten sonra, burada Nuri bey 'Şölen' adlı içkili ve alaturka saz çalan bir lokanta açtı. Üst katı da İbrahim Bey güzel bir otel haline getirdi. Taşhan'ın önündeki meydana mitingler, bilhassa zafer yıldönümleri yapılırdı." (s.57-59)

(devamı, Ekim ve Kasım Solfasol'larında)

NOTLAR

1- Enver Behnan Şapolyo: *Atatürk ve Seymen Alayı*, Ankara Kulübü Yayınları No: 2, 1971, 104 sayfa.

2- Cumhurbaşkanlığı Özel Kalemi

3- Zabit: Subay.

4- Asker mimar Hasip Bey olmalı.

5- Recep Peker (1889-1950): asker ve siyasetçi; Cumhuriyet Halk Partisi Genel Sekreterliği (1931-1936) ve Başbakanlık (1946-1947) yaptı.

6- Önsöz'den.

7- Sonra, "Bankalar Caddesi" oldu. Yolun üzerinde Kızılbey Medresesi, Kızılbey Camii ve Kızılbey'in türbesi bulunduğu için Kızılbey yolu diye anılıyordu. Kızılbey Medresesi, "Ankara'nın eski medreselerindendir. XIII. yüzyılın başlarında Selçuklu Sultanı Alâaddin Keykûbad dönemi emirlerinden Kızılbey tarafından yaptırılmıştır. Osmanlı döneminde, meydana gelen tabii afetlerden sonra bazı onarımlar görmüş ve bu onarımlarda kubbe asıl özelliğini kaybetmiştir. (...) Etrafındaki mahalleye kendi adını vermişti. Bazı kartpostallarda bugünkü Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü binasının bulunduğu yerde olduğu görülmektedir." (Bkz.: Dr. Rifat Özdemir: *XIX. Yüzyılın ilk yarısında Ankara*, Kültür ve Turizm Bakanlığı yayınları 694, Ankara 1986, s. 51-52)

"Ankara, Cumhuriyet kurulmadan önce gerçekten çok ilginç bir kent idi. Hemen hemen her semt bir tarih oluşturuluyordu. Örneğin Merkez Bankası'nın olduğu yerin bir bölümü, dışarıdan Ankara'ya mal getiren develerin çöktüğü yer olarak bilinirdi. Bir bölümünde de Selçuklu Valilerinden olup, 1222 yılında Ankara'da görev yapan Bayındır Boyundan Kızılcabey, burada bir cami yaptırmış. Ziraat Bankası'nın olduğu yerde de, bir

Kızılbey Camii ve türbesi (yıkılmadan önce)

türbe bulunurdu. Türbe Ankara Valisi Kızılcabey'e aitti. Kızılcabey'in yapıtları arasında ve en önemlisi Yenimahalle yolu üzerindeki Akköprü idi. Aradan uzun süre geçtikten sonra türbenin kime ait olduğu unutulduğundan, bu anıt kutsallaştı. Bu nedenle, düğün ve sünnet düğünü ayları türbenin önünden geçerken, davul zurnalar seslerini yöreden ayrılıncaya kadar keserdi." (Kemal Bağlum: *Beşbin Yılda Nereden nereye ANKARA*, Ankara 1992, s.61) Şeref Erdoğan ise Selçuklu Valisinin adını Kızılcabey değil, Kızılbey olduğunu belirtir: "Ankara'ya büyük hizmeti geçen **Kızılbey** kendi adını taşıyan bir cami yaptırmıştır. Osmanlılar devrinde meydana gelen tabii afetler yüzünden minaresi yıkılmış bilhale onarılmıştır. Caminin yanına bir medrese yaptırmış. Etrafındaki mahalleye kendi adını vermişti." (Şeref Erdoğan: *Ankara'nın Tarihi Semt İsimleri ve Öyküleri*, T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, 2. Basım, Ankara 2002, s. 110-111)

8- Darümuallimin: tam çevirisi, "Öğretmen evi" ise de, burada kastedilen, "Öğretmen Okulu".

9- Divanı Muhasebat: Sayıştay.

10- Hızırılıktepe ya da Hıdırlıktepe. Altındağ'ın en yüksek tepesi "Hıdırlıktepe" diye adlandırılmıştır. Anadolu'da birçok tepe aynı adı taşır. Hıdırellez ya da Hızır İlyas diye bilinen, kul sıkışınca yardımına koşan yüce ve ulu kişinin adıyla anılan bu tepelerde, genellikle yöreye ve yöredakilere yararı dokunmuş, ölümünden sonra da dokunacağı düşünülen kişilerin, ermiş olarak kabul edilerek ziyaret edilen gömütleri bulunur. Ankara'nın Hıdırlık tepesinde de böyle mezarlar bulunmaktadır."

11- "Eski Ankara valilerinden Reşit Bey, 20. yüzyılın Ankara'sı için şunları söyler: 1907 yılı Şubat ayı içinde Ankara'ya vali olarak geldim. Ankara kenti etrafı siyah taşlı yıkık mezarlıklarla çevrilmiş büyükçe bir köydü. Ufak bir mahalleden başka her tarafı yıkıktı. Her kentte güvercin, kumru, serçe gibi kuşlar bulunur. Ankara'nın kuşu üst katı yıkılmış ya da ihmal edilerek camsız, çerçevesiz, sıvasız bırakılıp harabeye yüz tutmuş evlerin damlarında, bir de siyah mezar taşları üzerinde tüneyen baykuşlardan ibaretti.

Bu haraplığın iç yüzünü araştırdım. Halk sıtmadan bitkindi. Kentin yeri yüksek, havası iyi olduğu halde, etraftaki suni demek caiz olan bir iki bataklik sıtma illetini bu kente musallat etmişti. Hendekler açtırarak bu bataklıklara karşı önlem aldım.

Bu önlemlerin etkisini anlamak için eczanelerde bir istatistik yaptırıldım. O yıl ki kinin yani sıtmaya karşı bir ilaç sarfiyatının yüzde elli derecesinde azaldığı anlaşıldı. Kentle tren istasyonu arasındaki şose hem dar, hem bozuktu. Bunu genişletip tamir etmeyi, Sanayi Mektebi karşısındaki mezarlık bozuntusunu, etrafına bir set duvarı inşa ederek, gezinti yeri haline getirmeyi düşündüm. Bu işleri zaten açık havaya muhtaç mahpusları ücretle çalıştırarak, şoseyi de gezinti yeri yaptım. Fidanlar dikildi. Ahşap fakat temizce bir pavyon inşa edilerek halkın rağbetine arz olundu. Gece bazı sokaklarla beraber bu bahçe de lüks lambaları ile aydınlatıldı. Fakat halkı uygarlığın en ilkel gereksinimleriyle bağdaştırmak mümkün olmadı. Ankaralılar, bayındırlık ve uygarlıktan aldıkları pay noksan olmakla beraber, öteki tanıdığım birçok memleketler halkından ahlak itibarıyla yüksektir." (Turgut Çakır (aktarıyor): "Bilinmeyen Yönleri ile Atatürk (2)", *Eğirdir Akın gazetesi*, 30 Temmuz 2012)

12- Rüşdî ya da Rüştîye: Orta dereceli Okul dengi... Önceleri Erkek Muallim (Orta) Mektebi (Darümuallimin-i Rüşdî) olarak kullanılan taş yapının tavanları ahşapmış. Sultan II. Abdülhamit'in tahta çıkışının 25. yıldönümü onuruna "sanat okulu" olarak yapılmış, giderleri Ankara halkı ve hükümetçe karşılanmış, 1. Dünya Savaşı'nda hastahane, Milli Mücadele döneminde milletvekilleri için ikametgâh ve yatakhane olarak kullanılmış, son olarak 1925 yılında Maarif Vekâletine (Millî Eğitim Bakanlığına) özgülenmiş, 25 Aralık 1947'de yanmıştır. 24-25-26 Aralık 1947 günlü Ulus Gazetesi'nden derlediğim bilgilere göre, 23 Aralık akşamı saat 18.15'de, Zafer Polis Noktası'ndan İtfaiye'ye yangın ihbarı yapılıyor. Tanıklar, 18:10 sularında, Teftiş Kurulu Başkanlığı Muamelat Kalemi'nin bulunduğu kısmın çatısında alevler gördüklerini söylüyorlar. O sırada, Beden Eğitimi Genel Müdürlüğü İstişare Heyeti, Genel Müdür Vildan Aşır Savaşır başkanlığında toplantı halinde.

Binanın içinin ahşap, tavanlarının yağlıboya olmasının yanı sıra, esmekte olan kuvvetli rüzgârın da etkisiyle yangın hızla yayılıyor.

İtfaiye Müdürü Sabri Tingiz ile Ankara Valisi İzzettin Çağpar, Millî Eğitim Bakanı Reşat Şemsettin Sirer, İşçileri Bakanı Münir Hüsrev Göle ve Genelkurmay Başkanı Salih Omurtak olay yerine geliyorlar. Yanmaz elbiseleri ve otomatik merdivenleri olmayan 80 kadar itfaiyeci, yetersiz sayıdaki yangın musluklarına bağladıkları 14 hortumla, 4 saatlik cansiperane bir uğraştan sonra, etrafa sirayet etmeden saat 22:00 civarında söndürebiliyorlar yangını. Can kayıpsız atlatılan yangında, sonraki yıllara kalsaydı bu kez de ranta kurban gidecek olan bina tamamen harap oluyor. Zarar ilk anda en az 1.000.000 TL. olarak tahmin ediliyor. Çoğu ıslanmış olmakla birlikte 10.000 ciltlik Talim Terbiye Kütüphanesi kitapları ve mahzendeki personel sicil dosyaları kurtarılıyor. 20-30 kadar tarihi tablo ile 70 kadar nazır ve bakan portreleri yanıyor. Cumhuriyet Savcılığı'nca yapılan soruşturma sonucunda yangının elektrik kontağından çıktığı kanısına varılıyor. Bakanlık birimlerinin 5 Ocak 1948'e değin Gazi Lisesi'ne, ondan sonra da TC Devlet Demiryolları'nın Ankara Garı'ndaki okul binasına taşınması kararlaştırılıyor. (Metin A. Kansu arşivi (kansu.weebly.com): sanattanyansimalar.com/yazarlar/savas-sonmez/23-aralik-1947-meb-yangini-hindemith-belgeleri-de-burada-yanmistir) sitesinden aktarıyor.

13- Büyük Postahanenin yanındaki Birinci Sanat Okulu

14- Bugünkü Meteoroloji Genel Müdürlüğü yapısı.

15- Sultani: 'Lise' dengi okul.

16- Atatürk "Nutuk"unda 'cemiyet' olarak değil, "Tesanüt Grubu" olarak anar. Tesanüt, dayanışma demek. Birinci TBMM'de oluşan muhalif gruplardan biri. 'Dayanışma Grubu' anlamındadır. Misak-ı Millî çerçevesinde bir araya gelen Meclis üyeleri, padişahlık ve hilâfet konusunda farklı görüşlere sahipti. Kısa sürede, Meclis'teki iki ana grubu oluşturacak olan Birinci ve İkinci Grubun çekirdeğini oluşturan İstiklâl Grubu, Tesanüt Grubu, Müdafaa-i Hukuk Zümresi, Halk Zümresi gibi gruplar ortaya çıktı. İlk Anayasa'da yer alan 'Egemenlik, kayıtsız şartsız ulusundur' ilkesi, muhafazakâr grupların açıkça eyleme geçmesine yol açtı. Bunlar arasında yer alan Tesanüt Grubu, Mustafa Kemal'in de içinde bulunduğu İstiklâl Grubu'na karşıydı. Mustafa Kemal ve arkadaşları, 10 Mayıs 1921'de Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk adıyla resmi bir meclis grubu oluşturup, bunu Birinci Grup adıyla örgütledikten sonra Tesanüt Grubu da diğer gruplar gibi dağıldı ve üyelerinin bir bölümü, muhalif İkinci Gruba katıldı." (*boyutpedia*)

17- "Mütareke'den kısa bir süre sonra, 1919 yılı başlarında iki bölük kadar İngiliz askeri istasyonda karargâh kurarak istasyonu ve şehri işgal etmişlerdi. Daha sonra bir Fransız askeri birliği de gelmiş ve Ulus'ta yapımı henüz bitmemiş olan ilk Büyük Millet Meclisi binasına yerleşmişlerdi27. Yabancı askerler gün geçtikçe Türk ve Müslüman halka saldırı olayları artmaktaydı. (...)

Yabancı askerlerin Ankara'yı bir müstemleke şehri olarak telakki edip, 93 kişinin tutuklanması ve bunun yanı sıra İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin geliştirilme çabaları yine yabancılarla işbirliği içerisinde olan azınlıkların bir takım menfi faaliyetleri Ankaralıları harekete geçirmiştir30. Müftü Rifat Efendi başkanlığında şehrin aydınları halk arasında "millî mukavemet" fikrini müsamerele ve gazeteler vasıtasıyla yaymaya çalışmışlardı, Yarbay Mahmut, Avni Refik (Berkmen), Öğretmen Ayaşlı Ali Rıza, Mahir (iz), Yakup, Ekrem ve Fevzi Beyler "Azmi Millî Cemiyeti" adında bir millî teşkilat kurarak halk arasında mahalli anlamda bir birlik meydana getirmeye çalışmışlardır 31.(Yrd. Doç. Dr. Edip Semih Yalçın: "Atatürk'ün Ankara'ya Gelişi", atam.gov.tr/dergi/sayi-29) Alıntıda dipnotlar:27 Azmi Süslü, Milli Mücadele'de Ankara (PANEL), T.B.M.M. Kültür Sanat ve Yayın Kurulu Yayınları, No: 19, Ankara, 28 Nisan 1986, s. 18. 28 Kamil Erdeha, a.g.e., s. 238. 29 Mazhar Müfit Kansu, Erzurum'dan Ölümüne Kadar Atatürk'le Beraber, C.II, Ankara, 1988, s. 488. 30 Azmi Süslü, a.g.e., s. 19; Mahmut Goloğlu, Üçüncü Meşrutiyet (1920), Ankara 1970, s. 7; Bilal N. Şimşir, a.g.e., s. 103. 31 Bayram Sakallı, Milli Mücadele'de Ankara (PANEL), T.B.M.M. Kültür, Sanat ve Yayın Kurulu, No: 19, 28 Nisan 1986, Ankara, s. 43.

**“Türkiye'nin tüm toprakları defter,
tüm ağaçları kalem olsa,
çektiklerimizi
yazmaya yetmez”**

Polatlı'da Yaşam ve Barış için Direnenler

Söyleşi: Ali Koçer, Mehmet Onur Yılmaz

Fotoğraflar: Can Mengilibörü(1,2,4,5,6,7,9,10,11) Elif Koca (3,8,12,13)

Deşifre: Tuğba Dirican

Geçtiğimiz hafta içerisinde HDP'ye yönelik tam 400 noktada ırkçı saldırılar yaşandı. Bu saldırılardan en kapsamlı ve tahribatı yüksek olanları Ankara ve civar ilçelerinde oldu. HDP'nin Ankara'daki Genel Merkezi yakıldı, Polatlı İlçe Örgütü talan edildi, Beypazarı'ndaki mevsimlik Kürt işçileri darp edilerek yaşadıkları çadırlarına ve evlerine zarar verildi. Solfasol ekibi, bu saldırılardan hemen sonra söz konusu yerel ilçelere gitmiş, orada bir takım görüşmeler yapmıştı. Ama bu ırkçı saldırılarla ilgili daha detaylı bilgi almak ve söyleşmek için bir kez daha gidildi, Polatlı ve bozkırında çalışan mevsimlik Kürt işçilerinin alın teri döktükleri tarlalara.

Ankara'dan yola çıkarken kafamızda sadece son zamanlarda gelişen faşist saldırılar ile ilgili söyleşi yapmak vardı. Tabi bu fikir varacağımız noktaya kadar netti. Ama meselenin içinde 'Kürt' geçiyorsa, bunun böyle olmadığını bir kez daha gördük.

Sağlı-sollu yüksek binaların ve en az o binalar kadar olan demir yığını vinçlerin manzarasındaki asfalt üzerinde yolculuğumuz başladı. Yolda, daha önce Polatlı'ya gitmiş olan ekip, orayla ilgili dinlediklerini aktarıyor bize. Biz de edindiğimiz ön bilgiyle daha bir vakıf oluyoruz Polatlı'ya ve orada birkaç gün önce yaşananlara.

“Taş taş üstüne bırakmadılar. Mahvettiler. Oradan geçmek bile gelmiyor içimden.”

Yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra Polatlı İlçe merkezine varıyoruz. HDP İlçe Örgütü Eş Başkanı Ekrem Abi'yi arıyor, yolda Polatlı'ya dair bizi bilgilendiren arkadaş. Ekrem Abi'nin “geliyorum” demesinden beş dakika sonra tanışıyoruz kendisiyle. Daha ilk anda sıcak, ciddi ve misafirperver bir izlenim verdiği tartışma götürmez. Ayaküstü kısa bir tanışma, hasbihal ve rota belirleme faslından sonra, “Ekrem Abi! Biz HDP İlçe Örgütü'nü de görmek istiyoruz” diyoruz. Ekrem Abi'nin olgun yüz ifadesi bir anda düşüyor. “Görmezseniz daha iyi olur! Taş taş üstüne bırakmadılar. Mahvettiler. Oradan geçmek bile gelmiyor içimden” diyor. Biz görmekte ısrarcı olunca, bizimle tanıştırmak maksadıyla yanında getirdiği Ozan'ın bize mihmandarlık etmesini söylüyor. “Tamam” diyoruz. Ama Ekrem Abi, “Neyse, birlikte gidelim” diyor son anda.

“Seni yormak, işinden alkoymak istemeyiz” dememize rağmen “Biz Ozan'la önden gidiyoruz, sizde bizi takip edin” deyip arabasına yöneliyor. Belli ki bizi yalnız bırakmak istemiyor. Ee ne de olsa bir hafta önce orada yaşananlar akıl kârı değildi ve hâlâ artçıları içten içe de olsa kendini hissettiriyordu.

HDP İlçe Örgütü'nün bulunduğu muhite geliyoruz. Tam kapının önündeyiz. Dışarıdan bakıldığında, “Ekrem Abi'nin söyledikleri azmış bile” diyesi geliyor insanın. “Dışarıdan bakınca pencereleri kırılmış, tabelası sökülmüş bir parti binası göreceksiniz” denmişti bize. Pencerelerin kırıldığı doğruydu, ama tabela sökülmemişti! Sarı zemin üzerine, yeşil ağaç logolu “BDP (Barış ve Demokrasi Partisi) Polatlı İlçe Örgütü” yazılı bir tabela vardı. Kırıp, bir zafer kazanmışçasına götördükleri HDP tabelasıymış meğerse... Onun da altından eski tabela olan BDP'ninki çıkmış. Saldorganlar hâlâ meselenin bir sac parçası olan tabela olmadığını, onun üzerinde yazılan tarihsel realite olduğunu anlamış değillerdi gördüğümüz kadarıyla. Arabalardan inip, bina kapısına doğru ilerlediğimiz sırada bir takım meraklı gözün üzerimizde olduğunu görüyoruz. Bakışların anlamını her kadar çözmüş olmasak da, aldırmadan binadan içeri giriyoruz. Dairenin önüne geldiğimizde ise Ekrem Abi, “Tüh! Kilidi değiştirmiştik ve yeni anahtarlar da bende yok” diyor. Ekrem Abi için iyi, bizim için ise “Neyse artık, yapacak bir şey yok”

3

2

1,5 yıl önce Türkiye'ye gelen Rojavalı bir ailenin ferdiyle konuşuyoruz. Savaşın dolaylı topraklarını terk etmek zorunda kaldıklarını, burada hayatta kalabilmek için çalıştıklarını söylüyor.

dedirtecek bir durumdu bu. İkinci durağımıza doğru yola koyuluyoruz. Ekrem Abi bizimle mevsimlik işçilerin çalıştıkları 70 km uzaklıktaki tarlaya da gelmek istiyor. Bu kez ısrarın dozajını ayarlamasını biliyoruz. Ekrem Abi'nin arabası önde, biz de peşinden Sarıoba Köyü'ne doğru seyir alıyoruz. Bu kez, sağlı-sollu bozkırlardan geçiyoruz. Ne bir beton ne de bir demir yığını...

Mevsimlik Kürt işçilerinin çalıştığı bir soğan tarlasının ana yola bakan cephesinde duruyor Ekrem Abi'nin arabası. İniyoruz. Tarlada çocuğuyla, genciyle, yaşlısıyla, kadınıyla herkes çalışıyor. 1,5 yıl önce Türkiye'ye gelen Rojavalı bir ailenin ferdiyle konuşuyoruz. Savaşın dolaylı topraklarını terk etmek zorunda kaldıklarını, burada hayatta kalabilmek için çalıştıklarını söylüyor. Başı dik. Ama yüreği ezik. Konuşurken geride bıraktıklarını vurgulamıyor belki ama gözlerindeki vatan özlemi her şeyi anlatıyor. “Türkiye güzel ama kendi toprağımıza, vatanımıza dönmek istiyoruz. Bu iş bize zor geliyor” diyerek, kendi insanına ve Kobanê'de

4

5

6

7

biraktığı yaşamına duyduğu özlemi anlatmaya çalışıyor.

Tarlada 60 yaşlarında başka bir amca ile karşıyoruz. Selamlaşıyor, halini-hatırını soruyoruz. "Bu çektiğiniz fotoğrafları ne yapacaksınız?" diye soruyor bize. "Gazetede kullanacağız" diyoruz. Bunun üzerine yaşadığı bir sıkıntıyı anlatıyor bize. Devamında "Bir şey yapabilir misiniz?" sorusunu da ekliyor. O da yaklaşık 1,5 yıl önce Kobanê'den gelmiş Türkiye'ye. Çalıştıkları bir tarlanın işletmecisi 12 bin lira paralarını vermemiş. Pişkin pişkin "Paranızı yedim. Bitirdim. Şu an tek kurulum yok size verecek. Ne yapacaksınız, beni öldürecek misiniz?" demiş onlara. "Ne de olsa savaş mağduru bunlar" diye düşünmüş "Haklarını arayamaz, resmi yollara başvuramazlar" demiş olsa gerek. Vicdanını öldürmüş kısacası. Ya da satmış!

"Bize 'teröristsiniz' diyorlar. Bunu neden yaptıklarını biz de bilmiyoruz"

Sarıoba Köyü'nden çıkıyoruz. Günün batmasına dakikalar kala "Ördekgölü" diye bilinen başka bir köye doğru yol alıyoruz. Orada da bizi Naim bekliyor. Viranşehirli, kalabalık bir ailenin, evli olan çocuğu Naim. Ördekgölü Köyü, kırsalında işçilerin yaşadıkları çadırların bulunduğu bir köy. Konum olarak biraz sapa bir yerde. Naim'in telefon üzerinden yönlendirmeleri ile varıyoruz köye. Ana yolda Naim'in bizi karşılamaları için gönderdiği araçta iki genç var. Çadırların kurulu olduğu alana birlikte giriyoruz onlarla. Çayı demlemiş, bizi bekliyorlar. Selamlaşıp oturuyoruz yerde serili olan halıya. Naim'in babası Sadun Amca ve diğerleri bizi sıcak karşıyorlar, geç kaldığımızı belirterek. Zira çadır alanına vardığımız da saat 21.00'a dayanmıştı. Çaylar geldikten sonra başlıyoruz söyleşmeye.

Sadun Amca'ya soruyoruz: Bir hafta önce bölgedeki tarım işçilerine saldırılar gerçekleşti. Bu saldırılar hakkında ne düşünüyorsun? Sadun Amca bu soruya karşılık cevabını daha önceden düşünmüş gibi verdi;

"Sonuçta hepimiz Türkiyeliyiz. Biz güneydoğudan geldik ve burada çalışıyoruz. Bir hafta önce Polatlı'nın yerel bir

"Türkiye" Barış İstiyor!

Söyleyişinin sonlarına doğru Türkiye Teyze geliyor! Buradan ülkeyi cinsiyetçi temel de ele aldığımız düşünülmesin sakın. Viranşehirli, gerçek adı Türkan olan, ama nüfus memurunun takdirine muhatap kalarak, nüfus cüzdanında Türkiye adı verilen teyzeden bahsediyoruz. Kürtçe isimlerin tamamen yasak olduğu, ya da aşına olunmayan her ismin yok sayıldığı dönemlerde konulmuş Türkan (Türkiye) Teyze'nin adı. Koca bir devletin adını taşıyan ama, koca bir devletin onun pusısını taşıyamadığı kadından bahsediyoruz. Hastane ve benzeri kamu kuruluşlarında başındaki pusiden dolayı adına işlem yapılmadığını söylüyor bize Türkan Teyze. "Başımdaki puşu olmasa beni adımdan dolayı yere göğe sığdıramazlar, bunu biliyorum. Ama mesele puşu olunca, demek ki <Türkiye>'nin bile onlar için bir kıymeti yok" diyor. Olanlar hakkında ne düşündüğünü sorduğumuzda huzur ve barış istediğini söylüyor. Bize de bu başlığı atmak kalıyor: "Türkiye" Barış İstiyor!

gazetesi 'Kürtleri burada istemiyoruz!' diye başlık attı. Bizim kimseye bir zararımız yok. Zaten burada çok zor koşullarda çalışıyoruz. Kendi halimizdeyiz. Bize 'teröristsiniz' diyorlar. Bunu neden yaptıklarını biz de bilmiyoruz. Cizre'de de aynı şeyleri devlet yapıyor. Tayyip Erdoğan çıkıp "Cizre'de Kürtleri koruyoruz" diyor. Sen kimi, kimden koruyorsun? Orada insanlar elektriksiz, susuz kalmış, cenazesini dolapta saklıyor. Bu mu senin koruman? Başka ne diyeyim ki. Türkiye'nin tüm toprakları defter, tüm ağaçları kalem olsa bizim çektiğimizi yazmaya yetmez..."

Cizre'de de aynı şeyleri devlet yapıyor. Tayyip Erdoğan çıkıp "Cizre'de Kürtleri koruyoruz" diyor. Sen kimi, kimden koruyorsun? Orada insanlar elektriksiz, susuz kalmış, cenazesini dolapta saklıyor. Bu mu senin koruman?

"80'li, 90'lı yıllarda ne yaşadysak şimdi de aynısını yaşatmak istiyorlar"

Söyleşimize devam ederken Şükrü Amca geliyor yanımıza. O da Viranşehir'in bir köyünden. 80'li yılların sonlarına doğru halk üzerinde baskı kuran iki korucunun PKK tarafından öldürülmesinden sonra o bölgedeki karakol komutanının denetiminde sistematik işkenceye maruz kalmış. "PKK yaptığı eylemi üstlenmesine rağmen her gün beni karakola alır, 'iki korucuyu sen öldürmüşsün' diyerek saatlerce işkence yaparlardı. Ağızmda diş bırakmadılar. Hâlâ o dişleri yerine takmış değilim" diyor. "80'li, 90'lı yıllarda ne yaşadysak şimdi de aynısını bize yaşatmak istiyorlar" diyor. "Kürt olmamızdan dolayı hâlâ aşağılanıyor, haksızlık ediliyor bize. Birkaç gün önce kızım hastalandı burada. Polatlı ilçe hastanesine götürdüm onu. Bir resmi polis, başımdaki puşiyi görüp Kürt olduğumu anlayınca, 'hem doğuda askerlerimizi, polislerimizi öldürsün, hem de devletin hastanesine gelirin' dedi. Allah'tan korkun beyefendi. Benim asker, polis öldürdüğümü nereden çıkarıyorsunuz dedim" diyor. Şükrü Amca'nın da yaşadıkları yüzüne yansımıştı. Her bir çizgi; yaşadığı her bir haksızlığın, adaletsizliğin iziydi. Bu izlerde devletin açık adresini bulmak mümkündü.

Artık gitme vakti gelmişti. Toparlandık, vedalaştık, arabaya doğru ilerlerken. Tam arkamızı dönüp gidecekken, "Kasımın ikisinde sizi Naim Abi'nin düğününe bekleriz" diyorlar. "Nasıl yani? Naim evli değil miydi?" dememizle işin aslı dillerden dökülüyor nemli bozkıra. Gençlerden biri gülererek anlatıyor:

"7 Haziran gecesi partimizin (HDP) başarısını kutlamak için burada bir kutlama yaptık. Arabalardaki teyplerden Kürtçe müzikler açtık ve halay çektik. Aşağıdaki köyden geldiler. 'Hayırdır! Niye çalışıyorsunuz bu müzikleri dediler' biz de Naim'in ikinci evliliği yaptığını, onun için de düğününü yaptığımızı söylemek zorunda kaldık. Oysa öyle bir şey yok. Partimizin %13 ile barajı aşmış, 80 milletvekiliyle Meclise girdiği için kutlama yaptığımızı söyleyemedik" diyor.

NOKTA!

8

9

10

11

12

13

"Zulüm baki değildir"

7 Haziran Sonrasında Polatlı'da Kürt olmak

Söyleşi: Deniz Gümüsel, Mehmet Onur Yılmaz
Deşifre: Tuğba Dirican

8 Eylül 2015... Tüm ülkede HDP binalarına aynı anda yapılan saldırılardan biri de HDP Polatlı İlçe Örgütüne yöneldi. Aslında, ilçede saldırılar kendini 20 gün öncesinden duyurarak geldi. 20 Ağustos'ta yerel bir gazete "Bu Şehri Terk Edin!" manşetiyle çıkmış; manşet sadece bir iki ulusal gazete dışında hiçbir yerde yer bulamamıştı. Solfasol olarak, kim kimi nereden kovuyormuş görmek, anlamak, anlatmak derdiyle, ilçeyi ziyaret edelim diye hazırlık yaparken, memleket genelinden saldırı ve linç haberleri ardı ardına geldi. Bunlardan biri de korktuğumuz gibi Polatlı'dandı. Seçim sürecini, öncesini ve son saldırı olaylarını HDP İlçe Eşbaşkanı Ekrem Akbay ile konuştuk.

Solfasol: Polatlı Kürt nüfusun yoğun olduğu bir yer. Bu nüfusun kökeni nedir?

Ekrem Akbay: Çok uzun, 3-4 yüzyıllık bir hikaye... Geçtiğimiz 10-15 yıl içinde de, Polatlı Güneydoğu'dan çok fazla göç aldı. Buraya gelenler bakıyorlar ki kendi insanları, burayı sıcak buluyorlar ve sonra kalıyorlar. Bu şekilde 1000'den fazla hane var.

S: Buradaki halkın geçim kaynağı nedir?

EA: Tarım yapıyorlar. Başka yapabilecekleri bir şey yok. Burada pamuk dışında her şey ekiliyor. Modern tarım yapılıyor. Modern tarımdan ne anlıyorsam (gülüyor). Böyle giderse 5-10 yıl sonra buğday yetişmez. 10 yıla kadar kapitalist düzen yüzünden; daha çok gübre ve zorlama tarım, topraklarda kullanılan kimyasallar yüzünden topraklarda hiçbir şey yetişmeyecek.

S: Polatlı'nın nüfusu ne kadar? Seçmen profili nasıl?

EA: Nüfus 121 bin, seçmen sayısı 84 bin. Biz yerel seçimlerde 1600 oy almıştık. Cumhurbaşkanlığı seçiminde, çok fazla asılmamıza rağmen, oyumuz 3000'e çıktı. Bu son genel seçimde 15.000 civarında oy bekliyorduk; ama seçim sürecinde burada çok baskılandık. Başbakan buraya iki kez geldi, Yalçın Akdoğan 4-5 kez geldi, Melih Gökçek buradan çıkmadı. Özellikle Kürt köylerine bir sürü malzeme dağıtıldı. Çeyrek altından tutun, köylere mühendislik altyapısı olmadan, sadece görüntü olsun diye, yarım metre asfalt atılmasına kadar. Popülizm dizboyuydu. Hatta vatandaşın özel arasına bile asfalt attılar. Bütün köy camilerinin şadırvanlarını yıkıp yeniden yaptılar. Vatandaşın oy almak adına, "biz her köye 3-4 tane bekçi atayacağız ve seçimden sonra kadro vereceğiz" diyerek insanları kandırdılar.

S: Seçimden sonra ne oldu?

EA: Elimizdeki güç ve imkanlarla ulaşabildiğimiz yere kadar, gidebildiğimiz kadar gittik. Bazı köylere 3-4 kez gittik. Ama bizim meşhur parselci, Belediye Başkanı Melih Gökçek, son gün burada tonlarca malzeme dağıttı. "Bunlar dinsiz, katil, kızılbaş; dinden, imandan, gelenekten yoksun" diyerek propaganda yaptılar. Cumhurbaşkanı ve Başbakan seçim döneminde Kürt kanaat önderleri diyerek muhtarları topladılar ve Ankara'ya götürüp Başbakanlıkta yemek verdiler.

S: Kürt kanaat önderleri kimler?

EA: Ben bilmiyorum, onlar öyle diyorlar. Bunları popülizm yapmak için kullanıyorlar.

S: Bu çerçevede genel seçimlerde ne kadar oy aldınız?

EA: 5000 oy aldık. 15.000 hedefliyorduk, aslında alırdık da. Ama karalamalar ve "eğer HDP'ye oy vererseniz köylere size hizmet gelmez, bu işe aldığımız kadroların hepsini iptal ederiz" tehditleri yüzünden sınırlı kaldı. Böyle bir kadronun olmadığını anlatmaya çalıştık. Seçimden sonra o çocuklardan birine sordum: "Ne oldu, maaş aldın mı?" dedim. "Yok abi, para da kadro da vermediler" dedi.

S: Bir gazetede (Polatlı Postası) mevsimlik tarım işçisi olarak gelen ve sonradan yerleşenler ile ilgili "bu şehri terk edin" diye manşet çıktı. Nereden çıktı bu? Neye bağlıyorsunuz? Haziran seçimlerinden önce de böyle şeyler oldu mu?

EA: Hayır o zaman yoktu. 7 Haziran'dan sonra böyle bir strateji geliştirmeye başladılar. Bir tür seçim stratejisi... Fakat hepsi aleyhlerine dönmeye başladı. Mesela ayın 8'inde Polatlı HDP ilçe bürosunun basılması olayında, Polatlı Heykel meydanında, Belediye Başkanının önderliğinde sabahtan öğleye kadar anonsla, akabinde mesajlarla vatandaşlara "akşam mitingimiz var" çağırısı

yaptılar. Ona rağmen ancak 2500-3000 kişi toplayabildiler. Gelenlerin çoğu da dışarıdan geldi. Arabaların yarısı yabancı plakalıydı. Bunu polis de biliyor.

S: Gazete yayınlanalı yaklaşık 15-20 gün oluyor, o günden bugüne planlanan bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?

EA: Tabii planlı yapıldı. Polatlı Postası'ndaki çocuk ülkü ocaklarından, MHP'li; fakat AKP'nin borozanı halinde şu an. Belediye Başkanının da, söylentilere göre, asker ve polis de açıktan, alenen bunlara destek verip göz yumması söz konusu.

S: Protestolara katılımın sınırlı kalmasını neye bağlıyorsunuz?

EA: Bu politikaların ve kirli işlerin halkta kabul görmediğini görüyorum. Ben burada doğup büyüdüğümünden, buraları çok iyi tanıdığımı düşünüyorum. Vatan-millet-sakarya edebiyatı yapan çok az kişi var. O kadar uğraşmaya, polis, asker, basının 15 gündür yaptığı çalışmaya ve belediyeden sürekli yapılan anonslara rağmen burada hiçbir karşılık bulamadılar, sadece gelip bizim büromuzu basmaya yetti güçleri. Ertesi gün, işte buyurun bakın, ses yok soluk yok. Hiçbir şey olmamış gibi

S: 3000 kişinin toplandığı o gece, HDP bürosu dışında zarara verilen başka yerler var mıydı?

EA: Sadece bizim büromuzun altında bir lokantanın camını kırmışlar. Ben de gidip özür diledim, cam taktrabileceğimi söyledim. Şimdi Parti için satılık bir büro arıyorum.

S: Kiralık olmuyor mu?

EA: Yok olmuyor. Vermezler kiralık, korkuyorlar. Burası da bir arkadaşımın ve ona da mahcup olduk. Adamın mülkünü mahvettiler. Şimdi satın almak zorundayım. Biz yaşamımıza devam edeceğiz. Bu partinin yaşatılması lazım. Yoksa bunlar bıraktılar kaçtılar derler, pes ettiler derler. Biz ürktünce kaçıyorlar diyecekler. Ve her korktuklarında kaçtığımızı düşünecekler.

S: Herhangi bir Partiden "geçmiş olsun" mesajı aldınız mı?

EA: CHP yönetiminden arkadaşlarımız vardı, onlar geldiler. Haziran Hareketi'nden de arkadaşlarımız geldiler. Başka kimse gelmedi.

S: Burada Belediye Başkanının olayların bu hali almasında öncü bir rolü olduğunu söylediniz. Ne yaptı? HDP'ye saldırı sırasında oralarda mıydı?

EA: Saldırının olduğu günün gündüzünde gidip Kaymakamlığı uyardım, duyular aldığımı ve önlem almaları gerektiğini söyledim. Bu senaryosu yazılmış bir saldırıydı ve getirip hayata geçirdiler. Belediye Başkanı gün boyunca "mutlaka gelmelisiniz" mesajları gönderdi herkese. Anonslar yaptırdı. Olaylar sırasında da TOMA'nın içindeydi. 7 Haziran öncesi Kaymakam, Emniyet Müdürü, Siyasi

"Belediye Başkanı gün boyunca "mutlaka gelmelisiniz" mesajları gönderdi herkese. Anonslar yaptırdı. Olaylar sırasında da TOMA'nın içindeydi. "

Partilerin İlçe Başkanları toplandık. O toplantıda "burada en etik davranan parti HDP, biz hiç böyle ummuyorduk. Bütün yasal prosedürü yerine getirdiler; gürültü, görüntü kirliliği yapmadılar" dediler. Bizim hakkımızda ne kadar yanıldıklarını söylediler. Oysa hepsi kendi ön yargılarını zaten. Olaylardan sonra dün "hani ne oldu" dedim Kaymakam ve Emniyet Müdürüne. Emniyet Müdürü kendini siper ettiğini söyledi ama ...

S: Bu olaydan sonra Kaymakamla görüştünüz mü?

EA: Hayır görüşmedim, ama bekliyorum. Onun beni araması lazım.

"Bu politikaların ve kirli işlerin halkta kabul görmediğini görüyorum. ... belediyeden sürekli yapılan anonslara rağmen burada hiçbir karşılık bulamadılar. Sadece gelip bizim büromuzu basmaya yetti güçleri"

S: Diğer siyasi partiler, kuruluşlar ya da dayanışma içinde olduğunuz gruplarla, bundan sonra birlikte barış adına ne yapabiliriz, bu süreci daha kötü yerlere taşınmadan nasıl durdururuz diye istişare yapıyor musunuz?

EA: Bir çok alanda Haziran Hareketi ile birlikte hareket ediyoruz. Geçmişte bizimle birlikte olan, CHP'nin içinde arkadaşlarımız var; onlar da zaman zaman geliyorlar yanımıza. Ama burada MHP ile ittifak yapmış bir CHP var. Seçimlere onların ittifakıyla gittiler. CHP'nin 11.000 oyu vardı, şimdi 3000 oyu var. CHP, Polatlı'da üçüncü parti oldu.

S: HDP Polatlı'da kimlerden destek alıyor. Aldığı oyların içerisinde Kürt olmayan var mı?

EA: Demokrat ve sol-sosyalist arkadaşlarımız var. Ama aktif olarak yanımızda görünmüyor olmaları sorun aslında. Neden gelmediklerini bilmiyoruz gerçekten. Kimseye bir şey dayatmıyoruz sonuçta.

S: Bütün bu olan bitenden sonra, önümüzdeki seçimde Polatlı'dan nasıl bir sonuç çıkacağını düşünüyorsunuz?

EA: Bu olanlar biraz daha tahrik etti vatandaşı... Artık vatandaş bu numaraları yemiyor. Ters tepti açıkçası.

S: Bu bir umut mu, gözlem mi? Cizre'yi gören Kürt nüfus nasıl etkileniyor bu durumdan?

EA: Geziyoruz, kahvelere gidiyoruz, köylere gidiyoruz, hatta birlikte yaşıyoruz. Tabii ki etkileniyorlar. Cizre'den gelip buraya yerleşmiş insanlar var. Hitler'in kampı gibi abluka altına almışlar şehri. Akrabaları var orada insanların. Bu anlayışa nasıl tepki göstermesinler?

S: Birkaç gündür yapılan tahriklere karşı en büyük şans, bunlara karşılık verilmemesi oldu sanıyorum. Ne dersiniz?

EA: Biraz daha tahrik edilirse, bunun önüne kimse geçemez. Mesela Beypazarı'ndaki Kürtler burdakilerin akrabaları. Haliyle tepki veriyorlar. Ama Polatlı'da, buranın yerlileri sağduyuya davet ettiler. Dediler ki "derin nefes alalım, istedikleri tuzağa düşmeyelim". Ama yakın tarihte Kürdistan'dan göç etmiş, mevsimlik işçi olarak çalışanlar öyle değil. Herkes çok gergin.

S: Mevsim tarım işçilerinin durumu nasıl?

EA: Gittiğimizde göreceksiniz, onların çalışma koşullarında dünyada başka bir halk daha durmaz. Bir taraftan yağmur yağıyor, çadırın altından sel akıyor. Onlar orada direnç gösteriyorlar. Kobani'den gelen göçmenler var. Bir şekilde kışı geçirmelerini sağladık; ama çok zor para yetmiyor, hepsine yetişemiyoruz. Bir yerlerde işe sokuyoruz ama. Sömürülmemelerini sağlamaya çalışıyoruz.

Kürtler çok dirençli bir halk. Bölgede bir arkadaşın cenazesine katıldım. Annesi tek kelime Türkçe bilmiyor; bana "sen ne yapıyorsun, nasıl ağlarsın?" diye çıktı. O kadar eziyet görüp, o kadar çekmişler ki, artık kanıksamışlar durumu. Fakat şuna inanıyorlar: "Biz yenilmeyeceğiz. Zulüm baki değildir" diyorlar.

Asma Çay Bahçesinde

Derya Güçlü

Yan masada üç kadın oturuyor. Şişman olan bağırarak konuşuyor, ister istemez kulak kesiliyorum sohbetlerine. "Çocukları çok severim, televizyonda bile çıktığı mı bağıra bağıra severim." diyor, "herkes bilir". Okusaymış anaokulu öğretmeni olurmuş. Babacığı yazdırmış ortaokula ama 3 gün gitmiş. Annesini özlemiş, bir de ev işini çok severmiş. "Ah işte cahillik" diyor. Şimdi dizlerinde kireçlenme var. Arada bakıp gülümsüyorum. O da bana karşılık veriyor.

Bu üç kadının oturduğu masayı seviyorum. Yan masalarında olmayı da seviyorum. Sonra şişman kadının okey çevirmek için gittiği iki yan masayı da seviyorum. Hepimiz kadınız çünkü bu çay bahçesinde, Asma'da, Bartın'da, Ramazan ayında. Çay içer, sigara tellendiriyor, sohbet ediyoruz. Birkaç erkek de yok değil ama bu buranın bir kadın mekânı olmasını değiştirmiyor. Havada kadın kokusu var. Erkekler ahşap binanın öbür tarafındalar; her zamanki sıkıcı erkek kahvesi görüntüsü.

Diğer iki kadın gidince arkası dönük olan benim masadan yana dönüyor. 68 yaşında olduğunu duymuştum onlar sohbet ederken. Kısa kollu, diz altı, önden düğmeli, çiçekli mavi bir elbise var üzerinde. Bacak bacak üstüne atınca diz üstüne doğru ufak bir frikik veriyor. "Ah açılıyor bu da" diyor toplamaya çalışıyor eteğini. Bence çok hoş duruyor diyorum. Sigarasından bir nefes çekip gülümseyerek elini çekiyor eteğinden. Dimdik oturmuş, kendine güvenli konuşmuş, sigarası, yırtmacı ile etkileyici bir kadın.

"Nerede oturuyorsunuz?" diyerek başlıyorum tekrar söze. "Bartın'da..." diyor. "Tamam da nerede?" diyorum. O zaman ayrıntılı bir tarif veriyor. "Orada" diyorum, "kocaman bir Rum konağı var, hep merak etmişimdir kimlerin

oturduğunu. Üç aile birlikte oturmuş, oradan gelinleri var. Diyorum ki çok Rum yapısı var Bartın'da ama hiç haklarında, yaşamış olduklarına dair bir şey, bir anı, bir hatıra duymadım."

"Bizim Kasapoğlu'nda, Bartın'a çok yakın, bir eski evimiz var." diyor.

"Üç katlı, ahşap bir ev, 120 yılı var. Hatta 2'si de var; 122."

"İşte" diyor, "o evin bacasını bir Rum'a yaptırmış dedem. Onları kovuyorlarmış o zaman.

Rum sabaha kadar çalışmış bacayı bitirmiş. Sabah dedem parasını vermiş.

Sonra yola sürülmüşler."

Dedem derdi ki 'yolda bir yerde öldürmüşler o Rum ustayı! Baca hala durur..."

1930-1935 - Bartın Yaka'dan Çarşı'ya, Cumhuriyet skanesi bir bakış

Aşağı Çarşı'dan Kertepeye bakış. (1930-1935)

"Barışa Pas, Savaşa Gol!" Özgür Lig 2. Sezon Başlıyor

Ankara'nın karşı olunması tüm erklere karşı "**Barışa pas, savaşa gol atan**" bir ligi var artık: ÖzgürLig. Taraftar grupları, üniversite öğrencileri, tüm cinsel yönelimler/kimlikler, çocuklar, köpekler, pisletliler, gazeteciler, kent bostanı emekçileri, mahalleli muhalif topluluklar, ... yok yok Gezi'den aldığı mirasla, kendi alternatif dünyasını paylaşanlar arasında. Geçtiğimiz bahar aylarında 1. Sezonunu yaşayan ÖzgürLig, sezonu 13 takımla tek devreli lig usulü oynamıştı. Katılan takımlar;

- Ankara Ekspresi	- FC Bakunin	- Karakızıl	- Taşra
- Atletik Baraka	- Garipspor	- Solteki	- Tekyumruk
- Beleştepe	- Gelengiler	- Sportif Lesbon	
- Bostan Korkulukları	- Hayalgücü	- Sosyologlar	

Özgür Lig Kobane'ye yardım çabasından, Göçmen Dayanışma etkinliğine ve (Türk Traktör) Metal İşçileri'nin direnişine desteğe, kentine sahip çıkan ve emeğin yanında olan varlığıyla bu yıl da; "**Barış**", "**Seni Başkan Yaptırmayacağız**" ve "**İsyan, Devrim, ÖzgürLig**" demeye devam edecek.

Bu akılda olan herkesi 2. Sezon'da davet ediyor ÖzgürLig. **Solfasol/TG**

Özgür Lig Uzlaşısı

1. Futbol borsada değil arsada oynanır. Özgür Lig, maçların toprak sahada oynanmasını tavsiye eder. Ancak teknik olarak mümkün olmadığı için Özgür Lig maçları halı sahada oynanır.
2. Özgür Lig'de kararlar mümkün olduğunca her takımın en az bir temsilcisinin bulunduğu toplantılarda alınır.
3. Özgür Lig, endüstriyelleşmeden sahada kalabilmeyi hedefler. Amatörlük temel esastır. Bu sebeple ve amaçla, kati suretle futbol lisansına sahip oyuncu ve antrenörleri takım kadrolarında kabul etmez. Ligin kendisi, takımlar ya da tek bir oyuncu bile reklam amaçlı sponsorlukları kabul edemez.
4. Özgür Lig'de maçlar 60 dakika sürer.
5. Her maça iki takım da dilediği kadar oyuncu getirir, sahaya 7 oyuncuyla çıkar. Oyunculardan herhangi bir yeterlilik beklenmez oynamak isteyen herkes oynar. Oyuncu değişikliği sayısı iki takımın kararına göre değişebilir.
6. Ligin açılış tarihi kesinleştirildiğinde kura çekimi ile lig takvimi kesinleştirilir. Maçlar önceden belirlenen tarihlerde ve sahalarda oynanır. Tarih ve yer değişikliği sadece maçı oynayacak 2 takımın ortak kararıyla yapılır. Bu kural katılımı artırmak amaçlıdır.
7. Özgür Lig maçlarında hakeme ihtiyaç yoktur, kararlar ortaklaşa alınır. Oyuncun böyle dedi kuralı geçerlidir.
8. Özgür Lig maçlarında sahaya kramponla çıkılmaz.
9. Oyuncular birbirlerinin sağlığını tehlikeye atacak durum ve davranışlarda bulunmamalıdır.
10. Sahada olan sahada kalır. Yengi ve yenilgilerin kanıtı olduğu bir şey yoktur.
11. Özgür Lig her türlü cinsiyet kimliği ve cinsel yönelimden kişileri ligde yer almaları için davet eder. Özgür Lig'de cinsiyetçi, türcü, homofobik/transfobik, etnik ayrımcılığa yer veren her türlü söylem ve tavır oyundan ve ligden çıkartılma sebebidir.
12. Puanlama sistemi; kazanana 3, beraberlikte 2, sahaya çıkan her takıma 1 puandır.
13. İhraç durumunda oyuncunun/takımın beyanı esastır. Duruma göre takım/oyuncu ligden çıkartılır.
14. Endüstriyel Futbolun saha içinden saha dışına erkek egemen ve cinsiyetçi bir alan olmasından dolayı özgür lig her takımda kadın oyuncuların oynamasını önerir.

Salyangozun İzinde “İşte yine eylül”

Zeynep Alica - Fotoğraflar: C. Yatman, Elif Koca

Sabahın serinliğini, gölgenin kıymetini, güneşin hincını hissederek, değil her kilometre her metreyi bazen duyarak bilerek ilerlemek, yol almak. Bisiklete binmenin salyangozluğa özenmekle bir ilişkisi var diye düşünüyorum bazen. O ağır ahesteliğe, o bıraktıktan sonra güzel görünen ışılı sümüklülüğe özenme hali. Hareketin yavaşlığı bir de üstüne kafayı korumak için sahip olunan kask ortaklığı, her neyse. Ankara'da bir Eylül günü bisiklet üstünde olmak ne demektir onu anlatacaktım size aslında, salyangozdan girince buralara geldi yol. Anlatışım da bisiklete binişim gibi oldu. Çoğu zaman rota seçimi rastgele :)

Evet ense kökümde, hemen solumda soluğunu, kötü kokulu nefesini hissettiğim onca araçla yola düştüm bu sabah da. En sağa kısırmakta beis görmeyen şoförlerin arasından yolumda ısrar ettim, onlar sıkışıp kaldı, ben nanik yapıp aralardan yola devam ettim. Ey arabasının içinden, dolu otobüsün penceresinden, deli minibüsün koltuğundan bazen hayret bazen anlamazlık bazen de sevgiyle yandan süzülen bisikletliye bakan komşum, arkadaşım, tanımadığım insan kardeşim sözüm sanadır. Aklimızı kaçırmış filan değiliz bunca aracın arasında yolumuzu açmak için ısrar ederken. Sen o kapalı kapılar ardında bunalırken dışarıda neler oluyor, gel sana anlatayım.

Yokuşlar yoldaşın oluyor mesela. Evet, inişler güzeldir, çığlık attırır, hem pedallamadığın, pedalladığın zamanların kaymağını yediğin anlara sonunda kavuşmuşundur ama, o öyle değil bak, yokuşlar güzeldir. Onca yokuş sonunda sabrın, kıymet bilirliliğin, yola saygın artar. Koca dünyada ne küçük bir nokta olduğun bilgisiyle, o yokuşu çıkmış olmanın verdiği yücelik hissini aynı bünyede aynı anda taşımak erdemine erişirsin, az mı? Malum Ankara bu erdeme erişmek için çok olanak sunuyor insana. Erdeme kavuşmasan bile böyle düşünceler geliştiriyorsun. Bu şehir sana daha ne yapsın, ne yapsın?

Her yanın Suriyeli çocuk doldu, bazen kızıyor, sokakta gördüğün insanlara karmakarışık hislerle bakıyorsun. Işıklarda yanına yanaştıklarında arabanın camını yukarı doğru sardırıyorsun, korkuyorsun belki, belki haklısın. Ama bisiklet üstündeyken ne oluyor biliyor musun? Siteler'den Cebeci Asri Mezarlığı'na doğru giden yoldaki

ışıklarda bekleyen o iki Suriyeli çocukla aynı dili bilmeden sohbet ediyorsun. Nasıl oluyor ben de bilmiyorum. Birden dünyanın müşterek dili gülümseme eşliğinde öğreniliveriyor. Bakışını kaçırmayıp göz göze gelince konuşulan bir dil bu. Taş çatlasın 8 yaşında olan ve başı sıkı sıkıya kapalı küçük kız bisikleti görünce yanındaki hadi diyelim 7 yaşında olsun o güneş karası kardeşini gösteriyor. İkisinin yüzü nasıl gülüyor, salyangoz hızında hareket edersen görebileceğin bir gülüş bu, araba camından geçmiyor. O 40 saniyede kızın bisiklete binemediği, denediğinde düştüğü ama o kara gözlü sıpanın binebildiği ve çok sevdiğini öğreniyorsun. El sallamalarıyla uğurlanıyorsun. Mezarlığın karşısından, çoğu kişinin geçme diye uyardığı yoldan rüzgarla yarış pedallarken gülüşlerini düşünüyorsun. Çocuk, ölüm, gülüş, savaş yan yana diziliyor. Sonra Ankara Hastanesi'ne gelmeden önceki ışıklarda bu kez dört Suriyeli ufaklık, ama öncekilerden daha ufak, ışıkların dibindeki kaldırırma boncuk gibi dizilmiş, güneşin altında paçalarından su akacak kadar kendilerini ıslatmış halde bakıyorlar sana. Konuşuyorsunuz yine.

- Su hoş mu?

- Evet

Yine gülücüklerle uğurlanıyorsun. Her zamanki gibi ters bir durum var suçluluğu eşlik ediyor düşüncelerine. Bisiklet üstünde olması gereken çocuklar, trafik ışıklarında toplanmış, mendil satıyorlar, bisiklete binse en çok yakışacak çocuklar da zaten hep kağıt topluyor.

Yol devam ediyor. İnsanın evinin yolu Meclis'ten geçip Dikmen'e tırmanıyorsa şu ülke gündeminden bir biçimde uzak kalması iradesi dışında mümkün değildir. Meramını Meclis'e anlatmaya gelmiş birileri başarmışsa kapıya ulaşır, başaramamışsa karşı kaldırımdan eylemini yapar, çoğu zaman gazını eksik etmez malum güvenlik güçleri. Bir eylülse günlerden, bisiklet bir kaçış edebiyatı aracı mıdır diye kendi kendine gevelerken Meclis bahçesinin eteklerinde beyaz tülbenli Kürt kadınları görürsün birden. Kaçış edebiyatı külliyyatı belleğinden sıyrılır gider. Her yan 90'lara keser aniden. Öyle gerçek olur ki savaş, barış çığılığı bedene kavuşur, bunun hangi ara olabildiğini anlayamazsın bile.

Bisikletle kendini aralarında bulduğun annelerle konuşmaya başlarsın sonra. Onlar sana gülümseyerek bakar, yorgun, gözlerine sinmiş hüzün baki ama gülümseyerek.

Oğlu yirmi iki yıldır hapiste olan ve yıllardır Barış Anaları içinde yer alan anne "bizim sözümüz barıştır" diyor. Aç mısınız diye sorunca, "bizim çocuklarımız açlık grevinde, 2012'den kalan disiplin cezalarını çekiyorlar, görüş yok, kitap yok, oğlum on yıldır tek kişilik yerde kalıyor. Biz kaç saat aç kalmışım, nedir ki. Bizim buraya gelişimizin tek amacı var, BARIŞ" diyor. Daha fazla bir şey sormaya takati kalmıyor insanın. Barış bazen belki susup dinlemekle geliyor. Siirt'ten gelen ve yorgun olduğu her halinden belli annenin gözleri hatırdaki kalan birkaç Kürtçe kelime ile selamlayınca ışıyor. Ortak tek söz barış oluyor. Meclis'te bir grup sözcü anne var, oradan gelen haber Akp'nin anneleri kabul etmediğini söylüyor. Annelerin omzu çöküyor. Kaygıyla söyleniyor bir kaç. Bir kısmı Meclis'ten çıkmamaları, orada ısrarla kalmaları gerekir diye düşünüyor temsilci annelerin. Yakınımdaki bir başka anne sessizce 'biz Amed'de toplanıyoruz, asker polis diyor gidin Ankara'ya, oradan çıkıyor karar diyor. Geldik buraya, kaç kere. Savaş da buradan çıkıyor, barış da.' Bir başkası oğlunun yıllarca askerden kaçtığını söylüyor. Sigortasız çalışmaktan ve sürekli kaçmaktan bunalıp gidiyor askere oğlu beş ay önce. 'Barış vardı o zaman' diyor anne. Oğlu Hakkari Yüksekova'da, annenin yüreği ağzında. Anne tıpkı o barış güvercini resmindeki gibi, ağzında barış dalı Meclis bahçesinde duruyor. "Hep fukaranın çocuğudur askere giden, ölen. Ölmesin o gençler. Polis de ölmesin. Yeminle hepsine ağlıyoruz biz. Barış istiyoruz." diyor.

Sen otobüste göz ucuyla bakıp giden, direksiyondan kafasını bir çevirip geçen, belki de orada değil bisiklet üstünde olsaydın daha net duyardın anaların barış çağrısını. Sen yanlarından geçerken tüm 'erkekliğiyle' direksiyondan parmak sallayan ve 'utanın' diye höyküren, evet sen, seslerini kulaklarınla duysaydın, gözlerine doğrudan baksaydın o kadınların, biliyorum barış daha yakın olurdu hepimize.

11 Soruda "Kamp Armen"

Kamp Armen nedir?

Anadolu'dan kendi anadillerini ve kültürlerini öğrenebilmeleri amacıyla İstanbul'a getirilen yoksul ve yetim Ermeni çocukların özellikle yaz aylarında eğitimlerine devam edebilmeleri ve doğayla buluşabilmeleri için İstanbul Tuzla'da kurulmuş olan bir yetimhanedir.

Kamp Armen nasıl kuruldu?

Kamp Armen'in Tuzla'daki arazisi 15.11.1962 tarihinde parası ödenerek ve resmi makamlardan gerekli izinler alınarak Gedik Paşa Ermeni Protestan Kilisesi ve Mektebi Vakfı tarafından satın alındı. Kamp binası 8 ila 12 yaşlarındaki çocukların 3 yaz boyunca başlarındaki kalfalar ile çalışması ile inşa edildi. 3 yaz boyunca kendi kazdıkları kuyudan tulumlayla su çekip, sahilden taşıdıkları kumları bu suyla yıkadılar, harç kardılar, tuğla taşıdılar, temel kazdılar çocuklar... Kampın o dönem çorak olan arazisine fidanlar diktiler; bugün gölgesinde dinlendiğimiz ağaçlara can suyu ile birlikte kendi isimlerini verdiler. Hrant'ın deyişle kimsesiz, yetim ve yoksul çocuklar kendi emekleriyle önce kendilerine bir ev sonra da bir uygarlık inşa ettiler.

Kamp Armen'in faaliyetleri nelerdi?

Kampa gelen çocuklar hem uzun yaz tatilinde kışın öğrendiklerini unutmamış oluyor hem de bu süre içinde doğa ile buluşuyorlardı. O yıllarda henüz kentleşmemiş olan Tuzla'da hayvanları ile iç içe, toprakla ve denizle uğraşarak hayatı her yönüyle tecrübe ediyorlardı. Bunların yanı sıra müzik, halk oyunları, spor gibi faaliyetlerle gelişimlerini sürdürüyorlardı.

Azınlık Vakıfları yabancılara mı ait?

Hayır, azınlık vakıfları yabancı vakıflar değildir. Yakın zamana kadar bu vakıflar pek çok hukuki ve siyasi metinde ırkçı bir söylemle yabancı vakıfları olarak anılmışlardır. Oysa bu kurumlar bu topraklarda yaşayan Yahudi ve Hristiyan halkların Osmanlı devlet sistemi içerisinde kendi dini, sosyal ve kültürel ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri amacıyla kurulmuş, cumhuriyet döneminde de yine yurttaşlar tarafından kanunlar çerçevesinde yaşatılan ve kullanılan kurumlardır.

Bu vakıflar mülk edinebilirler mi?

Pek çoğu padişah fermanları ile kurulmuş oldukça köklü bu vakıflar 16 Şubat 1328 (1913) tarihli Eşhası Hükmiyenin Emlali Gayrimenkuleye Tasarruflarına Dair Kanun ile o güne kadar fermanlara dayanarak edindikleri ve genellikle nam-ı müstear veya azizler adına kaydedilmekte olan taşınmazlarını kurum isimleriyle tapuya tescil ettirmişlerdir.

Cumhuriyet döneminde ise 1935 yılında çıkarılan 2762 sayılı vakıflar kanununun 44. Maddesi ile gayrimüslim cemaat vakıflarının taşınmazları konusu düzenlenmiş, 1913 yılında çıkan kanun uyarınca verilen belgelerin kabul edilip, taşınmazların tapularının verileceği kabul edilmiştir. Geçici bir madde ile de vakıfların ellerindeki taşınmaz mallarını Vakıflar Bölge Müdürlükleri'ne bildirmeleri istenmiştir. Bu vakıfların 1936 yılında verdikleri bu beyannameler, yani 1936 Beyannameleri, 08.05.1974 tarihinde Yargıtay Hukuk Genel Kurulu Tarafından vakıfname olarak kabul edilmiş ve bu beyanlarda vakfın mal edinebileceğine dair açık bir ifade yer almadığından ilgili vakıfların mal edinmeyeceği kararına varılmıştır. Bu karar, 1936 yılı sonrasında vakıfların tüm gerekli yasal prosedürleri tamamlayarak satın alma, vasiyet ve bağış yoluyla edindiği taşınmazların ellerinden alınmasına sebep olmuştur. Son yıllarda yapılan yasal düzenlemeler ile bu vakıfların mülk edinmelerinin önündeki engeller kaldırılmıştır fakat geçmişte yaşanan haksızlıkların giderilmesi noktasında sorun hala güncelliğini korumaktadır.

Kamp Armen'e ne oldu?

1974 yılında Yargıtay Yüksek Hukuk Dairesi'nin verdiği bir karar ile birlikte 1936 yılında vakıflardan istenen gayrimenkul beyanları dışında vakıfları mülk edinmelerinin önüne geçilmiş oldu. 1936 ile 1974 arasında edinilen mülkler ise ilk sahiplerine, eğer ilk sahip bulunamıyorsa devlete devredildi. Vakıfların tapulu mülkleri hiçbir bedel ödenmeden birer birer ellerinden alındı. Bu bağlamda Kamp Armen'in tapusunun iptali için Vakıflar Genel Müdürlüğü 26.04.1979 tarihinde Kartal 3. Asliye Mahkemesi'ne dava açtı. 10.03.1983 tarihinde sonuçlanan bu dava ile vakfın elindeki tapu iptal edildi ve 1962 yılında araziyi parasını alarak satan şahıs adına bedelsiz olarak tescil edildi. Vakfın 1996 yılına kadar süren hukuk mücadelesi benzer örneklerde olduğu gibi sonuçsuz kaldı. Hayırseverlerin bağışları ve çocukların emeği ile kurulmuş olan bu yetimhane hiçbir bedel ödenmeden vakfın elinden alındı ve el değiştirmeye başladı.

Avrupa Birliği sürecinde çıkarılan

yasa ve yönetmelikler ile bu sorunlar çözülmemiş miydi?

Hayır! AİHM'in (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) verdiği kararlar ve Avrupa Birliği süreci ile birlikte vakıflara yönelik bu antidemokratik ve insan haklarına aykırı uygulamanın sonlandırılması amacıyla çeşitli düzenlemeler yapıldı. AB üyeliğine geçiş sürecindeki reformlar kapsamında, vakıflar mevzuatında 2003, 2008 ve 2011 yıllarında çeşitli değişiklikler yapılmış ve azınlık vakıflarının taşınmaz mallarına yönelik uygulamaların düzeltilmesi adına adımlar atıldı. Ancak, ihlal edilen mülkiyet haklarının yine kısmen ve sınırlı bir biçimde geri verilmeye çalışılması ve sürekli çıkarılan bürokratik engeller nedeniyle, bu düzenlemeler de vakıfların mülkiyet sorunlarına kökten bir çözüm getirmemiştir. Yasal düzenlemelerin yanında bir zihniyet değişimi yapılması bu sorunların çözümü için şarttır.

"Soykırım Kamp Armen ile sürüyor!" ne demek?

Soykırım, sistematik; devlet eliyle planlanmış ve örgütlenmiş, tehcir ve tecrit gibi önceden tasarlanmış araçları ve usulleri etkin bir biçimde yaygınlaştırılmış bir imha politikasıdır. 1915'te milyonlarca Ermeni'nin yok edilmesi, bu coğrafyanın en büyük yarasıdır. Soykırım, bir halkın fiziksel ve bedensel varlığını imha etmekle sınırlı kalmayıp, onun tüm toplumsal, kültürel ve mekânsal aidiyetlerini de yok etmeyi kapsar. Soykırım, bir ortak tarihi bütün tecrübesiyle birlikte yok etmeye, topyekûn imha etmeye kast etmektedir.

Kamp Armen Anadolu'nun çeşitli yerlerine dağılmış kılıç artıklarının çocuklarının kendi kültür ve kimliklerini öğrendikleri mütevazı bir mekan iken devlet eliyle gasp edilmiştir.

Kamp Armen'i yıkmaya kalkışmak, Türkiye'de soykırımın bitmediğinin, aksine etkin bir yok etme politikası olarak şiddetle devam ettiğinin en önemli kanıtıdır. Hrant Dink'in devlet eliyle katledilmesi, katillerinin yargılanmayıp korunması, Sevag Balıkcı'nın bir 24 Nisan günü zorunlu askerlik görevini sürdürürken öldürülmesi, Maritsa Küçük cinayeti, Türkiye'nin dört bir yanındaki Ermenilerin maruz kaldığı bizzat devlet ve resmi kurumlar eliyle düşmanlaştırma, yalnızlaştırma, mülksüzleştirme, adını

saymakla bitiremeyeceğimiz kadar yaralama, korkutma, linç, tehdit, baskı tecrübeleri soykırımın devam ettiğinin kanıtıdır.

Kamp Armen'de neler oluyor?

6 Mayıs sabahı başlayan Kamp Armen yıkımı, gerek duyarlı demokrat Tuzlalıların, gerekse konuya duyarlı pek çok siyasi parti ve sivil toplum kuruluşunun alana gelmesi ile durdurulmuştur. İlk günden bu yana Kamp Armen'de adalet nöbeti sürmekte. Bu süre zarfında Kamp Armen'in bahçesinde tüm halklardan ve inançlardan dostlarımız ile bir arada dayanışma içerisinde yeni bir yaşam inşa etmekteyiz. Geçtiğimiz süreçte birarada yaşam, halkların sorunları, ekoloji, kentsel dönüşüm, iş cinayetleri, toplumsal cinsiyet, Ermeni kültürü gibi çeşitli konularda etkinlikler düzenledik; her dilden ve çeşitten müzikler ile eğlendik, yeryüzü sofraları ile sevgi sofralarını buluşturup müslüman dostlarımız ile iftar açtık. Özellikle çocuklarla duvar boyadık, şarkı söyledik, resim yaptık. Kısacası Kamp Armen'i yeniden yaşayan bir yer haline getirmeye çalıştık.

Kamp Armen'in tapusunun iade edildiği doğru mu?

Hayır edilmedi! Basında, özellikle seçim öncesinde, bu konu üzerinden siyasi rant elde etmeye çalışan kişiler kampın iade edildiği yönünde açıklamalar yapıp kamuoyunu yanıltmıştır. Süren görüşmelerde Kamp'ın iade edileceği söylenmiş, yine seçim öncesinde arazi sahibi Fatih Ulusoy tarafından Kamp'ın vakfa bağlanacağı kamuoyuna bir basın metni ile duyurulmuştur. Vakıf bağış işlemi ile ilgili yasal prosedürleri tamamlamış olmakla birlikte henüz tapu devri yapılmadığı gibi ne zaman bu devrin gerçekleşeceğine dair kesin bir zaman da verilmemiştir. Tüm bu açıklamaların bir tür oyalama taktiği olduğu yönündeki kanaatimiz her geçen gün kuvvetlenmektedir.

Peki, ne yapabilirim?

Kamp Armen ve benzeri mülklerin gasp edilmesi hukuki değil siyasi irade sonucu ortaya çıktığından çözüm de yine siyasi bir irade ile mümkün gözükmektedir. Bu açıdan konunun kamuoyu gündeminde kalması bizi çözüme ve adalete biraz daha yaklaştıracaktır. Kamp Armen'e gelip nöbete destek verebilir, etkinlik ve eylemliliklere katılabilir, sosyal medya hesaplarımızı takip ederek sesimize ses katabilirsiniz!

*Kaynak: 11 Soruda Kamp Armen, Kamp Armen Dayanışması ve Nor Zartong aktivistleri tarafından hazırlanan metinden alınmıştır.
Fotoğraflar: Elif Koca*

Seher ile Ali: Mek'an Sahnenin İzleyiciler ile Söyleşisi

Gülşah Aykaç - Fotoğraf: Mekan Sahne - Kolaj: Gülşah Aykaç

"Siz benim karımla kavgalarımı göreceksiniz, ben Ali, eşim Seher oluyor bazen." diyor izleyici. Hepimiz gülümsüyoruz. İzleyiciyle empati kurmaya çabalayarak oyunu sorgulayan ve oyuna izleyicilerden bir şeyler katacak olan kadronun gösterim sonrası gerçekleştirdiği söyleşideki samimi tavrı bizi etkiliyor. "80'lerin melodramatik Türk filmlerinden etkilendi oyun; ama aslında günümüze dair kökensel bir ihaneti anlatıyor." diyor Şamil Yılmaz. Gelen soru ve yorumlar da bunu gösteriyor aslında. Hepimiz Ali'nin ihanetini sorgulamışız ve kendimizi Ali'nin ve Seher'in yerine koymuşuz, hepimiz kendimizden bir şey bulmuşuz gibi sohbet ediyoruz. Öyleyse oyun seksenlerin melodramasını da, pavyon kültürü ve dilini de, Seher ile Ali'yi de aşabilmiş olmalı diyoruz.

Yaratıcı kadroda yer alan; oyun yazarı ve yönetmeni Şamil Yılmaz, diğer yönetmenler Pelin Temur, Utku Akgün ve rejisi asistanı Cansu Yumuşak ile karşı karşıya olmak, onların yorumlarını dinlemek oyuna başka bir açıdan bakmamızı sağlıyor; zaman zaman bizi de hiç belli etmeden tiyatro ve kuramı tarafına geçiriyor:

"Biz ses ya da ışık efekti kullanmıyoruz, çok sade bir dekor kullanıyoruz; daha önceki oyunları izlemiş olanlar da bilirler, oyunculuk performansına dayalı, oyuncuya emanet oyunlar bunlar..." diyor Şamil Yılmaz.

Seher karakterindeki Sezen Keser ve Ali karakterindeki Baran Can Eraslan söyleşi sırasında daha genç yaşta bir kadın ve bir erkek gibi görünüyorlar. Bu yüzden söyleşi başlamadan hemen önce "oyuncular onlar mıydı?" diye fısıldayanlar oluyor. Sahne ve kafeterya; oyun ve günlük hayat arasındaki bu şaşırtıcı farklılık oyuncuların oyunculuk performanslarının gücünü hissettiriyor.

"Oyun içinde oyunlar vardı. Bunlar bir süre sonra bilinç değiştirmeye başlıyor." diyor Şamil Yılmaz.

Bu oyun içinde oyunlar başlangıçta Seher ile Ali'nin kişisel hayat hikâyelerini ve ilişkilerini anlamamıza yardımcı oluyor. Aralarındaki eğlenceli ve saf aşk bağı, Ali'nin annesini, Seher'in pavyonda çalışarak geçirdiği ve Ali'ye güvenerek arkasında bıraktığı hayatını, pavyon dünyasına ait ve belki de o dünyanın orta direği olan İhsan Baba'yı öğreniyoruz. Bir süre sonra gerilim artıyor, ihanet gün yüzüne çıkıyor ve oyun içinde oyunlar Seher ile Ali'nin birbiriyle yer değiştirmesine dönüşüyor. Bu yer

değiştirme karakterlerin birbiriyle yüzleşmelerinden çok; kendileriyle ve kendilerini oluşturan dış dünyayla yüzleşmeleri gibi okunmaya başlanıyor.

"Tüm oyunlarda olduğu gibi bu oyunda da çatışma ve dönüşümler var." diyor Şamil bir sorunun cevabı olarak.

Aslında çatışma ve dönüşümler sadece bir otel odasına sıkışmış iki aşık arasında geçmiyor. Oyunun görünmeyen kahramanları İhsan Baba ve Ali'nin annesi arasında da bir çatışma yaşanıyor. Seher ve Ali'nin yaşam hikâyelerindeki travmanın derinliği bu anne-baba çatışmasında izleniyor. Buna bir yanıyla Oedipus karmaşası, bir yanıyla da hegemonya ve birey arasındaki

çatışma olarak bakmak mümkün oluyor. Seksenlerin etkilendiğimiz filmleri, hegemonik yapı, o yapı üzerinden kendini tanımlamak, beden olmak, saf aşk ve ihanet birbiri içine geçiyor.

"Keşke daha çok arabesk müzik olsaydı." diyor izleyiciler olarak aramızdan biri...

Arabesk bu iç içe geçmişlik duygusunun ta kendisidir belki... Pavyon dünyasıyla, hiç etmediğimiz bir küfürle, yapmadığımız bir ihanetle, yaşamadığımız bir hayal kırıklığıyla dahi yer değiştirmemizi sağlayan, kökleri derinlerde yatan, dramının melodisi olarak bir ortak nokta...

Armen Dikmen Pabuççıyan'dan "Kamp Armen"

Elif Koca

Haziran ayında bir İstanbul gezisinde Kamp Armen'i ziyaret etme imkanımız olmuştu. Kamp Armen Tuzla'da yüksek duvarlı villaların arasında, bahçesiyle, küçük havuzuyla ayakta kalmaya çalışıyor. Bahçede, gönüllü kalan arkadaşlar ve kampin ziyaretçileriyle kısa bir tanışmadan sonra, hemen sohbetlerine dahil olduk. Ziyaretçilerden biri de bence kampin asıl sahiplerinden biri olan Armen Dikmen Pabuççıyan'dı. Armen, okurken iki yaz tatilini bu kampta geçirmiş. Bizim için ziyaretini biraz daha uzatarak, kampını anlattı tüm içtenliğiyle.

"Yaz olduğunda herkes köyüne ya da geldiği yere geri gittiğinde hem lisanını unutmuş oluyordu, hem de hastalık kapıp geliyordu. En önemlisi de okuldan ve derslerden kopukluk olduğu için böyle bir yeri düşünmüşler, sağ olsunlar. Asıl okulumuz Kumkapı'daydı. Okul bitti Diyarbakır'a gittim evimiz yıkılmış, evlenip geldim İstanbul'a okulumu göreyim dedim okulumuzun yerinde yerler esiyor, çok üzülüyordum... O anki duygumu anlatamam. Şimdi her geçişimde üzülüyorum

bizim okulun karşısındaki Tefik Kut İlkokulu duruyor ama bizim okul niye yok... Otopark oldu şimdi oralar. Çok öğrencisi vardı, yalnız Anadolu'dan değil İstanbul'dan gelenler de vardı. Biz 16 kız Raket'lerle aynı evde kalıyorduk, Matmazel bakıyordu bize... Aile ortamı gibiydi, eğer ailemizi aramadıysak bu zaten bir sevgi ve güven ortamı olduğundandı.

Kampta yazlarımızı geçiriyorduk, yaz okulu gibi oyunlar oynuyor, kitaplar okuyor, jimnastik, yüzme gibi faaliyetlerle zamanımızı geçiriyorduk. Etüt de vardı ama ben okulun başarılı öğrencilerinden olduğum için benim öyle bir tasam yoktu... Okulun birincisiydim. Okulumuz çok disiplinliydi, akşam dokuz dedin mi herkes yatardı. Ama ben Anadolu'dan gelmişim, üç dört lisan birden öğreniyoruz zorlanıyorum, bir de hırslıyım. Derslerimi yetiştiremezdim çoğu kez tuvaletin ışığını açar, kapıdan sızan ışıkla derslerimi bitirirdim. İlkokulda İngilizce ve Ermenice, ortaokulda Türkçe, İngilizce, Fransızca ve Ermenice öğreniyorduk. Gönüllü öğretmenler çoktu. Bizden büyükler mesela Hrant, Raket bize ablalık ağabeylik yapıyorlardı, biz de bizden küçüklere yardımcı olurduk, banyolarına yardımcı olurduk mesela. Hiçbir şeyi dışarıdan almazdık, kampın arka tarafı buğday tarlasıydı, ineklerimiz vardı. Burası cennet bahçesiydi cennet...

En son gelişimde eşimle beraber gelmiştik, havuzda kırmızı

balıklar vardı hatırlıyorum ve onlar hep hayalimdeydi. Onları görürsem tamam burada hayat var hala diyecektim... Ama yıkımdan sonra balıklar yoktu havuzda. Hayal dünyamda öyle bir yıkım oldu ki anlatamam. Sonradan öğrendim ki yıkım sırasında balıklara bir şey olmasın diye çevre esnaf almış onları, duyduğumda çok sevindim.

Bu kampın ismi de Armen, benim adımla aynı olunca benim için özel zannediyordum. Kampın yapımında içlerinde Hrant'ın da olduğu ağabeylerimiz çalışmış, biz hazır konuştuk aslında... Yani güzelliğini bizler yaşadık. Cumartesi günleri yeşil mercimek çıkardı ve ben çok sevdim ama o birbirine yapışmış peynirli makarnalar hiç gözümün önünden gitmez...

Biz sekiz kardeşiz ama iki kardeş Kamp Armen'de yetiştiğimiz için diğerlerinden çok farklıyız, daha dokuz yaşında ben ayaklarımın üzerinde durmaya başlamıştım bu sayede..."

Sırt Ağrısı

Erdal Ozan Metin

Tiyatroyu bırakıyorum. Çünkü beğenilmemeyi kaldıramam. Cumhurbaşkanı olacağım ki beni beğenmeyenleri kaldırabileyim, ortadan. Çünkü beğenilmemeyi kaldıramam.

Üzerinde DTCF Tiyatro Bölümü yazan bir öğrenci kimliğim vardı artık. Otobüslere, metroya indirimli biniyordum. Melih Başgan, en az "önce mühendisliği bitir" diye ortalığı inleten annem kadar gıcık oluyordu bana muhakkak, elli kuruş - bir lira daha az kâr ediyordu benden çünkü.

Gelgelelim, Ankara'da âşık olmanın zorluğuna zaten aşına olan kalbim, sivilce çıkarmalık buhranlardan, buhran gibi buhranlara evrilen yaş haddim ile okkallı bir yarışa nail olmuştu. Ve bu yarışın sonucunu ancak yastığa başınızı koyduğunuz zaman anlayabiliyordunuz ve kendi kendinize şike yapmayacak kadar dürüst olmak zorunda kalıyordunuz.

Okulun bittiğini anlayabilmek içinse dürürlüğe, yastığa, geceye ya da bir başa ihtiyacınız yoktu. Diploma veriyorlar. Hayallerinizin çıktısını almış gibi hissediyorsunuz kendinizi. Basılı hayalleriniz oluyor. Haliyle yıpranıyor.

Ankara'nın eski merkezi, şimdinin "1 liracısı" Ulus'ta, Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü'ne sırtımı dayamış sigara içerken, karşıdaki gençlik parkına uzun uzun bakıyorum. İleride, turistik bir değer taşımamasını çocukluğumdan beri tartıştığım Anıtkabir ve şuursuzluk değerini tartışmaya ihtiyaç duymadan saptayabileceğim aksaray öyle melül melül bana bakıyorlar. Ne istiyorsun be oğlum? diye soruyorum kendi kendime. Okul bırakacağım dedin, bıraktın. Tiyatro okuyacağım dedin, okudun. Şimdi ne olacak?

Acil bir kararla, en yakın Batıkent dolmuşuna atlayıp eve dönüyorum. Kitaplığımın başucundan, Ferhan Şensoy'un herhangi bir kitabını alıp durmadan okumaya başlıyorum. Ferhan Şensoy'u örnek alıyorum. Dört sene ki Türkiye'nin en köklü tiyatro bölümünde eğitim görmeme rağmen bir kere adı dahi geçmeyen bu adamın, adının geçmemesindeki kerameti daha iyi anlıyorum.

Kafam karışık. Telefonum benden akıllı. Bir takım arkadaşlarımın Aşti'de çekilmiş tebessümlü ve fakat daha çok kaygılı fotoğraflarını görüyorum. Herkes gidiyor. Nereye? Gittikleri yer kayıp, bütün fotoğraflar giderken. Telefonlarda "tahmin" uygulamasının olmamasına aldırımıyorum, gittikleri yer belli. İstanbul. İki kıtayı birbirine bağlamanın benim için hiç bir zaman anlamı olmayan İstanbul'un boğazının güzelliği de beni hiç mi hiç ilgilendirmemiştir. Benim boğazım daha güzel. Mazot dolu tankerler geçmiyor benim boğazımdan.

Ankara'da Muhsin Ertuğrul'un, Cüneyt Gökçer'in, Sevda Şener'in ayaklarının bastığı yollarda yürüyorum. Kafam karışıyor. Önce Küçük Tiyatro'ya uğruyorum, AST'a selam çakıyorum, sonra Akün'e, hemen arkasına Şinasi'ye geçiyorum. Tunus'tan aşağıya inerken bir bira içiyorum. Dertliyim. İkinci bira'da aşağı yukarı kafamdan şöyle bir tirat akıyor:

"Ne olacak bu ülkenin hâli? HA! Ne olacak! Sanata değer verilmiyor! Tiyatrolar kapanıyor! Operada "tayt giymeyin, memeniz gözükmesin" bildirgeleri yayınlanıyor. Bütün iyi, sağlam, kemik tiyatrocular saçma sapan dizilerde fink atıyor, derse girecek hoca bulamıyoruz! Ne oluyor lan! Ne yapacağız lan!"

Kızılây'a geçiyorum. Olgunlara şöyle bir göz atıyorum. ALES, YDS kitapları gırla... Az ileride, eş dost olmasından aldığım kuvvetle mekânın birine oturuyorum. Wi-Fi şifresiyle gönlümü mest eden Cemil bir çay getiriyor. Araştırıyorum. Ankara'dan gitmek istemiyorum. Tiyatro yapmak istiyorum. Akademisyen olmalıyım.

Cemil'e teşekkür edip kalkıyorum masadan. Olgunlardan

kitapları alıyorum. Eve gelene kadar hevesim geçiyor. Tiyatrocu olmak, tiyatro yapmak başka bir şey. "Tiyatro yapmamış insan, tiyatro yapmak isteyen öğrencilerine ne verebilir ki?" diye soruyorum kendi kendime, cevabı belli: hiç bir şey!

Birkaç gün uyuyorum. Ferhan Şensoy'a kafa yoruyorum. "Ankara'da ne yapabilirim?" diye soruyorum kendi kendime. Yakın bir dostum, muhabbetinde bana diyor ki "oğlum, Ankara'da da diziler var!" Bak hala dizi diyor bana! Geçen gün berberde denk geldim! Kırk dakika boyunca hiç bir şey olmadı! Ben yazamam! Vallahi yazamam! İçimde bir Sophokles, Shakespeare ya da Çehov olduğu için değil, ben sıkılırim abi, çok sıkılırim!

İkna ediyor arkadaşım beni, "Tiyatro yapabilmek için diziyeye girmen şart! Herkes öyle yapıyor!" Haklı bir yerde. Gaza geliyorum. Dizi bilmem kaç bininci bölümde, ben bir bölüm izlememişim, olmaz, yazamam. En kıyırık iş olarak "dialog yazarı" dahi olsam, yok o da olmaz çünkü karakter hangi kelimeyi eder, hangisini etmez bilmiyorum. Bu sırada telefonumdaki cevapsız mesajı görüyorum. Devlet Tiyatroları seçme yapacak!

Günü geliyor! Koştura koştura gidiyorum seçmelere! Ulus'ta ki Genel Müdürlüğün duvarına sırtımı dayıyorum, bir sigara yakıyorum! Seçme geliyor! Heyecanlıyım! Kendini tanıttı diyorlar, tanıtıyorum.

"Merhaba, Ben Erdal Ozan Metin. Yirmi beş yaşındayım. Dramatik yazarlık mezunuyum. Klavyenin, daktilo ya da kurşun kalemin kullanıldığı her işe talibim!"

"Bu oyuncu seçmesi arkadaşım!" diye bağırıyor yüksek oktavlı bir ses. "En azından bir yazar rolü de mi yok?" diyorum, sırtımı dayadığım duvarlar bir bir üzerime yıkılırken. Cevap yok. Kem küm ediyorum, "Arkadaşım ben yazarım demek kolay! Diplomandan bize ne! Oyun yaz, gel! Bakalım yazabiliyor musun?" şeklinde hiç de kem küm kadar dostane olmayan bir azar işitiyorum. Haklılar. Bir rüya kadar haklılar.

Ulus'tan metroya biniyorum, karnım aç. Aşk bile karın doyurmuyorsa bu dünyada, tiyatro neden doyursun? diye soruyorum kendi kendime. Düşünmek için sırtımı "yaslanmayınız" yazan kapıya yaslıyorum. Macunköy'de metro. Beyaz koltuklar bile benim için ayrılmamış. Pat diye kapı açılıyor, sırtım mermerde, kafamdan azıcık kan akıyor ve neredeyse fazla kanı kusuyor vücudum. Aklım başıma geliyor. Kan değerleri optimum.

Ambulans gecikiyor. Amca'nın biri elindeki gazeteyi kolunun altına sıkıştırarak feryat ediyor:

"Nerede bu ambulans! Ne olacak bu ülkenin hâli?" İşte tam o anda öğreniyorum ben her şeyi. Sırtını hiç bir şeye

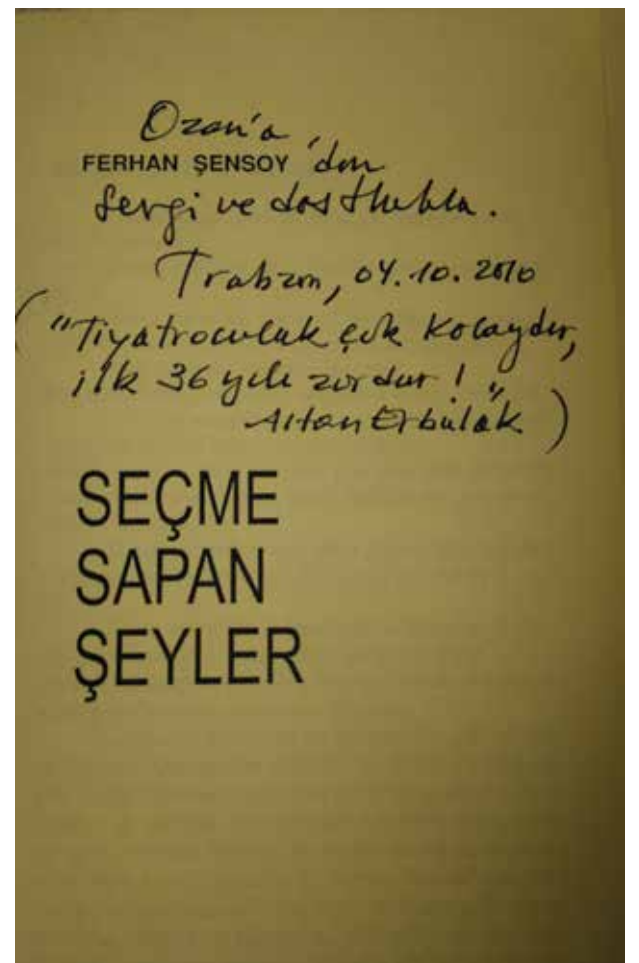
dayamayacaksın, hele hele sorulara, asla.

Kafamın içinde okkallı laflar dönüyor. Tiyatrocu üstatların lafları. Zorluk görmüş, baskı görmüş, sektör görmüş üstatlar. Günde üç öğün onların laflarını yiyorum. Karnım doyuyor.

Gezi'de, Kuğulu Park'taki kuğuların kulübesinde uyuyan bir dostu hatırlıyorum. Kafamı, bir devekuşu gibi değil, aynı o dost gibi sokuyorum Ankara'nın içine.

Huzurla uyuyorum. Rüyamda bir prömiyer gecesi. Yüzlerce insan, benim yazdığım oyunun prömiyerinde. Fikirlerime değer veriyorlar! diye düşünüyorum. Tam o sırada insanlar salonu terk etmeye başlıyor. Durdurmaya çalışıyorum, oyunun en güzel yeri daha gelmedi ki! En son bir kaç kişi kalıyor salonda, onlar da horul horul horlamaktalar. Sinirleniyorum. Huzursuz uyanıyorum.

Tiyatroyu bırakıyorum. Çünkü beğenilmemeyi kaldıramam. Cumhurbaşkanı olacağım ki beni beğenmeyenleri kaldırabileyim, ortadan. Çünkü beğenilmemeyi kaldıramam.

“Küçük Farklılıkların Kibri” Grayson Perry/Cer Modern (11 Eylül – 8 Kasım)

Özgür Ceren Can - Fotoğraf: www.graysonperrytr.com

Buyurun size çekirdek gibi çitleyeceğiniz keyifli bir sergi!

Birleşik Krallık'ın çağdaş sanatçıları arasında öne çıkan isimlerden biri olan Grayson Perry, aslen bir seramik sanatçısı ancak farklı disiplinler içinde üretmek konusunda da oldukça çüretkâr. Seramik, baskı ve tekstil işleri gibi zanaat kategorisine devredilme riski olan sanatsal üretimlerinin yanı sıra film ve performans sanatı işleri gibi “güncel” üretimleri de olan sanatçının, bir de resimli romanı var. Geçtiğimiz mevsim İstanbul'da Pera Müzesi'nde açtığı sergi ile ilk kez ülkemize ayak basan Grayson Perry'nin, o serginin bir parçası olan ve British Council koleksiyonunda yer alan, 2 x 4 metre boyutundaki 6 duvar halısından oluşan serisi “Küçük Farklılıkların Kibri”, British Council işbirliğiyle Cer Modern'de sergileniyor. Perry'nin halı serisi, “Tim Rakewell” isimli bir kurgu karakterin mütevazı bir ailede doğumundan, bir şöret olarak zamansız ölümüne kadar süren ömrünün deşifresi niteliğinde. Yaşadığımız coğrafyada, motiflerin anlam yüküyle biçimlenen bambaşka bir dille dokunan halıların tarihimizdeki, kültürümüzdeki ve çağdaş yaşam pratiklerimizdeki yeri düşünürdüğünde sergi daha da ilgi çekici olacaktır.

Sergide yer alan “Kafeste Kavga Edenlerin Sesi” isimli ilk halı, İtalyan Rönesans ressamı Andrea Mantegna'nın “Çobanların Secdesi” isimli resmine göndermede bulunarak insanlığın inşasında “aile” kavramının temellendirildiği çukurları keşfe davet ediyor.

“Normal bir aile; bir ya da iki boşanma, akıl hastalığı, bağımlılık, aile içi şiddet... Sıradan...” diye bahsettiği İngiliz yuvasının rutinini ve özlemlerini gün yüzüne çıkarıyor.

“Otoparkta İzdırap” isimli ikinci halı Mantegna'nın takipçisi olan İtalyan ressam Giovanni Bellini'nin “Bahçede İzdırap” isimli resmine göndermede bulunuyor. Çağdaş Britanya toplumunun kentsoylu yaşam tarzının yansıtıldığı halı, kentleşme olgusuna ve sınıf sistemine de odaklanıyor. Sanat Tarihi'nde “Bahçede

İzdırap” teması, İsa'nın Son Yemek ile tutuklanması arasındaki zamanda yaşadığı olaylar serisi olarak okunduğunda, “Otopark'ta İzdırap”ın aslında kıyameti yaklaşmış olan büyük bir anlatının son demlerini ifşa etmeye niyetlendiği söylenebilir.

“8 Numaralı Cennet Sokağı'ndan Kovulma” isimli üçüncü halı yine İtalyan Rönesansın önemli sanatçılarından Masaccio'nun bildik resmi “Cennet Bahçesinden Kovulma”ya gönderme yaparak kadın ve erkek arasındaki özel ilişkinin kadim problemlerini güncel çıkarlar çorbasına didikliyor. Tatlı olarak da orta sınıfın post modern açmazları var, yersiniz!

“Virgin Anlaşmasının Müjdesi” isimli dördüncü halı Tim'in hayatının köşeyi dönüp, çoğaldığı evresini yansıtıyor. Bu halıda elit tüketim kültürünün izlerini yaban mersini toplar gibi toplamak mümkün ancak sonuç acı verici ve lekeli olabilir. Özlemleri yüksek nesnelere sahip bireylerin itidal pozları, dışbükey ayna ve bir kenara atılmış ayakkabılar servet ve statünün o büyük resimsel sergilenmesi olan Jan van Eyck'in “Arnolfini İkili Portresi”ni hatırlatıyor. Sanat Tarihçi Panofsky'nin

bir zengin portresi olarak analiz ettiği bu resim, günümüzde yine sanat tarihçi olan Margaret L. Koster tarafından ölüme gönderme yapan bir anıt portre olarak yorumlanıyor. Bu perspektiften bakıldığında Perry'nin bu halısı, Tim'in sonuna dair bir kehanet olabilir. Bizde de vardır böyle acayip takıntılar: çok gülünce sıranın ağlamaya geliverceğine inanırız. İşte Tim de artık “geniş” yaşadığından “dar alanda ölüverecek” diye ah vah edilebilir bu halının karşısında.

“Üst sınıf Çıkmazda” isimli beşinci halı beni en çok etkileyen iş oldu. Bu halıda Tim ve karısı, İngiliz ressam Thomas Gainsborough'un “Bay ve Bayan Andrews” isimli meşhur tablosundaki toprak sahibi çift gibi orta yaş krizlerini atlattığı, paraları istiflemiş, köpeklerini sahiplenmiş ve sakinleşmiş görünüyorlar. Sosyo-ekonomik ve sosyo-politik rüzgârlar pek rahat vermiyorsa da sonradan görmeliğin dayanılmaz ağırlığı çadırlar karşısındaki konumlarını güçlendiriyor. Protestolar can sıkıcı evet ama “Günümüz dünyasında gündem çok çabuk değişiyor.” ezberinin arsız ferahlığı var malikânelerinin bahçesindeki su birikintilerinde...

Son olarak Flaman ressam Rogier van der Weyden'in “Ağıt” isimli resminden ilham almış olan, “Ağıt” isimli altıncı halı Tim'in ölümünü naklediyor. O kadar paraya pula ve havalı aksesuarlara rağmen Tim'in son model spor arabasının enkazında bir böcek gibi ezilmesi gerçekten çok hazin geliyor insana. Tim'in tek çoraplı cesedi, kazadan kısa bir süre önce AVM'de yedi ölümcül günahın oyuncak menüsünü sormuş olabilir mi? Onun dünyevi iştahının doyum doymamış olduğunu kim bilebilir?

Bu topraklarda yaşayan halklar olarak halılardan niyet okumakta deneyimli olduğumuzdan, Grayson Perry'nin halılarından Birleşik Krallık'taki hayatın kodlarını çözmemiz fazla zamanımızı almayacaktır kanaatindeyim. Buyurun size çekirdek gibi çitleyeceğiniz keyifli bir sergi! 8 Kasım'a kadar Cer Modern'de öğrenciyeniz 10, değilseniz 15 lira karşılığı gezebilirsiniz.

Suriyeli Göçmenler için Çamaşırhane Kuruyoruz DESTEK VERİR MİSİNİZ?

Ankara'da 250.000'e yakın sayıda Suriyeli Göçmen olduğu sanılıyor. Bunların en az 50.000'i Sıteler Önder Mahallesi ve civarında yaşam savaşı veriyor. Solfasol olarak haftalardır ziyaret ettiğimiz ve seslerini duyurumaya çalıştığımız Suriyelilerin pek çok ihtiyacı var. Hepsini ve hemen karşılamak bizim elimizden gelmiyor. Şikayet etmek ise hiçbir şeyi çözmiyor.

Biz bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyoruz. En azından elimizden geleni yapabiliriz.

Suriyeli ailelerin en yaygın ihtiyaçlarından birisi düzenli çamaşır yıkayabilmek. Bu ihtiyacın sağlık ve tabii ki yaşam hakkı ile doğrudan ilişkisi var. Her aileye çamaşır makinası bulmak ise bizim elimizden gelmez. Üstelik Suriyeli ailelerin halen göç halinde olmasından dolayı anlamlı da değil. Bu yüzden Önder Mahallesi'nde tüm mahallenin kullanımına açık bir çamaşırhane kurmak üzere harekete geçiyoruz.

**Dilerseniz siz de buna destek olabilirsiniz!
Nasıl mı? Pek çok şekilde! Arayın bizi konuşalım!**

E-mail: bilgi@gazetesolfasol.com / **Tel:** 0 536 9566426

"Yüzyılların Yüzyılı" 7 Kasım'a Kadar SALT Ulus'ta

Özgür Ceren Can

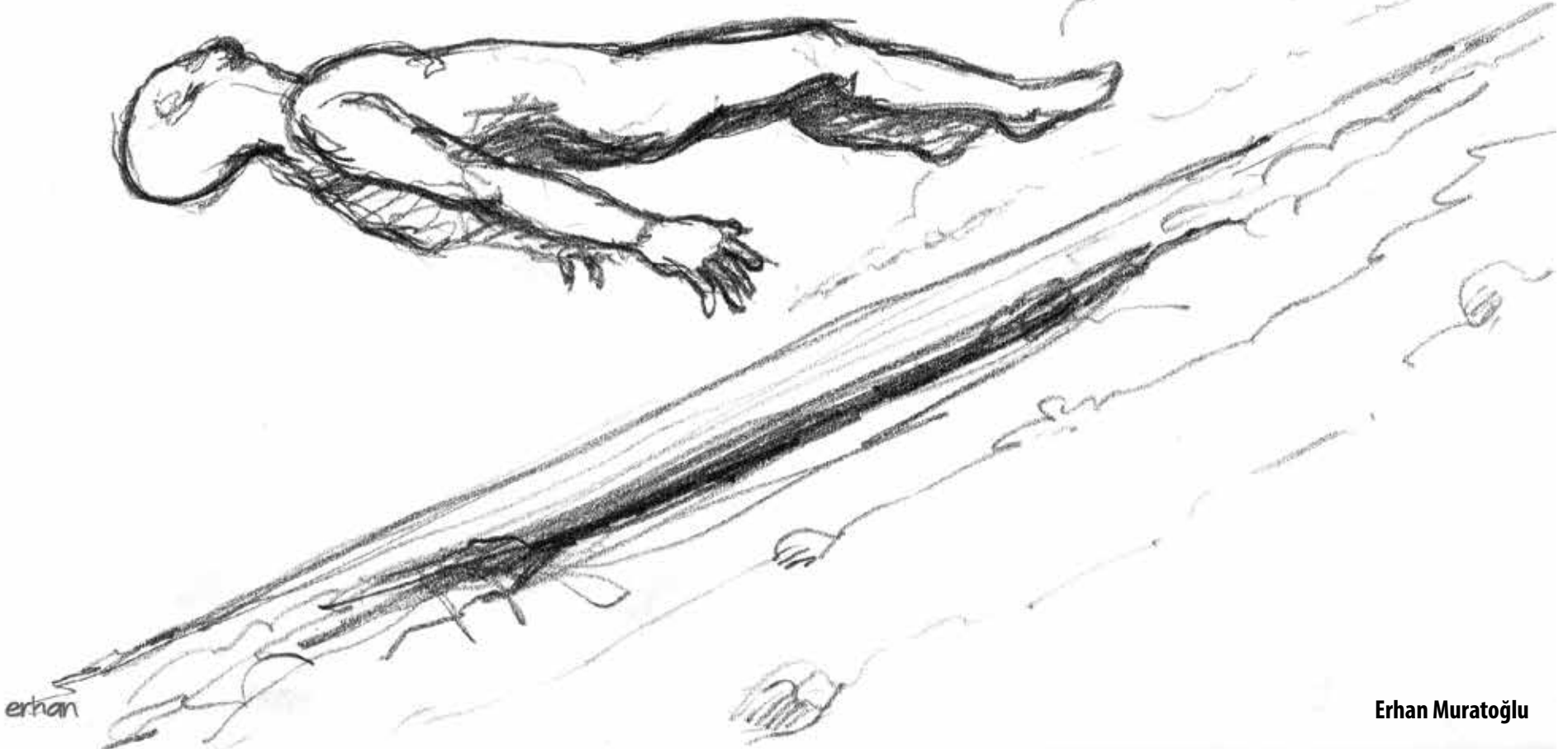
SALT Beyoğlu'nda düzenlenen Yüzyılların Yüzyılı sergisinden, siyasi yaklaşımlar ve toplumsal etkilerini inceleyen bir seçki 15 Eylül - 7 Kasım tarihleri arasında SALT Ulus'ta. Sergideki işler, yankıları hâlen süren ve bugünü şekillendiren tarihsel dönüşümleri, travmatik deneyimleri ve toplumsal geçişlere karşılık olarak üretilmiş işleri, çeşitli devlet kararları ve siyasi yaklaşımlar ile bunların halk üzerindeki etkilerini ve yol açtıkları toplumsal gerginlikleri yansıtıyor.

Sanatçılar: Hera Büyüktaşçıyan, Chto Delat, Shilpa Gupta, Jumana Manna ve Sille Storihe, Didem Pekün, Judith Raum, Dilek Winchester

**“Öyleyse kim kurtaracak beni var olmaktan
Hayatımı toprağa veriyorum”.**
Fernando Pessoa

Erhan Muratoğlu

El Koydukları Ölüler Antigone'yi Yanlış Okumaya Mecburuz

Beliz Güçbilmez

Şu berbat hayatlarımızın en berbat yazını geçirdik hep birlikte. En çok ölüm konuşuldu, hayat da önce ufkumuzdan, sonra zihnimizden, sonra da bedenlerimizden yavaş yavaş çekilmeye başladı, Pessoa'nın yazdığını yapmaya yazıldık çoğumuz. Bu aralar gördüklerimiz daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu, oysa dün doğmamıştık, yeterince şerbetliydik kötülüğe. Öyle sandık.

Çünkü temel varsayım şuydu; eğer yeterince uzun bir ömrünüz olmuşsa, eğer kendi kısa ömrünüzü genişletecek kadar bakmışsanız etrafa, hemen her konuya uygun bir anınız, bir hikâyeniz olur; şimdide yaşanan bir şeyi ta o zaman, ya da orada bir yerde yaşamış olanın içinde bir tohum gibi bulup, onu büyütüp şimdiki anlamaya köprü yapabiliriz. Ama o köprü bazen hevesi kaçmış bir iskele gibi kalakalıyor.

Bu yazın her gün ağırlaşan haberlerinden biri, hayatımızın içine yeniden tiyatro repertuarını soktu geçtiğimiz aylarda. Pek çok sanatın yaşça ve boyca büyük ağabeyi sayılabilecek tiyatronun dağarında hemen her duruma uygun bir hikâye vardır zira. Rojava ve Şengal'de yaşamlarını yitiren insanların cenazeleri Bakanlar Kurulu ve İçişleri Bakanlığı'nın kararı gerekçe gösterilerek 10 gün boyunca Şırnak Silopi'deki Habur Sınır Kapısı'nda bekletildi. Bu ne ilk ne sondu üstelik. O sıcakta gömülemeden bekletilen cenazeler, kendilerinden bekleneni yaptı ve bozulmaya başladı. Bunun geride kalanlar, yaşadığını sananlar üstündeki en dikkate değmez etkilerinden biri de Sophokles'in Antigone'sini hatırlatması oldu. Devletin el koyduğu, yakınlarına vermediği her ölümden o tragedyayı okumuş olanlar, ölülerini alıp gömmek isteyen aileleri ölümü pahasına kardeşini gömmeye çalışan Antigone'ye, ölümlere el koyan muktedirleri de oyunda Polyneikes için gömülme yasağı çıkaran yönetici Kreon'a benzettiler. Benzetme yanlıştı ama elden başka türlü gelmiyordu, oyunu doğallıkla kendi koşullarımız içinden anlıyorduk. Ama aslında yazıldığı yerde niyet belki de çok farklıydı. Çünkü tragedyaya mite yurttaşın gözünden bakılmaya

başlandığında ortaya çıkmıştır. Bu şu demektir; artık hikâye gökten yere inmiş, ayağını yere basmış, dünyevi olanla hemhal olmuştur. Beşinci yüzyıl antik Yunan tragedyalarının belki de en dikkat çekici yanı bu değişimin mantiki sonuçlarından birini gözler önüne sermesidir: tanrıların yasasından, insan eliyle yazılan yasalara geçiş. Bu nedenle tragedyaya sahnesi aynı zamanda bir mahkemedir. Antigone tragedyasında iki karşıt görüşten biri saf din, diğeri saf dinsizliktir. Antigone'ye kardeşini gömmesini emreden buyruk gücünü dinsel yasalardan alır. Bu nedenle Antigone kendi ölümü pahasına kardeşini gömmek zorundadır, bunu yapmadan ölmeyi düşünemez bile. Onun karşısına dikilen ve “kardeşini gömmeyeceksin” diyen ise bir insandır, kent devletinin yöneticisi. Gömme yasağı öncesiz tanrıların yasasını hiçe sayan Kreon'a aittir. Sophokles'in nasıl zorlu bir çatışmayı sahneye çıkardığını anlamaya çalışalım: inanan insanın bulunduğu yerden başlangıcını göremediği tarih nedeniyle kadim saydığı dinsel buyruğa karşı, kendisi de bir ölümlü olan, yapısı ve koşulları gereği kusurlu ve eksik insanın buyruğu. Ama Yunan Hukuku kurulmaya başlamıştır işte, bu dünyanın yargılanacağı seküler yasalar yazılmaktadır, bu nedenle ötedünyanın yasaları hiçe sayılmalıdır. Peki “Gömeceksin!” ve “Gömmeyeceksin!” diyen iki ayrı yasa karşı karşıya geldiğinde ne olur; daha pratik bir soru, yurttaş şimdi ne yapacaktır? Halkın aklına ve vicdanı diyebileceğimiz kişisel adalet duygusuna tragedyaya sahnesinden sorular sorulmaktadır. Biri itibarını büsbütün yitirmemiş, diğeri henüz yeterince itibar kazanmamış iki buyruğun birbiriyle bir bakıma da güç savaşına girmesidir Antigone oyunu. Her iki tarafın da argümanları o denli güçlüdür ki, seyirci iki “doğru”nun arasında kalır ve bunlar üzerine düşünür. Düşünürken düşünürken, sahnede aynı konuyu tartışmış gibi görünen tarafların aynı sözcüklere yüklediği farklı anlamları keşfeder, dilsel iletişimin imkânsızlığa varışına şahit olur, her iki tarafın savunmalarındaki açıkları sezer, çünkü sahnede bir hakikat değil, bir sorun gösterilmektedir.

Burada modern bir gözün ve bunca devlet zulmüne uğramış bizlerin bugün anlamakta doğal olarak güçlük çekeceği bir denge oyunu vardır. İktidardaki Kreon kötü değildir, katı bir reformisttir. Antigone bir “devrimci” değil, bir muhafazakârdır. Kreon'un katılığı kontrolsüz bir hal aldığı kendi ayağına dolanacak, bu aşırılığı onun nedamet getirmesine yol açacaktır. Ama o oyunun düzleminde ve tarihsel/kültürel koşullarında sorun, yasağı değil, bunu uygularken başvurduğu yöntemdir. O tragedyaya sahnesinde kimse savunduklarıyla o kadar da haklı ya da haksız değildir ve bir tragedyayı melodramdan ayıran budur. İyilerle kötülerin savaşı değildir bu. Bu çürük melodram dünyasının içinden o tragedyaya dünyası ancak böyle görülebilirdi, öyle görüldü.

Çünkü bugünün “(ben izin verene kadar) gömmeyeceksin!” buyruğu bütün gücünü seküler olmayışından alır. Ölümlere el koymanın gayesi geride kalanların hayatına el koymaktır. Onlar dünya yüzünden silinene dek, “hayatlarımızı toprağa verirken” bu eziyeti tersine çevirmenin en sağduyulu yolu belki de ölümlerin bedenini çekiştirmek yerine, ölümlerin hesabını sormaktır, çünkü ölen açısından ölümün iyi yanı artık acı falan çekmeyecek olmak, bedeninin sorumluluğundan kurtulmak, onun için artık kaygı duymamaktır. Acının kalbinde duran en yakınlar için bu olanaksızdır ama bana öyle geliyor ki, dış çemberdekiler için ölümle değil de hayatla konuşmanın yollarından biri budur. Bazı şeyler hakkında yazmak düşünmekten daha zordur. Belki de dursam iyi olur.

Ama beyhudeliğini bile bile son bir söz daha; mit halkların uyanırken gördüğü ortak rüyadır ve tragedyadan sökülüp gelen tiyatro bu rüyanın yorumudur, böyle baktığımızda her oyun bir bakıma rüya tabiridir. Ve rüya gören herkes bilir ki, kan rüyayı bozar. Rüyalarımızın kanla bozulmadığı güne dek, baktığımız hiçbir şey tiyatroya benzemeyecek.

Bugünün Sinema Kuşağından Çağın Getirdiklerinin İzleyicisi Olmak: "Yıldız Haritası" ve David Cronenberg

Günseli Bilgen

pisinefil@gmail.com / pisinefil.blogspot.com.tr

Bu yüzyılın insanının en büyük arzusu ve eş zamanlı olarak da laneti görünür olmak ve öyle kalmaya çalışmak. Kendi durduğumuz boşlukta ömrümüzü tamamlayıp gidemiyoruz. Sorgulayanlar var ya da yok ama süren düzen bu. Sert bir giriş olabilir. David Cronenberg filmi yazalım deyince böyle oldu. 2014 Cannes film festivalinde Altın Palmiye için yarışan Maps to the Stars/ Yıldız Haritası filmi Julianne Moore'a "En İyi Kadın Oyuncu Ödülü" kazandı. Filmekimin de gösterilen film şimdilerde Başka Sinema'da.

Ünlü Kanadalı yönetmen Cronenberg'i tuhaf, saplantılı ve marjinal bir dahi olarak tanımlayanlar mevcuttur. Onun filmlerini derinlemesine incelemesiz eğer, siz de bu yüzeysel yargıya katılabilirsiniz. Toronto Üniversitesinde biyoloji okurken keşfettiği insan vücudunu, teknolojiye hızlı gelişmenin yaratabileceği çılgın gelecek senaryoları ile birleştiren ürkütücü, bilim kurgu, ısrarla düşünmeye zorlayan filmleri çıktı ortaya. Özellikle de 2012 yılında yaptığı Cosmopolis eleştirisi oklarını kapitalist sisteme insafsızca saplar.

Film Hollywood'un acımasız dünyasını anlatırken aslında olanların her an etrafımızda dönen entrika çemberlerinden çok da farklı olmadığını izletir. Her yerde kıyasıya rekabet, birbirinin gözünü oyan, kendine, ruhuna yabancılaşmış robot insanlar topluluğu.

Bir kaç öykünün iç içe geçtiği sürrealist bir masal tadında. Bilinçaltı, bilinç hepsi birbirine karışıp kahramanları düzene uyamayınca kaçıp saklandıkları ve bağlantı kurdukları hayaletleri ile kafaları karıştırıp, izleyici biraz hırpaladığı gerçek.

Filmde David Cronenberg modern yaşamın bütün hastalıklı malzemelerini kullanıyor. Orta yaşa ulaşmış ve eski popülerliğini kaybetmeye başlamış Havana (Julianne Moore); bir yandan kişisel gelişim uzmanı/ yaşam koçuna gidip vücudunda birikmiş bütün kötü enerjileri atmaya çabalarken diğer yandan nerdeyse bütün antideprasan ve yatıştırıcı

ilaçları leblebi gibi yutup duruyor. Ama yine de hırsı ile baş edemeyen, küçük bir çocuğun ölümü ile kendisine kalan film teklifini görünüşte nazlansa da dans edip zıplayarak kabul ediyor.

Havana'ya ve pek çok ünlü ve zengin insana kişisel gelişim uzmanı ve terapist olarak yardımcı olan Stafford Weis'in (John Cusack) kendi hayatı ise içler acısı. Kızı evi yakıp kardeşini öldürmekten bir kurumda rehabilite edilirken, oğlu küçük yaşta yıldız oyunculuğunun getirdiği büyük şöhret ile uyuşturucu yardımı ile cebelleşiyor. Baba ve anne ise proje çocuklarının üstünden kazandıkları büyük paralar ve lüks yaşamı sürdürülebilmek için tıpkı bir şirket yönetir gibi çocuklarının hayatlarını yönetmeye çalışıyorlar. Ünlüleri ve yaldızlı hayatlarını iç çekerek gözetlemeye bayılan ünsüzler kalabalığına kendini iyi hissettirecek her şey ustalıkla gösterilmiş. Rekabetin ve kötülüğün tavan yaptığı iklimlerde yaşanan ikiyüzlülüklerin örneklerini çok doğal aktarmış. Şöhretini canlandırmak adına ; karşılaştıklarında büyük bir sevecenlikle sevdiği çocuğun ölümüne coşkuyla dans eden bunalımlı yıldız, kardeşini öldürmeye teşebbüs edip ailesinin evini yakan genç asistan, şöhret olmak için her yolu deneyen limuzin şöförü genç delikanlı.

İncelikli bir Hollywood eleştirisi gibi izlense de aslında kendi hayatlarımızdaki kıran kırana rekabete de yabancı değil hiç bir şey. İnsan ilişkilerini mercek altına alan bu kamera , insanların birbirleri arasında gerçek anlamda insani ilişkilerden yoksun, iki yüzlü, tamamen çıkarıcı, bencil, 'başarı' odaklı, hırstan gözleri dönmüş bireyler haline gelmiş bir grup olarak resmeden bir çalışma. Bu açıdan öykünün temel iskeleti aslında yalnızca Hollywood'da değil de kapitalist bir toplumun herhangi bir başka rantı yüksek sektörünün üst düzey çalışanları/yöneticileri arasında da geçebilecek bir yapıda.

Yönetmenin Freud'a da esin kaynağı olmuş Yunan Trajedilerindeki aile içi taciz

ve ensest kavramını da kullanarak, genetiği bozulan ürünler gibi, bundan doğan yeni kuşağında bu yazgının trajedisinden kaçamayacağını anlatmış.

Gerçek ve gerçeküstü arasında gidip gelen güzel bir film. Ağır bir konu gibi görünse de izlemesi keyifli ve kolay. Güldüğünüz diyaloglar bile var. Oyunculuklar muhteşem. Yönetmeni belki bu filmle başlayıp tanımak istersiniz. Film size bir sürü bilmece sunuyor iyi takip etmek gerek. Hepsinin birleştiği nokta ise Zülfü Livaneli'nin bize ezberlettiği Paul Eluard'ın Liberty şiiri. (Okulda defterime, sırama ağaçlara yazarım adını, Özgürlük). Ülkenin bu yoğun gündeminde ortama uyan bir sürü film var aslında. Fakat biraz uzaklaşalım istedim bu ay. Dünyanın her yerinde özellikle Ortadoğu ve çevresinde yıllar hatta yüzyıllar boyunca bitmeyen ağır acılar var. Dünyanın öbür tarafının sorunlarına da biraz kafa yormak lazım. Özgürlük ve teknoloji ilişkileri zavallı insanı ne hale getiriyor.

Hey özgürlük, herkes için ama nerede. Ağızımızın tadı bozulmuş, keyfi kaçırılmış bir toplum olduk. Mülteciler, çocuklar, yoksullar, kürtler ve bütün ötekiler. Ne yediğimizin, ne içtiğimizin ne de gezdiğimiz tadı var. Topluca yaşam hapishanesine tıkmış, demir kafeslerden dışarıyı gözleyen tutsaklar gibiyiz. Her ne kadar arkamızı dönüp sosyal medyada savaşçılık oynasak da işin aslı öyle değil. Henüz farkında olmadığımız şey ise; bu kafesin kapılarının kendi kendine açılmayacağı, bizim de bir el atmamız, yüzleşmemiz gerektiği. Tek sorunumuzun gelişen teknoloji ile baş edebilmek olacağı günlere ulaşabilmemiz dileklerimizle.

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Eylül 2015
53. Sayı
Ayda bir yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,
Onur Mat, Tanju Gündüzalp

Fotoğraf Editörleri

Can Mengilibörü, Elif Koca, Erhan Muratoğlu,
Fahri Aksirt, Özlem Mengilibörü

Redaksiyon

Berivan Eliş, Ceylan İnceoğlu, Ekin Uşşaklı,
Emel Demir, Engin Ayygün, Hülya Demirdirek,
Mert Seymen Renkmen

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur

Kültür-Sanat: Özgür Ceren Can, Gülşah Aykaç

Yayına Hazırlayanlar

Akın Atauz, Arif Şentek, Aydan Çelik,
Aydan Özkil, Ayhan Çelik, Besim C. Zırh,
Bırol Özdemir, Burcu Cura, Buse Kaynakaya,
Cemre Kutluay, Deniz Gümüsel, Deniz Kaşık,
Ebru Baysal, Emine Onaran İncirlioğlu,
Emrah Kırımsoy, Emre B. Altınok, Enver Arcaç,
Ezgi Keskin, Ezgi Koman, Fatma Soylu,
Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,
Gülşah Aykaç, Günseli Bilgen,
Kübra Ceviz, Mehmet Öz,
Murat Dirican, Nermin Atılkan, Nur Yılmazlar,
Özge Akkoyunlu, Özge Altınyayla,
Özsel Beleli, Rengin Konuk, Selcan Kula,
Selda Tuncer, Sema Alpan Atamer, Serhat Şatır,
Sibel Durak, Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,
Tuğba Dirican, Ufuk Tolga Savaş,
Umut Koşan, Vedat Gün, Zerrin Yatağan,
Zeynep Alica, Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, A. Şebnem Soysal, Ahmet Çiniçi,
Ahmet Say, Aktan Acar, Ali Koçer,
Alper Fidaner, Antonin Artaud, Arif Şentek,
Aydan Balamir, Aydın Akın, Aydın Şimşek,
Aynur Demirdirek, Ayşegül Çelik, Başak Altın,
Beliz Güçbilmez, Burcu Ballıktaş, Burcu Öztürk,
Bülent Atamer, Ceren Ergenç, Ceyhan Temürçü,
Demet Gülççek, Deniz Enli, Deniz Kırımsoy,
Derya Güçlü, Dijle Kılınç, Dilem Koçak,
Duygu Cihanger, Erdal Ozan Metin, Erhan
Akça, Faruk Şahin, Ferdan Ergüt, Fikret Ottekin,
Funda Şenol Cantek, Gamze Güzen,
Gizem Gürer, Gökçer Tahincioğlu,
Hüsnü Öndül, Kemal Özdil, M. Ali Çetinkaya,
M. Atakan Foça, M. İhsan Doğan,
Mahir Ünsal Eriş, Melike Kuş,
Mert Anıl Eren, Mesut Demir, Mithat Sançar,
Murat Meriç, Murat Sevinç, Murat Tangal,
Nefin Pera, Nihal Poyraz Temürçü, Nuran Talu,
Olçay Koşan, Özge Çağlar, Özgür Cengiz,
Özgür Yaşın, Özhan Değirmencioğlu,
Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,
Ruşen Ö. Özcan, Sebatı Ladikli,
Serdar Gülsöken, Sevinç Başköy,
Sinan Yusufuğlu, Şehnaz Azcan,
T. Tolga Özçelik, Ufuk Altınay,
Umut Güner, Umut Şumnu,
Yaşar Seyman, Yılmaz R. Demir,
Yusuf Arslantaş, Zeynep Yağmur

Teşekkürler

Ankara Barış Bloku,
Armen Dikmen Pabuççyan,
Ekrem Akbay, Naim Türe, K.P. Mek'an Sahne,
Ozan Yurdakul, Önder Şenyapılı, Özgür Lig

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Konsept Tasarım

Gülru Höyük

Grafik Tasarım Uygulama

Çağrı Ürünay

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Büklüm Sokak, No:44/4

06680 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik için

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26 - 0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen (0 537 683 94 70)

Basım Yeri

Şen Matbaa

Özveren Sok. 25/B

Demirtepe - Ankara

Tel: 0 312 229 64 54 - Faks: 229 64 54

E-Mail: senmatbaa@gmail.com

WEB: www.senmatbaa.com

Basım Tarihi

29.09.2015

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 adet basılmıştır

BÜYÜK ANKARA YANGINI
13 Eylül 1916

5 kişi öldü
1033 ev
935 dükkan
7 kilise
3 hastane
YANDI YAKILDI

12000 yakınsak
hıristiyan mülkünden edildi

1916 yılının 13 Eylül gecesi* başlayan Büyük Ankara Yangınında, kent merkezinde bulunan 19 mahalleden 8'i tamamen, 11'i kısmen yandı. Ancak 15 Eylül sabah sularında söndürülebilen yangında büyük bir kısmı Hıristiyanlara ait olmak üzere toplam 1033 hane tamamıyla yandı. Yananların büyük bir bölümü tehirci edilen Ermenilerin geride bıraktıkları ev ve dükkanlardı. Yangının 2 gün 3 gece boyunca söndürülemediğini, özellikle çıkarılmış olmasına ve yanın yerlere gaz yağmuru püskürtülen ile yangını söndürmeye çalışanları engelleyenlerin olmasına bağlayan önemli tanıklıklar ve anlatılar vardır. *Rumi Takvim'de 31 Ağustos 1332 (Kaynak: Taylan Esin ve Zeliha Etöz, 2015. 1916 Büyük Ankara Yangını: Felaketin Mantığı. İstanbul, İletişim Yayınları)

TAYLAN ESİN / ZELİHA ETÖZ
1916 ANKARA YANGINI
FELAKETİN MANTIĞI

www.senmatbaa.com

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Guernica, P. Picasso, Kraliçe Sofia Ulusal Sanat Merkezi Müzesi Koleksiyonu, İspanya

Bunu Kim Yaptı?

Erhan Muratoğlu

Alman subayı sorar: "Bunu siz mi yaptınız?"

Picasso yanıtlar "Hayır, siz yaptınız!"

Böyle anlatılır Pablo Picasso'nun Paris'teki evinde "Guernica"nın bir fotosu önünde geçen konuşma. İkinci Dünya Savaşı sırasında Paris'te yaşayan Picasso'yu Gestapo sorgulamaktadır.

1937'de İspanya İç Savaşı'nda Cumhuriyetçiler'in savunmasındaki Guernica kenti Faşistlerin çağrısıyla Alman Nazi uçaklarınca bombalanır. Bin küsur insan ölür, binlercesi yaralanır.

Picasso o sırada yönetimde olan Cumhuriyetçi hükümetten aldığı siparişle Paris'teki 1937 Dünya Fuarı kapsamındaki Modern Hayatta Sanat ve Teknik sergisinin İspanya pavyonu için çalışmaktadır. Bombalamanın ardından bu anıtsal resmi yapar. Üç metreden yüksek, yedi metreden geniş resmi onbeş günde tamamlar. Siyah, beyaz ve gri renklerden oluşan Guernica 20. yüzyıl sanatında en bilinen savaş karşıtı iş olur. Birçok ülkeyi dolaşır sanat merkezlerinde sergilenir. İspanya İç Savaşı'ndaki vahşet ve yıkımın duyurulmasında öncü olur. Zamanla, savaş karşıtlığının ve barışın sembollerinden biri olur.

Tablonun goblen bir kopyası New York'taki Birleşmiş Milletler binasının bir duvarında, Güvenlik Konseyi salonunun girişinde sergilenmektedir. 2003 yılında Bush hükümeti Irak saldırısını savunan konuşması sırasında bu Guernica'nın üzerini örttürmüştür.

İnsan kendi eseriyle övünmeli. Üzerini örtmesi gerekense başka bir şey.

SOLFASOL'dan ÇAĞRI: Gelin Ankara'yı Birlikte Yazalım!

Ankara'da yaşıyoruz. Ama Ankara'nın ne kadarını biliyoruz? Bildiğimiz yerler, bildiğimiz gibi kalıyorlar mı? Güzel ya da çirkin olması bir yana, farklı bir kent olduğu kesin. Ankara hızla büyüyen ve değişen bir kent. Ama belki değişmeyen ya da yavaş değişen, eski yaşamını sürdüren yerleri de var.

Ankara'yı tanımak güçleştikçe, kenti sevmek ve ona bağlanmak, ona değer vermek, onu korumak ve yaşanması bir kent olması için çaba göstermek de zorlaşıyor. Aslında Solfasol, bir anlamda, Ankara'yı daha iyi tanıyabilmek ve koruyabilmek, geliştirebilmek için yayınlanıyor.

Kenti bütünüyle bilmek ve bu bilgi üzerinden kenti tanımak, onun niteliklerini, sorunlarını, gündelik yaşamındaki özelliklerini, kentin ruhunu,

toplumsal, politik, kültürel yapısındaki durumu ve değişimi anlayabilmek ve anlamlandırabilmek çok zor ve çok kapsamlı bir çaba gerektiriyor.

Ancak, kentin bazı parçalarını tanımak ve anlamaya çalışmak, o kadar da güç olmayan bir çaba ile başarılabilir belki. Bu tür bir çalışmayı, yani Ankara'yı semt semt veya mahallelerden doğru yakından tanımak gibi bir çabayı anlamlı bulursanız, bunu nasıl yapabileceğimizi birlikte konuşmak ve bu çalışmanın ortak bir programını oluşturmak gerekir. Bunun için, bazı sorular üzerinde düşünmekte yarar olabilir:

- Mahalle/ semt çalışmaları ne bakımdan ilginç/ önemli olabilir?
- Bu tür bir çalışmayı nasıl örgütleyebiliriz?
- Hangi semtleri seçmeliyiz?

- Seçtiğimiz semtlere nasıl gideceğiz, gitmeden önce ne tür hazırlıklar gerekebilir?
- Gezi sırasında yapılacak çalışmalar neler olacak? Gözlemler, yüz yüze görüşmeler, röportajlar, fotoğraf/ video çekimleri, yöreye özgü efemerya/eski fotoğraf ve belgelerin toplanması vb nasıl yapılacak?
- Bir semt monografisinde, mekansal/ fiziksel ve toplumsal açıdan, ne tür genel başlıklar, bölümler bulunmalı?
- Semt monografilerinde çalışmak isteyenler için ne tür özellikler gerekli ve/veya semt monografileri çalışmasına nasıl yaklaşılmalı?

Böyle bir çalışmada daha önce hiç yer almamış olsanız da, eğer bu arayış ve düşünce ilginizi çekiyorsa ve böyle çalışmaya gönüllü olarak katılmak istiyorsanız, bir araya gelip, birlikte konuşmamız gerek. Ne iş yapıyorsanız veya nasıl bir eğitim aldıysanız veya alıyorsanız, tek başınıza ama daha iyisi bir grup olarak çalışmaya başlayabilirsiniz. Yaşadığınız semt neresiyse veya Ankara'nın tanıdığınız diğer yerleri, çeşitli mahallelerini ya da akrabalarının/

tanıdıklarının olduğu yerler her nereleriyse, oralandan başlayabilirsiniz Ankara'yı hiç tanımıyor olsanız bile, bu tür bir çalışmada yer almak çok öğretici ve aydınlatıcı olabilir. Solfasol'ün bu projesinde yer almak istiyorsanız, gelin birlikte yapalım bu işi...

17 Ekim 2015 Cumartesi günü, saat 14.00'te, Tayfa Kitapkafe'de buluşalım ve birlikte oturup konuşalım, kurguyu birlikte belirleyelim.

Solfasol okuyucusu olun veya olmayın, Ankaralıysanız ya da değilseniz, hatta kenti sevmiyorsanız bile, yine de gelin. Sosyolog, antropolog, etnolog, folklorcu ya da şehirci, mimar filan olmak gerekmiyor. Merak ediyorsanız ve yaratıcı bir şeyler üretmeye hevesliyseniz, kenti birlikte öğrenmek istiyorsanız, gelin. Gelin, birlikte örgütleyelim ve yapalım bu işi...

Bekliyoruz.
SOLFASOL

Tayfa Kitapkafe Adres:
Selanik Caddesi No: 82/A Kızılay / Ankara